

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР ПЪЛНА КОЛЕКЦИЯ РАЗКАЗИ ТОМ 1

Превод: Правда Митева

chitanka.info

БЕЙ СИТИ БЛУС

1. САМОУБИЙСТВОТО НА ПЕПЕЛЯШКА

Трябва да беше петък, защото миризмата на риба от съседната закусвалня „Маншън шоп“ бе толкова силна, че можеше да издържи цял гараж отгоре си. Иначе беше хубав, топъл пролетен ден, който вече преваляше. От седмица няха работа. Бях качил крака върху улея, издълбан от тях на бюрото ми, и припичах глезените си на резен слънце, когато телефонът иззвъня. Махнах шапката си от апарата и шумно се прозях в слушалката.

Един глас каза:

— Чух! Трябва да се засрамиш от себе си, Джони Далмас. Да знаеш нещо за случая „Остриън“?

Беше Макгий Виолетката, ченге от отдел „Убийства“. Определено готин тип, ако не се брой лошият му навик да ми пробутва случаи, дето ми носеха пари колкото за корсет на старо, но затова пък ме пребиваха от бой.

— Нищо не знам.

— Типична плажна история — в Бей Сити. Чух, че при последните избори за кмет в градеца нещо се размътило, но шерифът живее там и не искаме да си разваляме отношенията. Още не сме ги насвили. Разправят, че собствениците на комарджийските заведения осигурили трийсет бона за предизборната кампания, та сега в закусвалните заедно с менюто ти връчват и бюлетината.

Отново се прозях.

— И това го чух — излая Макгий. — Ако случаят не те интересува, ще си оскубя рядката косица и ще пратя всичко по дяволите. Човекът обаче твърди, че имал мангизи за харчене.

— Какъв човек?

— Този Матсън, дето намерил трупа.

— Какъв труп?

— Значи не знаеш нищо за случая „Остриън“, така ли?

— Не ти ли казах, че не знам?

— Знаеш единствено да се прозяваш и да викаш „какво“. Добре тогава. Ще оставим да очистят нещастника и нека ония от „Убийства“ да си блъскат главите с него. Той сега е тук, в града.

— Този Матсън ли? Кой ще го очисти?

— Ами ако знаеше, нямаше да наема частен детектив, за да разбере. Бил в твоя бранш, докато му отнели разрешителното, и сега не смее да излиза, защото тия с пистолетите го тормозят.

— Я ела тук, че ми отмаля ръката — рекох аз.

— Дежурен съм.

— Тъкмо се канех да отскоча до магазина за бутилка много отлежал скоч.

— Вече чукам на вратата ти! — каза Макгий.

Пристигна след по-малко от половин час — едър мъж с приятно лице, сребриста коса, трапчинка на брадичката и устенца, създадени да целуват бебета. Носеше добре изгладен сив костюм и лъснати обувки с четвъртити бомбета. На корема му висеше зъб от лос, окачен на златна верижка за часовник.

Седна предпазливо, както сядат дебелиите мъже, отвинти капачката на бутилката и внимателно подуши уискито, за да се увери, че не съм напълнил хубавото шише с деветдесет и осем центова шльокавица, както правят по баровете.

После си наля пълна чаша, отпи, задържа глътката в устата и опипа кантората ми с очи.

— Нищо чудно, че седиш без работа — каза той. — В наше време е важно лустрото.

— Би могъл да оставиш и на мен — рекох. — Та какви са тези Матсън и случаят „Остриън“?

Макгий допи чашата и си наля втора, не толкова пълна. Погледна ме как си играя с цигарата.

— Самоубийство с изгорели газове — рече. — Русокосо маце на име Остриън, омъжено за лекар от Бей Сити. Той по цяла нощ търчи да отървава кинаджии от розовите слонове, които им се явяват на закуска. Така че мацето хойкало самичко. Нощта, в която опънало жартиерите, било в клуба на Ванс Конрид, на носа, северно от града. Знаеш ли го?

— Да. На времето беше клуб с хубав частен плаж, по който се разхождаха най-страхотните крака на Холивуд. На ролетка ли е играла там?

— Ами ако в тази страна имаше игрални домове — отвърна Макгий, — клубът на Конрид щеше да е един от тях и щеше да има и ролетка. Да кажем, че е играла на ролетка. Разправят, че по-скоро е имала лични игри за разиграване с Конрид, но може между другото да е играла и на ролетка. Обикновено губела — но нали ролетката е затова? Онази нощ обаче се изтръскала до шушка, побесняла и вдигнала страхотен скандал в заведението. Конрид я вкарал в офиса си и се обадил на доктора. Та докторът...

— Чакай малко. Само не ми казвай, че всичко това го пише в показанията — при комарджийската мафия, дето щеше да се завъди, ако въобще имахме хазарт...

Макгий ме изгледа със съжаление.

— Жена ми има по-малък брат, работи за някакво вестниче. Следствие изобщо не е имало. Та докторът дотърчал в заведението на Конрид и мушнал една игла в ръката на жена си, за да я укроти. Но не могъл да я закара вкъщи, понеже имал спешен случай в Брентуд Хайтс. Така че Ванс Конрид извадил собствената си кола и я откарал у дома, а междувременно докторът се обадил на медицинската си сестра и я помолил да отиде до тях да се погрижи за жена му, което и станало. И така, Конрид се върнал при своите чипове, сестрата настанила съпругата на доктора в леглото и си тръгнала, а прислужницата си легнала. Всичко станало някъде около полунощ или малко по-късно. Към два часа този Хари Матсън минал от там. Държи фирма за нощни пазачи в района и онази нощ решил лично да пообиколи. Минал и покрай дома на Остриън, чул, че в тъмния гараж работи кола, и отишъл да провери. Намерил русата на пода, по гръб, по прозрачна нощница, официални обувки и коса в сажди от изгорелите газове.

Макгий замълча, за да си пийне още малко уиски и да позяпа из кантората ми. Гледах как последният слънчев лъч се изхлузи от перваза на прозореца и се спусна в тъмния процеп на пасажа.

— И какво, мислиш, прави онзи глупак? — попита Макгий и избърса устни с копринена кърпичка. — Решава, че мацката е мъртва, което може и да е така, но не можеш да си сигурен с тези газови отравяния, сега нали ги третират с онова новото, метилен-блау?...

— За Бога! — извиках. — Какво прави онзи?

— Не вика полиция — сурово отвърна Макгий. — Изключва мотора на колата, изгасва фенерчето и хуква през няколко преки към

дома си. Оттам извиква доктора и след малко двамата са в гаража. Онзи казва, че жена му е мъртва. Изпраща Матсън да влезе в къщата през страничния вход и да извика шефа на местната полиция. Матсън отива и скоро шефът дохвърчава с още двама от неговите, а след тях пристига и един от погребалното бюро, защото тази седмица бил негов ред за съдебен лекар. Отнасят трупа, някакъв лаборант взема кръвна проба и казва, че е пълна с въглероден оксид. Съдебният лекар издава документа, госпожата е кремирана и случаят приключва.

— Е и какво му е на случая? — попитах.

Макгий допи и втората си чаша и се замисли дали да не си сипе трета. Реши като начало да изпуши една пура. Нямах пури и това го подразни, но запали една от своите.

— Аз съм съвсем обикновено ченге — каза той спокойно, премигвайки насреща ми — и не мога да знам. Знам само, че този Матсън се простил с разрешителното си, избягал от града и го е страх.

— По дяволите! — рекох. — Последния път, когато се набърках в работите на такава мафия в малко градче, си докарах фрактура на черепа. Как да се свържа с този Матсън?

— Аз ще му дам твоя номер. Той ще се свърже с теб.

— Добре ли го познаваш?

— Достатъчно, за да му дам името ти — отвърна Макгий. — Разбира се, ако излезе нещо, за което би трябвало да знам...

— Естествено — рекох. — Ще го оставя на бюрото ти. Царевично или ръжено?

— Върви по дяволите! — отвърна. — Шотландско.

— Как изглежда Матсън?

— Среднотежка категория, около петдесет и седем годишен, един и седемдесет висок, посивяла коса.

Обърна още едно и си тръгна.

Седях цял час и изпуших доста цигари. По едно време забелязах, че е мръкнало и гърлото ми е пресъхнало. Никой не ми се обади. Станах да светна, измих си ръцете, опънах една яка глътка и заключих бутилката. Време беше да хапна нещо.

Бях нахлупил шапката си и тъкмо излизах, когато момчето от куриерска фирма „Зелено перо“ се зададе по коридора. Вървеше и оглеждаше номерата на офисите. Търсеше моя. Подписах се за пакетче с неправилна форма, увито в груба жълта хартия като в обществените

перални. Оставих пакета върху бюрото и срязях канапа. Бележката започваше без обръщение:

„Приятел от полицията Ви препоръча като човек, на когото мога да се доверя. Крия се, в безизходица съм и единственото, което искам, е да се измъкна от тази каша. Моля Ви, елате по тъмно в апартамент 524, Тенисън Армс, Харвард, близо до Шесто Авеню, и влезте с ключа, ако ме няма. Внимавайте с Пат Рийл, управителя, нямам му доверие. Моля Ви, скрийте обувката на сигурно място и я пазете чиста.

P.S. Викат му «Виолетката», но не знам защо.“

Аз знаех. Защото непрекъснато смучеше бонбони с аромат на виолетки. Бележката не беше подписана. От нея лъхаше страх. Развих лигнина. Вътре имаше зелена кадифена дамска обувка, около трийсет и пети номер, подплатена с бяло шедро. Отвътре на стъпалото с полегати златисти букви беше щамповано името „Вершойл“. Отстрани, с неизтриваемо мастило беше изписано „S465“. Там обикновено се нанася номерът на обувките, но знаех, че в случая не е така, защото фирмата „Вершойл“ на Чероки Стрийт в Холивуд прави само единични модели по калъп на клиента, обувки за театрални костюми и ботуши за езда.

Облегнах се, запалих цигара и се замислих. Накрая взех телефонния указател, намерих номера на „Вершойл“ и го набрах. Чаках доста дълго, преди да чуя чуруликащо гласче.

— Ало? Да?

— Вершойл, лично — рекох. — Обажда се Питърс от Бюрото за идентификация.

Не обясних каква идентификация.

— О, господин Вершойл си тръгна. Вече приключваме. Затваряме в пет и половина. Аз съм господин Прингъл, деловодителят. Бих ли могъл с нещо...

— Да. Сред някои откраднати вещи има и две ваши обувки. Номерът е четиристотин шейсет и пет. Това говори ли ви нещо?

— Да, естествено. Това е номерът на калъпа. Желаете ли да направя справка?

— На всяка цена — отвърнах.

Той се върна за нула време.

— Ами да, разбира се, това е номерът на госпожа Лийланд Остриън от „Олтеър стрийт“ номер седемстотин трийсет и шест. Бей Сити. Ние изработвахме всичките ѝ обувки. Тъжна история. Преди около два месеца ѝ направихме два чифта смарагдовозелени кадифени обувки.

— За каква тъжна история говорите?

— О, ами тя почина. Самоуби се.

— Не думайте! Два чифта значи?

— О, да. И двата свършено еднакви. За капризните цветове често се правят такива поръчки. Нали знаете, само едно петънце и... А може да са били поръчани за точно определен тоалет...

— Е, много ви благодаря. Бъдете здрав — рекох и затворих.

Отново взех обувката и внимателно я разгледах. Не беше носена. Върху тънката кожена подметка нямаше следи от одрасквания. Чудех се какво ли ще прави Харви Матсън с нея. Заключих я в служебната каса и излязох да вечерям.

2. УБИЙСТВО НА КРЕДИТ

„Тенисън Армс“ беше старомоден блок на около осем етажа с фасада от тъмночервени тухли. Имаше широк вътрешен двор с палмови дръвчета, бетонен шадраван и няколко префърцунени цветни лехички. Край вратата в готически стил висяха фенери, а фойето беше тапицирано с червен плюш. То беше широко и пусто, с изключение на отегченото канарче в позлатена клетка колкото бъчва. В такива блокове обикновено живеят вдовици, които се издържат от застраховките „Живот“ на бившите си съпрузи. Не много млади вдовици. Асансьорът беше от автоматичните, дето, щом спрат, вратите се отварят.

Вървах по тесния кафяв килим, застлал коридора на петия етаж, и не виждах никого, не чувах никого, отникъде не усещах миризмата на готвено. Беше тихо като в кабинета на проповедник. Апартамент 524 сигурно гледаше към вътрешния двор, защото точно до вратата му имаше прозорец с матово стъкло. Почуках не много силно и тъй като никой не отвори, използвах плоския ключ. Влязох и затворих вратата след себе си.

Насреща ми проблесна огледало, монтирано върху отметнатата страна на съгваемото легло. Двата прозореца на същата стена, на която бе и вратата, бяха затворени и наполовина закрити с тъмни завеси, но в стаята проникваше светлина от някакъв апартамент на отсрещната страна на двора, та можех да различа тъмните сенки на тежки, претруфени мебели, излезли от мода преди десетина години, и блясъка на две месингови топки за врати. Приближих се до прозореца и дръпнах плътно завесите, после използвах джобното си фенерче, за да намеря пътя обратно до вратата. Електрическият ключ възпламени на тавана грозд оцветени като пламък електрически свещи. Стаята заприлича на параклис към погребално бюро. Включих червен лампион, изгасих полилея и заоглеждах помещението.

В тясната ниша зад дървения параван имаше вграден скрин, а отгоре му черна четка и гребен със сиви косми по него. Имаше и кутия с талк, електрическо фенерче, смачкана мъжка носна кърпа, бележник,

писалка и мастилница върху попивателна хартия — неща, които човек би държал в джобчето на куфара си. Ризите бяха купувани в магазин за мъжка мода в Бей Сити. На закачалката висеше тъмносив костюм, а на пода се търкаляха чифт черни високи обувки. В банята имаше самообръсначка, няколко ножчета, три бамбукови четки за зъби в чаша и още няколко дреболии. Върху порцелановото тоалетно казанче лежеше подвързана в червено книга — „Защо се държим като човешки същества“ от Дорси. С ластиче бе отбелязана сто и шестнайсета страница. Отворих я и тъкмо четях за еволюцията на земята, живота и секса, когато телефонът във всекидневната иззвъня.

Изгасих лампата в банята и като стъпвах тихо по килима, отидох до дивана. Телефонът беше върху подложка в единия му край. Продължаваше да звъни, а откъм улицата засвири клаксон, сякаш му отговаряше. Звънна осем пъти, аз вдигнах рамене и посегнах към слушалката.

— Пат? Пат Рийл? — рече гласът.

Не знаех как говори Пат Рийл. Изсумтях. Гласът от другия край на жицата беше едновременно дрезгав и безцеремонен, лае на грубиян.

— Пат, ти ли си?

— Да — отвърнах.

Възцари се мълчание. Опитът ми май не беше сполучил. После гласът рече:

— Обажда се Хари Матсън. Адски съжалявам, но не мога да се прибера тази вечер. Това обърква ли нещата?

— Да.

— Какво каза?

— Да.

— По дяволите, ти друга дума не знаеш ли?

— Аз съм грък.

Гласът се изсмя. Изглеждаше доволен от себе си.

— Какви четки за зъби употребяваш, Хари?

— Ъ?

Това бе сепнато възклицание, този път не толкова самотоволно.

— Четки за зъби, казвам — едни такива дреболийки, с които някои хора си мият зъбите. Ти какви използваш?

— О, върви по дяволите!

— Ще те чакам при тях — рекох.

Сега гласът вече съвсем побесня.

— Слушай, не се пиши много хитър! И да не ти хрумне да ни играеш номера! Имаме името ти, знаем адреса ти, а има и къде да те тикнем, ако продължаваш да си навираш гагата, където не ти е работа, чаткаш ли? А Хари вече не живее там, ха-ха!

— Очистихте го, а?

— Май на такова прилича. А ти какво си мислиш, че сме го завели на кино ли?

— Лошо — рекох. — На шефа няма да му хареса.

Треснах слушалката, поставих телефона на масичката до дивана и се почесах по врата. Извадих ключа от джоба си, излъсках го с кърпичката и внимателно го оставих на масата. Изправих се, приближих до един от прозорците и отместих завесата, колкото да погледна в двора. Отвъд окиченото с палми пространство, в апартамента точно срещу мен, наред стаята седеше някакъв плешивец под ярка остра светлина и не помръдваше нито мускул. Не приличаше на шпионин.

Пуснах отново завесата, нагласих шапката на главата си и изгасих лампата. Осветих пода с фенерчето си, хванах с носната си кърпичка бравата и тихо отворих.

Подпрян върху рамката, на осем сгърчени пръста — всички с изключение на един бели като восък — висеше онова, което бе останало от човека.

Имаше дълбоко хлътнали очи, тъмносини, широко отворени. Гледаха ме, но не ме виждаха. Размазаната върху острата сива коса кръв изглеждаше лилава. Слепоочието му бе смляно и кръвта стигаше до брадичката му. Единият от сгърчените пръсти, онзи, който не беше бял, бе натрошен чак до втората става. От обезобразената плът стърчаха остри отломки от кости. Нещо, което може и да е било нокът, сега приличаше на късчета натрошено стъкло.

Мъжът беше облечен в кафяв костюм с външни джобове — три на брой. Бяха отпрани и висяха под различни ъгли, разкривайки тъмната вълнена подплата отвътре. Дишането му бе неуловим, несъществен шум, като далечни стъпки върху мъртви листа. Устата му зееше широко, като на риба, и от нея излизаха кървави мехури. Коридорът зад него беше празен като новоизкопан гроб.

Внезапно върху голите дъски на фоайето, встрани от пътеката, изскърцаха гумени подметки. Сгърчените пръсти на мъжа се изхлузиха от рамката на вратата и тялото му започна да се прегъва върху краката, които не можеха да го удържат. Те се прекръстосаха, тялото се усука във въздуха като плувец във вълна, а после се стовари отгоре ми.

Стиснах здраво зъби, разкрачих крака и го улових изотзад — тялото се бе извъртяло при падането. Тежеше за двама. Отстъпих крачка назад и за малко не паднах, направих още две и чак тогава отместих безчувствените му крака от прага. Доколкото можах, бавно го положих странично на пода и се надвесих задъхан отгоре му. След секунда се изправих, отидох до вратата, затворих я и заключих. После запалих лампата и се запътих към телефона.

Мъжът умря, преди да стигна до него. Чух изхъркването, изтощената въздишка, после тишината. Отметнатата ръка — здравата — потрепна веднъж, пръстите бавно се разтвориха и така застинаха. Върнах се и напипах каротидната му артерия, като забих дълбоко пръсти в шията. Нямаше и следа от пулс. Извадих малко метално огледалце от портфейла си и цяла безкрайна минута го държах пред отворената му уста. Когато го махнах, огледалната повърхност изобщо не бе замъглена. Хари Матсън се бе завърнал вкъщи.

От външната страна на вратата задраска ключ и аз светкавично се надигнах. Когато тя се отвори, вече бях в банята и надничах през процепа на откритата врата с пистолет в ръка.

Този път новодошлият влезе бързо, като нахитрял котарак през летяща врата. Очите му се стрелнаха към запалената лампа, после се сведоха надолу и изобщо не се отместиха. Цялото му едро тяло не помръдваше дори с мускулче. Той просто стоеше и гледаше.

Беше едро мъжище с разкопчано палто, сякаш тъкмо се канеше да излезе или пък се връщаше отнякъде. Носеше сива мека шапка върху гъста сметаненобяла коса. Имаше гъстите черни вежди и широкото розово лице на политик от висок ранг, а устата му изглеждаше така, сякаш постоянно се усмихваше. Но не и сега. Лицето му бе изпънато, а устните премятаха с мляскане из устата му наполовина изпушена пура.

Прибра връзката ключове обратно в джоба си и тихо изрече „Господи!“ няколко пъти. После направи крачка напред и бавно, непохватно приклекна край мъртвеца. Пипна с големите си пръсти

шията му, отдръпна ги, поклати глава, бавно огледа стаята. Погледна към вратата на банята, където се криех, но нищо не се промени в изражението му.

— Току-що е умрял — измърмори малко по-високо. — Смлян на кайма.

Бавно се изправи и се залюля на пети. Осветлението на тавана не му хареса, също както и на мен. Включи лампиона, изгаси другата светлина и се полюля още малко на пети. Сянката му пропълзяваше по стената, тръгваше по тавана, спираше и се връщаше обратно. Той продължи да дъвче пурата, изрови кибрит от джоба си и внимателно запали фаса, като го въртеше, за да го подложи на пламъка от всички страни. После духна клечката и я прибра в джоба си. Извърши всичко, без нито за миг да отмести очи от мъртвеца на пода.

Странично се придвижи до дивана и се отпусна на крайчеца. Пружините печално изстенаха. Посегна към телефона, без да го поглежда, очите му все още бяха впити в мъртвеца.

Тъкмо бе сложил ръка върху телефона, когато той отново зазвъня и го стресна. Очите му се завъртяха и лактите се удариха в дебелото, облечено в палто тяло. После се усмихна доста предпазливо, вдигна слушалката и каза с богат, сочен глас:

— Ало... Да, Пат е на телефона.

Чух сухо, нечленоразделно пращане от другата страна на жицата и видях как лицето на Пат Рийл бавно се наля с кръв, докато доби цвета на пресен говежди дроб. Големите му ръце яростно разтърсиха телефона.

— Значи се обажда господин Голямото чене! — изгърмя той. — Слушай, тъпако, знаеш ли какво ще ти кажа? Твоята леш е тук, на моя килим, ясно ли ти е... Как е дошъл ли? Откъде, по дяволите, да знам? Ако ме питаш обаче, ти си го пречукал тук и нека да ти кажа още нещо: това ще ти струва скъпичко, ясно ли е, скъпо. Никакви убийства на кредит в моята къща. Намирам ви човека, а вие го очиствате и го тръшвате в скута ми, мамка ви! Искам един бон и нито цент по-малко, а ти ела си прибири мършата, говоря ти съвсем сериозно.

Жицата отново запука. Пат Рийл се заслуша. Очите му станаха почти сънливи и моравото изчезна от лицето му. После промърмори, вече не така ядосано:

— Добре, добре. Пошегувах се... Обади ми се след половин час отдолу.

Остави телефона и се изправи. Не погледна към вратата на банята, не погледна наникъде. Започна да си подсвирква. После се почеса по брадичката и направи крачка към вратата, спря, за да се почеше отново. Не знаеше дали в апартамента има някой, или не, а не носеше и пистолет. Пристъпи още една крачка към вратата. Голямото чене му беше казал нещо и явно идеята бе да се измъкне по-бързо. Направи трета крачка, а после промени решението си.

— О, по дяволите това мръсно копеле! — изрече високо той и очите му бързо зашариха из апартамента. — Опитва се да ме преметне.

Вдигна ръка към шнура на лампата, после изведнъж я отпусна и отново коленичи край мъртвеца. Отмести малко тялото, като без никакво усилие го претърколи по килима, наведе се ниско и се завзира в мястото, където бе лежала главата. Закима сърдито, изправи се и подхвана мъртвеца под мишниците. Хвърли поглед през рамо към тъмната баня и тръгна заднишком към мен, като влачеше тялото и сумтеше, без да отлепя фаса от устата си. Сметаненобялата му коса лъщеше на светлината.

Все още стоеше приведен, разкراчил големите си крака, когато излязох иззад гърба му. Може и да ме е чул в последната секунда, но беше без значение. Бях преместил пистолета в лявата си ръка, а в дясната стисках малка джобна гумена палка. Халосах го с нея отстрани по главата, точно зад дясното ухо, и то така, сякаш това ми доставя удоволствие.

Пат Рийл се сгромоляса върху проснатото тяло, което влачеше, и заби глава между краката на трупа. Шапката му леко се изтърколи настрани. Той не помръдна. Прекрачих го, отворих вратата и излязох.

3. ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ПЕЧАТА

На Уестърн Авеню намерих телефонна кабина и се обадих в полицията. Макгий Виолетката беше все още там, но се канеше да си тръгва към къщи.

— Как се казваше онова твое шурейче, вестникарчето, дето работи в Бей Сити? — попитах го аз.

— Кинкейд. Викат му Кинкейд Куклето. Дребосък е.

— Къде мислиш, че може да е сега?

— Навърта се из кметството. Май покрива полицейския участък. Защо?

— Видях Матсън — отвърнах. — Знаеш ли къде живее?

— Не. Обади ми се по телефона. Какво мислиш за него?

— Ще направя каквото мога. Ще си бъдеш ли вкъщи тази вечер?

— Няма причини да не бъда. Защо?

Не му казах нищо. Качих се в колата и поех към Бей Сити. Бях там към девет часа. Полицейският отдел заемаше половин дузина стаи в сградата на кметството, чийто архитектурен стил би бил уместен в Средните щати. Проврях се между кибиците и влязох в светла стая с гише. Зад него имаше униформен полицаи, а на стената — дъска за обяви.

Подпрях ръка на гишето и едно цивилно ченге, което бе съблякло самото си и изпод мишницата му стърчеше кобур колкото патерица, отмести око от вестника си, процеди „Да?“ и бомбардира плювалника, без да помръдне глава повече от два сантиметра.

— Търся човек на име Кинкейд Куклето.

— Излезе да яде. Аз го замества — отвърна той с равен, безразличен глас.

— Благодаря. Имате ли стая за журналистите?

— Тъхъ. Имаме и тоалетна. Искаш ли да я видиш?

— По-спокойно — рекох. — Не се опитвам да се заяждам. Нямам нищо против вашия град.

Той отново уцели плювалника.

— Стаята за журналистите е надолу по коридора. Там няма никой. Куклето ще се върне всеки момент, ако не се е удавил в някоя лимонадена бутилка.

В стаята влезе млад мъж с нежно телосложение, изискани черти, розово лице и невинни очи. В лявата си ръка държеше наполовина изяден сандвич с кюфте. Шапката му приличаше на тези, които репортерите носят по филмите, и беше разплескана върху тила на дребната му руса глава. Яката на ризата му бе разкопчана и вратовръзката, изкривена на една страна, висеше върху сакото. Изобщо — стопроцентово копие на журналистите от филмите. Само дето не беше пиан.

— Нещо ново, момчета? — попита Кинкейд небрежно.

Едрото чернокосо ченге отново улучи личния си плювалник и отвърна:

— Чух, че кметът си сменил долните гащи, но засега е само слух.

Дребният младеж се усмихна машинално и се обърна. Ченгето продължи:

— Оня там те търси, Кукле.

Кинкейд задържа сандвича си и ме погледна с надежда. Рекох му:

— Приятел съм на Виолетката. Къде можем да поговорим?

— Да влезем в стаята за журналисти — отвърна той.

Докато излизахме, чернокосият ме изучаваше. Оглеждаше ме като човек, който търси с кого да се сбие и смята, че аз съм подходящ.

Стигнахме дъното на коридора и влязохме в стая с дълга, гола, издраскана маса, три-четири дървени стола и купища вестници по пода. В единия край на масата имаше два телефона, а точно в центъра на всяка стена — по един оплут от мухите портрет в рамка — Вашингтон, Линкълн, на журналиста Хорас Грийли и още един, когото не познах. Кинкейд затвори вратата, седна на ръба на масата, залюля крака и захапа остатъка от сандвича си.

— Аз съм Джон Далмас — рекох, — частен детектив от Лос Анджелис. Какво ще кажете да се повозим до „Олтеър стрийт“ седемстотин двайсет и шест, а вие да ми разправите каквото знаете за случая „Остриън“? Може би ще бъде по-добре да се обадите на Макгий, за да ме представи. — Подадох му визитката си.

Младежът много бързо се свлече от масата, мушна визитката в джоба си, без да я погледне, и продума почти в ухото ми:

— Чакайте малко!

После тихо отиде до портрета на Хорас Грийли, повдигна го и натисна един участък от боята зад него. Боята потъна. Беше нанесена върху плат. Кинкейд ме изгледа и повдигна вежди. Кимнах. Той върна картината на мястото ѝ и дойде при мен.

— Микрофон — каза тихо. — Разбира се, не знам нито кой подслушва, нито кога, нито дали проклетото нещо изобщо работи.

— На Хорас Грийли щеше да му хареса — подметнах.

— Да. Тази вечер е мъртвило. Мисля, че мога да изляза. Ал де Спейн и без друго ще ме замества. — Сега младежът говореше високо.

— Едрото чернокосо ченге ли?

— Да.

— Защо е толкова кисел?

— Разжалваха го. Сега е обикновен патрулиращ полицай. Тази вечер дори не е на работа, просто виси тук, а е толкова як, че цялото управление трябва да се вдигне, за да го изхвърли.

Погледнах към микрофона и вдигнах вежди.

— Няма страшно — отвърна Кинкейд. — Нали трябва да им пусна нещичко, та да има с какво да се занимават.

Приблужи се до мръсен умивалник в ъгъла, изми си ръцете с люспа сапун и ги избърса в носната си кърпа. Тъкмо я прибираше и вратата се отвори. На прага стоеше дребен човек с посивяла коса и ни гледаше безизразно.

Кинкейд Куклето рече:

— Добър вечер, шефе. Мога ли да ти бъда полезен с нещо?

Шефът ме изгледа безмълвно и без удоволствие. Имаше морскозелени очи, упорито стиснати устни, нос на пор и нездрава кожа. Не изглеждаше достатъчно едър за ченге. Кимна едва-едва и изрече:

— Кой е приятелят ти?

— Приятел на шурей. Частен детектив от Лос Анджелис. Чакай да видя... — Кинкейд отчаяно забърка в джоба си за визитката ми. Дори не си спомняше името ми.

— Частен детектив ли? Това пък какво е? Каква работа имате тук? — рязко попита шефът.

— Не съм казал, че съм дошъл по работа — отвърнах.

— Радвам се да го чуя. Много се радвам — рече той. — Довиждане.

Отвори вратата, излезе бързо и я затръшна след себе си.

— Това е шефът на полицията, Андърс — човек на място — високо произнесе Кинкейд. — Няма по-добър от него.

Гледаше ме като подплашен заек.

— И никога не е имало — рекох също толкова високо. — В Бей Сити.

За миг си помислих, че ще припадне, но не би. Излязохме пред кметството, качихме се в колата ми и потеглихме.

Спрях на „Олтеър стрийт“ срещу къщата на доктор Лийланд Остриън. Нощта беше безветрена и под луната се стелеше лека мъглица. От плажа се носеше слаб приятен мирис на солена вода и водорасли. Червени светлини очертаваха яхтеното пристанище и искрящите контури на три кея. Далеч навътре в морето голям рибарски кораб беше нанизал лампички между върховете на високите си мачти и оттам до носа и кърмата. Нищо чудно на него да се вършеха и други работи освен риболов.

В тази отсечка „Олтеър стрийт“ беше сляпа улица. Свършваше пред високата ограда от ковано желязо на обширно имение. Къщите се намираха само откъм страната на сушата, застроени върху двеста и пет-десет-триста метрови, приятно оформени парцели. От страната на морето имаше тесен тротоар и ниска ограда, зад която брегът се спускаше почти отвесно надолу.

Кинкейд Куклето се беше сгушил в ъгъла на седалката и само червеното връхче на цигарата осветяваше от време на време дребните, неясни черти на лицето му. Къщата на Остриън беше тъмна, само една светлинка блещукаше над входната врата. Беше измазана, имаше зид, ограждащ предния двор, желязна порта и гараж извън зида. Циментова пътека излизаше от страничната врата на гаража и водеше към страничния вход на къщата. В зида, до желязната порта, беше вградена бронзова табелка, на която знаех какво пише: „Д-р Лийланд М. Остриън“.

— Така — рекох. — А сега какво му беше необичайното на случая „Остриън“?

— Нищо необичайно нямаше — бавно отвърна Кинкейд, — освен дето здравата ще загазя заради вас.

— Защо?

— Някой трябва да ви е чул по микрофона, когато споменахте адреса на Остриън. Затова и шефът дойде да ви огледа.

— Де Спейн може да е загрял по вида ми, че съм ченге, и да му го е изпял.

— Не. Де Спейн го мрази и в червата. По дяволите, та само преди седмица той беше лейтенант-детектив. Андърс не желае никой да си пъха носа в този случай. Не ни позволи и да пишем за него.

— Страхотна преса имате в Бей Сити.

— Имаме страхотен климат... а вестникарите ни са банда комедианти.

— Добре — рекох. — Имаш шурей ченге в отдел „Убийства“. Всички вестници в Лос Анджелис освен един поддържат шерифа. Той обаче живее в този град и, като много други, не държи на чистотата в собствения си двор. Значи те е страх, а?

Кинкейд Куклето изхвърли цигарата си през прозореца. Наблюдава я как описва червена дъгичка и остана да свети — бледорозово огънче върху тротоара. Наведох се напред и натиснах стартера.

— Извинявай тогава — рекох. — Няма да те безпокоя повече.

Превключих скоростите и колата пропълзля няколко метра, преди Кинкейд да се наведе и дръпне ръчната спирачка.

— Не съм шубелия — сопна се той. — Какво искаш да знаеш?

Отново изключих мотора и се облегнах назад, без да свалям ръце от волана.

— Първо, защо Матсън се е простил с разрешителното си? Клиент ми е.

— А, Матсън. Чух, че се опитал да дои доктор Остриън. И не само че му отнеха разрешителното, ами го изгониха и от града. Няколко въоръжени типове го натикали една вечер в кола, обработили го и го заплашили да изчезне от града, защото иначе... А когато се оплака в полицията, смехът им се чуваше на километри. Според мен не са били ченгета.

— Познаваш ли някой, на когото викат Голямото чене?

Кинкейд Куклето се замисли.

— Не. Шофьорът на кмета, кретен на име Мос Лоренц, има брада, на която можеш да закрепшиш цял роял. Но никога не съм чувал

да го наричат Голямото чене. Преди това е работил за Ванс Конрид. Чувал ли си за Ванс Конрид?

— Точно там ровя и аз — отвърнах. — Тогава, ако този Конрид иска да пречука някого, който му пречи и създава неприятности тук, в Бей Сити, то Лоренц ще бъде точно за тази работа, понеже кметът ще трябва да го прикрива — до известно време, разбира се.

— Кого да пречука? — обади се Кинкейд Куклето. Гласът му изведнъж преградна от напрежение.

— Те не само са изгонили Матсън от града — казах. — Проследили са го до апартамента, който е наел в Лос Анджелис, и някакъв тип, наречен Голямото чене, му е светил маслото. Изглежда, Матсън е продължил да работи над нещото, което е надушил.

— Господи! — прошепна Кинкейд Куклето. — Не съм чул нищичко за това.

— Ченгетата в Лос Анджелис също — преди да тръгна насам. Ти познаваше ли Матсън?

— Малко. Не особено добре.

— Според теб честен ли беше?

— Ами доколкото... всъщност да, честен беше. Господи, пречукали са го, а?

— Доколкото може да е честен един частен детектив ли? — попитах.

Той се изкиска. От нерви, от напрежение, от шока, а не че му беше забавно. Една кола заби в края на улицата, спря до тротоара и фаровете й изгаснаха. Отвътре не излезе никой.

— Ами Остриън? — попитах. — Къде е бил, когато са убили жена му?

Кинкейд Куклето подскочи:

— Кой каза, че е била убита? — зина той.

— Мисля, че Матсън точно това се е опитвал да каже. Но още по-старателно се е натискал да получи пари, за да не каже. И в двата случая би си навлякъл неприязън, но в неговия случай го приспаха с оловна тръба. Подозирам, че е работа на Конрид, защото надали е от онези, дето им е приятно, като им измъкват пари, освен във вид на легални рушвети. От друга страна обаче, за заведението му би било малко по-добре доктор Остриън да е убил жена си, отколкото ако тя се е самоубила, защото е загубила всичко на неговите ролетки. Може би

не чак по-добре, но поне малко. Та по тази причина не мога да разбера защо Конрид ще нареди да очистят Матсън, задето говорел за убийство. Освен ако не е говорел и за нещо друго.

— Имало ли е някога полза от всички тези разсъждения? — учтиво попита Кинкейд Куклето.

— Не. Просто се развличам с тях, докато си нанасям нощния крем пред огледалото. А сега за лаборанта, взел кръвната проба. Кой е той?

Кинкейд запали нова цигара и погледна към колата, която спря пред крайната къща. Фаровете ѝ отново бяха светнали и тя бавно се движеше напред.

— Казва се Греб — отвърна той. — Държи помещение в сградата, където са лекарските кабинети в града, и работи за лекарите.

— Но не официално.

— Не. Тук и без това не си губят времето с лабораторни експертизи. Освен това погребалните агенти се редуват за по седмица като съдебни лекари при издаването на смъртни актове, та какво очакваш. Шефът може да потули работата както си иска.

— А защо да я потулва?

— Нищо чудно да е получил нареждане от кмета, на когото онези от комарджийската мафия да са намекнали да не закача Ванс, който работи за тях. Или пък от самия Ванс Конрид. Може и да не е искал шефовете му да разберат, че има нещо общо с някакво мъртво маце, което може да докара беля на клуба.

— Ясно — рекох. — А онзи там долу явно не знае къде живее.

Колата продължаваше да пълзи покрай тротоара. Фаровете ѝ отново бяха загаснали, но тя не преставаше да се движи.

— И докато все още съм цял — обади се Кинкейд Куклето, — не виждам защо да не ти кажа, че медицинската сестра на доктор Остриън на времето е била жена на Матсън. Рижа стръвница, не особено красива в лицето, но страхотно тапицирана.

— Е, и аз обичам дамските чорапи да са добре запълнени — рекох. — Я излез от тази врата, мини отзад и легни на пода, само поживо.

— Ама...

— Прави каквото ти казвам — срязах го. — Бързо!

Дясната врата щракна, отвори се и дребосъкът се изниза като струйка дим. После прещрака отново и се затвори. Чух отварянето на задната врата, хвърлих бърз поглед и видях тъмната сянка, свита на пода. Преместих се от дясната страна, отворих вратата и излязох на тесния тротоар, който вървеше по ръба на стръмния склон.

Другата кола вече беше съвсем наблизо. Фаровете ѝ отново блеснаха и аз приклекнах. Лъчите се извъртяха, облизаха колата ми, после се въртнаха обратно, автомобилът спря отсреща и тихо потъна в мрак. Беше малка черна кола с две врати. Около минута нищо не се случи, после лявата врата се отвори, отвътре излезе яко мъжище и тръгна към моята страна на улицата. Извадих пистолета изпод мишницата, пхнах го в колана и закопчах най-долното копче на сакото. После излязох иззад колата, за да го пресрещна.

Като ме видя, мъжът се закова на място. Ръцете му висяха празни отстрани. В устата му имаше пура.

— Полиция — рече кратко. Дясната му ръка бавно се насочи към дясното бедро. — Приятна нощ, нали?

— Страхотна — съгласих се. — Малко мъглива, но аз обичам мъглата. Омекотява въздуха и...

Той рязко ме прекъсна.

— Къде е другият?

— Ъ?

— Не ме будалкай, пришълецо! Видях цигарата от дясната страна на колата ти.

— Аз бях — рекох. — Не знаех, че е забранено да пушиш на дясната седалка на колата си.

— О, хитреем значи. Кой си и какво търсиш тук? — Едрото му мазно лице лъщеше на светлината, която се процеждаше през топлия мъглив въздух.

— Казвам се О'Брайън — отвърнах. — Току-що пристигам от Сан Матео, малко на почивка.

Ръката му бе вече съвсем близо до бедрото.

— Искам да видя шофьорската ти книжка — рече и се приближи дотолкова, че да може да я поеме, ако и двамата протегнем ръце.

— Аз пък искам да видя онова, което ти дава право да я видиш — казах.

Дясната му ръка рязко мръдна. Моят измъкна пистолета от колана и го насочи към корема му. Ръката му се закова, сякаш замръзна.

— Може пък да искаш да ме обереш — рекох. — Често се прави с тенекиени значки.

Той стоеше като парализиран, почти недишащ. После дрезгаво попита:

— Имаш ли разрешително за този патлак?

— За всеки ден от седмицата — отвърнах. — Дай да видя значката ти и ще го прибера. Предполагам, не я носиш на задника си?

Той остана смръзнат още минута. После погледна по улицата, сякаш се надяваше да дойде още една кола. Зад мен, откъм пода на моята, долиташе леко, шипящо дишане. Не знаех дали мъжagата го чува. Собственото му дишане бе толкова тежко, че да изгладиш риза с него.

— Я стига си се занасял — излая с неочаквана ярост. — Ти си само едно скапано, двайсетцентово частно ченге от Лос Анджелис.

— Вдигнах таксата — рекох. — Сега вземам по трийсет.

— Върви по дяволите? Не желаем да си вреш носа тук, ясно ли е? Този път само те предупреждавам.

Обърна се на пети, върна се при колата и стъпи с единия крак вътре. Дебелият му врат бавно се изви и мазната му кожа отново лъсна.

— Върви по дяволите — добави, — преди да сме те изпратили там в дървен костюм.

— Всичко хубаво, Мазен задник — отвърнах. — Радвам се, че се запознахме както са ти смъкнати гащите.

Той затръшна вратата, запали рязко и пак зави. Изчезна надолу като светкавица. Аз скочих в моята кола и бях само на една пряка след него, когато го видях да спира на светофара пред „Аргейо булевард“. Той сви надясно, аз — наляво. Кинкейд Куклето се изправи и подпря брадичка на облегалката ми до рамото.

— Знаеш ли кой беше този? — изграчи той. — Уимс Спуська, първият бияч на шефа. Можеше да те застреля като едното нищо.

— А ти можеше да се родиш с брадавица на носа. Вероятността е същата.

Пообиколих още малко и спрях, за да му дам възможност да мине отпред.

— Къде ти е колата? — попитах.

Той свали смачканата си репортерска капа, плесна я на коляно и отново я нахлупи.

— Пред кметството. На полицейския паркинг. Защо?

— Лошо — рекох. Ще се наложи да вземеш автобуса за Лос Анджелис. От време на време трябва да преспиваш при сестрата. Особено тази нощ.

4. ЧЕРВЕНОКОСАТА

Шосето се усука, хлътна надолу, стрелна се по гребена на хълма. Шепа светлинки проблясваха на северозапад и цял килим от тях светеше на юг. Оттук трите кея изглеждаха много далечни — три тънки, блестящи моливчета върху подложка от черно кадифе. В каньоните имаше мъгла и дъх на дива растителност, но по възвишенията между тях от мъглата нямаше и следа.

Подминах смътните очертания на малка, тъмна бензиностанция, затворена за през нощта, спуснах се в поредния широк каньон, а после се изкачвах половин миля покрай скъпата телена ограда на нечие невидимо имение. Шепата разпилени по склона къщи вече се брояха на пръсти и въздухът силно замириса на море. Завих наляво покрай сграда с кръгла бяла кула, минах през шпалир от електрически лампи — единствените на мили околоръст, за да стигна до голяма сграда с гипсови орнаменти, кацнала на възвишение, точно над крайбрежната магистрала. През запердените прозорци и колонадата пред входа се процеждаше слаба светлина и позволяваше да се видят множество коли, паркирани по диагонал на овалната зелена площ.

Това беше Конрид клъб. Нямах особено ясна представа какво точно щях да правя там, но ми се струваше, че е едно от местата, които трябва да посетя. Доктор Остриън все още обикаляше някъде из града и посещаваше пациенти. От „Телефонни справки за лекари“ научих, че обикновено се отбивал там към единайсет часа. Сега беше десет и петнайсет.

Паркирах на едно свободно място и тръгнах покрай сводестата колонада. Двуметров негър в униформа на оперетен южноамерикански фелдмаршал отвори едното крило на широка врата с решетки и избоботи:

— Ако обичате картата, сър.

Пъхнах един сгънат долар в люляковата му длан. Огромни абаносови кокалчета го ухапаха, както челюстта на багер захваща кофа чакъл. Другата ръка махна някаква прашинка от лявото ми рамо и

пусна метално номерче зад парадната ми кърпичка в горното джобче на сакото.

— Новият салонен си пада малко грубиян — прошепна той. — Благодаря ви, сър.

— Искаш да кажеш „благодаря, глупако“ — рекох и минах покрай него.

Преддверието — викат му фоайе — приличаше на филмов декор за нощен клуб от 1980 година, в който ще се провежда състезание за Мелодия на годината. На изкуствената светлина то изглеждаше тъй, сякаш обзавеждането му е струвало на собствениците един милион долара, и заемаше площ колкото игрище за поло. Килимът почти гъделичкаше глезените ми. В дъното се виждаше хромирана стълба като на кораб, която водеше към входа на ресторанта. На върха ѝ стоеше топчест обертелен италианец със замръзнала усмивка, петсантиметрови лъскави лампази на панталона и куп позлатени менюта под мишница.

Имаше и вита стълба с емайлирани бели парапети като улеи за бобслей. Явно водеше към игралните зали на втория етаж. Таванът беше обсипан със звезди и те премигваха. До входа на бара — тъмен и мъглявовиолетов като полузабравен кошмар — имаше дълбока бяла ниша с огромно кръгло огледало, увенчано с фараонска корона. Пред него някаква дама в зелено оправяше платиненорусата си коса. Вечерната ѝ рокля бе изрязана толкова дълбоко на гърба, че си беше сложила изкуствена бенка на лумбалния мускул, около три сантиметра под мястото, докдето трябваше да стигат бикините ѝ, ако си ги беше обула.

Момичето от гардероба, в панталон и туника с цвят на цъфнала праскова и бродирани черни дракончета, дойде да ми вземе шапката и да не одобри облеклото ми. Очите ѝ бяха черни, лъскави и безизразни като връхчета на лачени обувки. Дадох ѝ четвърт долар и задържах шапката си. По корабната стълба се зададе момичето, което продаваше цигари. Табличката ѝ бе с размерите на трикилограмова бонбонiera. Имаше пера в косата, дрехи, колкото можеше да скрие зад пощенска марка, единият и дълъг красив крак беше позлатен, а другият — посребрен. Върху лицето бе застинало студеното, презрително изражение на мадама, чийто график е запълнен толкова далеч напред,

че трябва да си помисли два пъти, преди да приеме задевките на някой махараджа с кошница рубини в ръцете.

Хлътнах в мекия виолетов сумрак на бара. Вътре тихо звънтяха чаши. Чувах се приглушени гласове, акорди от пианото в ъгъла и женствен тенор, който пееше „Мойто малко каубойче“ поверително като барман, който ти забърква коктейл с приспивателно. Постепенно очите ми се нагодиха към моравата светлина и започнах да виждам. Барът бе доста пълен, но не претъпкан. Мъж се изсмя високо и пианистът изрази раздразнението си, като прекара нокът по клавишите а ла Еди Дъчин.

Съзрях празна маса, седнах, опрях гръб в меката тапицирана стена. Пред очите ми все повече просветляваше. Вече можех да виждам дори певеца, който пееше за каубойчето. Имаше чуплива червена коса, която изглеждаше къносана. Момичето на съседната маса също беше с червена коса, разделена на път в средата. Беше я опънала назад така, сякаш я ненавиждаше. Имаше големи, тъмни хищни очи, неугледни черти и беше без грим, с изключение на червилото, което грееше като неонова реклама. Ежедневният ѝ костюм беше с твърде широки рамене и прекалено широки ревери. Оранжев пуловер душеше гърлото ѝ и върху килнатата на тила шапка а ла Робин Худ бе забучено черно-оранжево перо. Тя ми се усмихна. Зъбите ѝ бяха тънки и остри като просешка Коледа. Не отвърнах на усмивката ѝ.

Тя гаврътна чашата си и затрака с нея по масата. Келнер в спретната ливрея се изхлузи незнайно откъде и застана пред мен.

— Уиски със сода — рязко каза момичето. Имаше груб, остър глас, в който се долавяха и пьянски нотки.

Сервитьорът само я изгледа, едва помръдвайки брадичката си, и отново се обърна към мен.

— Бакарди със сироп от нар — поръчах аз.

Той се отдалечи.

— От това ще ти прилошее — отпуснато предупреди тя.

Не я погледнах.

— Значи не щеш да играем — подхвърли момичето с поразвързан език.

Аз запалих цигара и изпратих кръгче във виолетовия полумрак.

— Ходи се пудри! Мога да сваля десетина горили като теб на всяка пресечка от „Холивуд булевард“. То пък един булевард!

Свърталище на безработни статисти и блондинки с рибешки лица, които се опитват да се отърсят от махмурлука си.

— Кой е споменал нещо за „Холивуд булевард“? — попитах.

— Ти, кой. Само тип от „Холивуд булевард“ няма да се изрепчи на момиче, оскърбило го най-учтиво.

Мъжът и момичето от съседната маса извърнаха глави и ни зяпнаха. Мъжът ми хвърли лека, съчувствена усмивчица.

— Това важи за теб — рече му червенокосата.

— Все още не си ме оскърбила — казах.

— Природата ме е изпреварила, хубавецо.

Келнерът се върна с напитките. Сервира първо на мен. Момичето рече високо:

— Май не сте свикнал да обслужвате дами!

Той ѝ подаде уискито със сода.

— Моля да ме извините, госпожо — каза с леден глас.

— 'Сякак. Мини някой ден да ти направя маникюра, ако изнамеря отнякъде мотика. Това ще го плати приятелчето.

Сервитьорът ме погледна. Дадох му банкнотата и повдигнах дясното си рамо. Той ми върна рестото, прибра си бакшиша и се стопи между масите.

Момичето си взе чашата и се премести при мен. Постави лакти на масата и подпря брадичка върху дланите си.

— Бре, бре, ти не си бил от стиснатите — каза. — Не знаех, че все още ги произвеждат. Харесвам ли ти?

— Точно това се питах. Говори по-тихо, че ще те изхвърлят.

— Съмнявам се. Поне докато не строша някое огледало. Да не говорим, че с шефа им сме така — и приближи двата си показалеца. — Тоест щяхме да бъдем, ако можех да се срещна с него. — Кикотът ѝ издрънча като тенекия. Тя отпи от чашата си. — Къде съм те виждала?

— Почти навсякъде.

— А ти къде си ме виждал?

— На стотици места.

— Да — заключи червенокосата. — Точно така. Едно момиче вече не може да съхрани индивидуалността си.

— Но не може и да си я върне от бутилката — добавих.

— Самата истина, по дяволите. Мога да ти изброя сума големи имена, дето заспиват с бутилка във всяка ръка и трябва да ги боцкат

във вената, за да не се събудят с писъци.

— Така ли? Разни холивудски звезди, а?

— Ъхъ. Работя за един, дето ги боцка — десетарка за игличка.

Понякога взема по дваисет и пет или петдесет.

— Доста доходен занаят.

— Да, ако се задържи. Мислиш ли, че ще се задържи?

— Можеш да се прехвърлиш в Палм Спрингс, като те изхвърлят оттук.

— Кой, кого и откъде ще изхвърли?

— Не знам — рекох. — За какво говорехме?

Имаше червена коса. Не беше хубава, но фигурата ѝ нямаше грешка. И работеше за някой, който боцка хората във вените. Облизах устни.

През вратата влезе мургав мъжага и застана на прага, докато очите му свикнат с тъмното. После, без да бърза, заоглежда помещението. Погледът му се спря на моята маса. Наклони едрото си туловище напред и се упъти към нас.

— Охо — рече момичето. — Биячът. Можеш ли да се справиш с него?

Не отговорих. Тя погали безцветната си буза със силната си бледа ръка и ми се усмихна широко. Онзи на пианото удари няколко акорда и зави: „Все още можем да мечтаем, нали?“

Мургавият здравеняк се спря, подпрял ръце върху облегалката на стола срещу мен. Отмести поглед от момичето и ми се усмихна. Нея търсеше. Заради нея бе пресякъл бара. Но аз бях този, в когото се приковаха очите му оттук нататък. Имаше гладка, тъмна и лъскава коса над студени сиви очи, вежди, които изглеждаха като почернени, красива актьорска усмивка и чупен, но добре наместен нос. Заговори, без да помръдва устни:

— Не съм те виждал отдавна да минаваш насам, или паметта ми изневерява?

— Не знам — отвърнах. — Какво се опитваш да си спомниш?

— Името ти, приятел.

— Не се мъчи. Никога не сме се срещали.

Измъкнах металното номерче от горното джобче на сако си и му го подхвърлих.

— Ето пропуска, който онова чучело ми даде на входа. — Извадих визитката си от портфейла и му подхвърлих и нея. — Тук пък пише името ми, възраст, височина, тегло, особени белези и колко пъти съм осъждан. А съм дошъл да се срещна с Конрид.

Мъжът не погледна номерчето, но прочете визитката два пъти, погледна я отзад, после пак отпред, прегърна облегалката на стола с ръка и ми се усмихна неискрено. Не погледна към момичето нито тогава, нито по-късно. Остърга ръба на визитката в масата и тя тихо изскърца като малко мишленце.

Момичето се заяпа в тавана и се престори, че се прозява. Той каза сухо:

— Значи си от онези. Толкова съжалявам. На господин Конрид му се наложи да замине на север, малко по работа. Хвана ранен самолет.

— Значи онзи, дето го видях днес следобед в голямата сива лимузина на ъгъла на „Вайн“ и „Булеварда на залеза“, трябва да е бил двойникът му — обади се момичето.

Мъжът не я погледна. Усмихна се леко.

— Господин Конрид няма сива лимузина.

— Не го оставяй да те метне — посъветва ме момичето. — Обзалагам се, че е горе и обира клиентите си на ролетка.

Мургавият отново не я погледна. Това, че не я гледаше, беше по-многозначително, отколкото ако и бе зашлевил плесница. Видях я как пребледня леко, много бавно, и си остана бледа.

— Е, щом го няма, значи го няма — казах. — Благодаря, че ме изслушахте. Може би някой друг път.

— О, разбира се. Но ние тук не използваме частни детективи. Толкова съжалявам.

— Повтори ли още веднъж „толкова съжалявам“, ще изпищя, Бога ми — обади се червенокосата.

Чернокосият мъж прибра визитката ми във вътрешното джобче на смокинга си. Бутна стола си назад и се изправи.

— Нали знаете как е — рече. — Толкова...

Момичето се изкикоти и лисна чашата в лицето му. Мургавият стреснато отстъпи назад и измъкна от джоба си колосана бяла носна кърпичка. Бързо попи лицето си, като тръскаше глава. Когато свали

кърпичката, на ризата, над черното перлено копче имаше голямо мокро петно. Яката беше съсипана.

— Толкова съжалявам — рече момичето. — Помислих те за плювалник.

Той отпусна ръка и зъбите му злобно блеснаха.

— Разкарай я — изръмжа. — Разкарай я незабавно.

Обърна се и бързо се отдалечи между масите, като държеше кърпичката на устата си. Появиха се двама сервитьори в бели сака, застанаха наблизо и ни загледаха. Всички в заведението ни зяпаха.

— Първи рунд — обяви момичето. — Малко бавен. И двамата противници бяха предпазливи.

— Не бих искал да те придружавам, когато решиш да си търсиш белята — рекох.

Главата ѝ потръпна. В тази странна морава светлина невероятната бледност на лицето ѝ се наби в очите ми. Дори начервените ѝ устни изглеждаха изцедени. Тя посегна към устата си с вдървена, сгърчена ръка. Закашля се сухо, като охтичава, и взе чашата ми. Изпи бакардито на големи, шумни глътки. После започна да трепери. Посегна към чантата си я събори от масата на пода. Падна отворена и някои неща се изсипаха отвътре. Позлатена табакера се търкулна под стола ми. За да я достигна, се наложи да стана и преместя стола. Един от келнерите стоеше зад мен.

— Мога ли да помогна? — любезно попита той.

Бях се навел, когато чашата, от която бе пило момичето, се изтърколи от ръба на масата и се тресна в пода близо до ръката ми. Взех табакерата, погледнах я небрежно и съзрях ръчно оцветената снимка на едър мургав мъж, която украсяваше капака ѝ. Прибрах я обратно в чантата и хванах момичето под ръка. Сервитьорът, който се беше обадил, се плъзна отзад и я улови за другата. Тя ни изгледа с празен поглед и завъртя главата си насам-натам, сякаш се опитваше да раздвижи вдървения си врат.

— Дръжте ме, припадам — изграчи, а ние я помъкнахме към изхода. Тя правеше неописуеми движения с крака и се лашкаше ту на една, ту на друга страна, сякаш се опитваше да ни събори. Келнерът не преставаше да ругае под нос с монотонен шепот. Излязохме от моравата светлина в ярко осветеното фойе.

— Дамската тоалетна — изръмжа келнерът и посочи с брадичка към врата, която приличаше на страничния вход на древен храм. — Вътре има една негърка тежка категория, която може да се справи с всичко.

— Никаква дамска тоалетна — заплашително рече момичето. — И ми пусни ръката, келнер. Приятелчето ще ми осигури транспорт.

— Не ви е приятел, госпожо. Той дори не ви познава.

— Изчезвай, жабарю. Или си прекалено учтив, или си нямаш понятие от учтивост. Изчезвай, преди да съм забравила възпитанието и да съм те халосала.

— Добре — рекох му. — Ще я заведа да се поохлади. Сама ли е дошла?

— Че кой би тръгнал с нея? — отвърна той и се отдалечи.

Оберкелнерът слезе до средата на параходната стълба и ни изгледа зловещо, а видението на гардероба имаше отегчения вид на рефер при откриване на състезание.

Избутах новата си приятелка на студения мъглив въздух, поведох я покрай колонадите и усетих как тялото ѝ се стегна и започна да контролира движенията си.

— Ти си свястно момче — рече глухо. — Ама и аз ги надробих едни... Ти си свестен човек, господине. Мислех, че никога няма да се измъкна жива оттам.

— Защо?

— Бях решила да припечеля малко пари, но сбърках адреса. Няма значение. Ще погребя и тази идея при другите си провалени идеи. Ще ме закараш ли? Дойдох с такси.

— Разбира се. А ще ми кажеш ли как се казваш?

— Хелън Матсън.

Не плеснах с ръце от радост. Отдавна се бях досетил.

Продължи да се обляга на мен, докато вървахме по павираната алея покрай паркираните коли. Стигнахме до моята, отключих я и задържах вратата, а Хелън се пхна вътре, рухна в ъгъла и отпусна глава върху седалката.

Затворих вратата, но пак я отворих и попитах:

— Ще ми кажеш ли още нещо? Кой е онзи върху табакерата ти? Имам чувството, че съм го виждал.

Тя отвори очи.

— Стара любов — отвърна, — която умря. Той... — Очите ѝ се разшириха и ченето ѝ увисна. Едва долових слабото шумолене зад гърба си. Нещо твърдо се заби в ребрата ми и приглушен глас изрече:

— Мирувай, приятел! Това е грабеж!

После в ухото ми изтрещя корабно оръдие и главата ми се превърна в огромен розов фойерверк, разпука се под небесния свод, пръсна се на хиляди парчета, които постепенно избледняха и започнаха бавно да падат, докато угаснаха във вълните. Погълна ме мрак.

5. МЪРТВАТА МИ СЪСЕДКА

Вонях на джин. Но не както си му е редът, като след две-три чашки, а сякаш Тихия океан е от чист джин и съм плувал из него с дрехите си. Джин имаше по косата ми, по веждите, по лицето и под брадичката, върху ризата. Сакото ми го нямаше, а аз лежах по гръб върху нечий килим, вперил поглед в снимката, поставена върху гипсовата полица на някаква камина. Рамката беше от дърво, а снимката претендираше за художественост, тъй като светлината преднамерено падаше върху слабото, дългнесто и нещастно лице. Цялата роля на светлината обаче бе, че правеше лицето да изглежда точно такова — слабо, дългнесто и нещастно под безцветната сплъстена коса, която би могла да мине за боя върху череп. Напреки на снимката, зад стъклото, пишеше нещо, но не можех да го прочета.

Повдигнах ръка и докоснах слепоочието си. Болката ме прониза чак до петите. Изстенах, но от професионална гордост превърнах стенанието в ръмжение, а после се претърколих бавно и предпазливо и се загледах в крака на отвореното стенно двойно легло. Едната му половина бе все още прибрана към стената, а лакираното дърво беше изографисано със сложни шарки. Докато се преобръщах, от гърдите ми се търкулна бутилка от джин и се удари в пода. Беше безцветна и празна. Мина ми през ума, че не е възможно да е имало чак толкова много джин само в една бутилка.

Свих колене под тялото си и застанах на четири крака. Поседях така и душех като куче, което не може да си довърши вечерята, но и не му се ще да я изостави. Поразмърдах глава. Болеше. Размърдах я още малко — продължи да ме боли, затова се изправих и установих, че обувките ми също ги е хванала липсата.

Апартаментът изглеждаше доста приличен — не много евтин и не особено скъп, с обичайните мебели, обичайните осветителни тела, обичайния здрав килим. Върху сваленото легло лежеше момиче, облечено в чифт бежови копринени чорапи. По тялото му имаше дълбоки драскотини, а през корема бе метната дебела хавлиена кърпа,

усукана почти на руло. Очите на момичето бяха отворени. Червената коса, която бе разделила на път и опънала назад, сякаш я ненавижда, си беше същата. Но тя вече не я ненавиждаше.

Беше мъртва.

Над лявата ѝ гърда имаше опърлено петно с големината на мъжка длан, а в средата му — напръстниче алена кръв. Кръв беше текла и по бузата ѝ, но вече бе засъхнала.

На дивана съзрях дрехи, предимно нейни, но сред тях бе и самото ми. На пода имаше обувки — нейните и моите. Приблжих се на пръсти, стъпвайки като върху много крехък лед, вдигнах самото и пребърках джобовете. Всичко което си спомнях, че съм сложил вътре, си беше на мястото. Кобурът все още беше под мишницата ми — празен, разбира се. Нахлузих обувките и самото, наместих празния кобур, приблжих се до леглото и повдигнах тежката хавлиена кърпа. От нея изпадна пистолет — моят. Избърсах кръвта, с която беше изцапан, помирисах дулото, без да има защо, и тихо го пъхнах под мишницата си.

По коридора се зададох тежки стъпки, които спряха пред вратата на апартамента. Чуха се приглушени гласове, а после някой почука — бързо, силно, нетърпеливо. Погледнах вратата и си помислих колко ли ще чакат, преди да натиснат дръжката, и дали секретът е вдигнат, за да влязат, и ако ли пък не, колко време ще им отнеме да извикат управителя с резервния ключ, ако вече не са го довели. Все още се чудех, когато някой натисна дръжката. Беше заключено. Ужасно смешно. Едва се сдържах да не прихна на глас.

Пристъпих към друга врата и надникнах в банята. На пода имаше две килимчета, хавлия, прилежно праметната върху ваната, на стената — прозорец с матирано стъкло. Затворих тихо вратата, стъпих на ръба на ваната и отворих прозорчето. Подадох глава и погледнах навън в мрака. Около шест етажа по-надолу се виждаше странична уличка, засадена с дървета. За да я видя обаче, трябваше да надзърна през процепа, образуван от две къси, слепи стени, и не по-широк от шахта за проветрение. Прозорците бяха разположени на двойки, всички върху една и съща стена срещу процепа. Надвесих се още малко навън и реших, че ако се опитам, бих могъл да достигна съседния прозорец. Почудих се дали е отключен и дали изобщо ще

имам някаква полза, а и ще ми стигне ли времето, преди да отворят вратата.

Зад мен, зад затворената врата на банята, чуването бе станало малко по-рязко и шумно и нечий глас изръмжа:

— Отворете или ще разбием вратата!

Това нищо не означаваше. Обикновен полицейски трик. Нямах да я разбият, защото можеха да намерят ключ, а да разбиеш подобна врата без брадва е мъчна работа и болезнено за краката.

Затворих долната половина на прозореца, отворих горната и взех пешкир от поставката. После отново отворих вратата на банята и очите ми се заковаха право върху лицето от снимката на камината. Не можех да тръгна, преди да прочета надписа върху нея. Приблжих се и се взрях в него, докато гневното чуване продължаваше. На снимката пишеше: „С много любов — Лийланд.“

Само това правеше доктор Остриън кръгъл глупак. Нищо друго не му трябваше. Грабнах снимката, върнах се в банята и отново затворих вратата. После я тикнах сред мръсното бельо в шкафа. Малко време щяха да загубят, докато я открият — ако бяха добри ченгета. Ако се намирахме в Бей Сити, нищо чудно изобщо да не я намерят. Нямах причини да смятам, че не сме в Бей Сити, освен дето Хелън Матсън сигурно живееше там, през прозореца на банята ме бе лъхнал мирис на море.

Проврях се навън с кърпата в ръка и се прехвърлих на съседния прозорец, като се държах с другата за перваза. Стигнах съседния прозорец едва колкото да го бутна, ако не е заключен. Заключен беше. Залюлях крак и ритнах стъклото, точно над ключалката. Шумът трябва да се е чул поне на миля наоколо. Далечното думкане по вратата продължаваше монотонно.

Омотах кърпата около лявата си китка и като протегнах ръце до краен предел, напъхах ръка през счупеното стъкло и отворих прозореца. После се прехвърлих на другия перваз и се протегнах да затворя прозореца, от който бях дошъл. Можеха да ми вземат отпечатъците. Не хранех никаква надежда, че ще успея да докажа как съм се озовал там.

Надзърнах надолу към улицата. Някакъв мъж се качваше в колата си. Дори не погледна нагоре. Никаква лампа не бе светнала в апартамента, в който нахлувах. Отворих прозореца и влязох. Във

ваната имаше много счупени стъкла. Стъпих на пода, запалих осветлението, събрах стъклата от ваната, омотах ги в кърпата и ги скрих. Използвах нечий пешкир, за да избърша перваза и ръба на ваната, където бях стъпвал. После извадих пистолета и отворих вратата на банята.

Апартаментът беше голям. Стаята, в която надничах, имаше две легла с розови покривки. Бяха изрядно опънати. След спалнята влязох в дневната. Всички прозорци бяха затворени и въздухът беше пращен и душен. Включих един лампион и прокарах пръст по облегалката на стол. Беше пращен. Имаше радио-шкаф, библиотека, пълна с книги, чиито обложки все още не бяха свалени, скрин от тъмно дърво, а отгоре — сифон, шише с алкохол и четири чаши на ивици, обърнати с дъната нагоре. Подуших алкохола, който се оказа уиски, употребих една част. Главата ми се почувства по-зле, но на мен ми стана хубаво.

Оставих лампата да свети, върнах се в спалнята и затършувах из дрешници и чекмеджета. В гардероб намерих мъжки дрехи, шити по поръчка. На етикета шивачът беше изписал името Джордж Талбот. Дрехите на Джордж обаче ми се видяха възтеснички. Порових още малко и едно чекмедже ми предложи пижама, която ми се стори подходяща. Чехлите и халатът бяха в дрешника. Съблякох се.

Излязох изпод душа, но все още слабо миришех на джин. Сега вече отникъде не се чуваше шум или думкане, от което заключих че са в апартамента на Хелън Матсън с техните тебешири и канапи. Нахлузих пижамата, чехлите и халата на господин Талбот, освежих косата си с неговия тоник, сресах се с неговата четка и гребен. Надявах се, че господин и госпожа Талбот прекарват приятно, където и да се намират, и че няма да бързат да се приберат вкъщи.

Отново се върнах в дневната, употребих още от уискито на Талбот и запалих една от неговите цигари. После отключих външната врата. Мъж се прокашля съвсем наблизо в коридора. Отворих вратата, облегнах се на касата и погледнах навън. На отсрещната стена се беше подпрял униформен полицаи — дребничък, рус, с остър поглед. Ръбовете на синия му панталон бяха остри като бръснарски ножчета и той изглеждаше спретнат, чист, компетентен и нахакан.

Прозях се и попитах:

— Какво става, началник?

Той се взря в мен с остри червеникавокафяви очи, изпъстрени със златисти точки — цвят, който рядко се среща в комбинация с руса коса.

— Малка неприятност у съседката. Да сте чул нещо? — Гласът му беше леко саркастичен.

— Рижавата ли? Ха-ха. Само обичайният лов на едър дивеч. Ще пийнете ли?

Ченгето продължи да ме наблюдава внимателно. После се провикна надолу по коридора:

— Хей, Ал!

От отворена врата излезе едър мъжага. Беше над един и деветдесет, тежеше стотина кила и имаше твърда черна коса и дълбоко разположени безизразни очи. Ал де Спейн, когото срещнах същата вечер в полицейския участък на Бей Сити.

Тръгна по коридора, без да бърза. Униформеното ченге се обади:

— Този човек живее в съседния апартамент.

Де Спейн се приближи плътно до мен и се втренчи в очите ми. Неговите бяха изразителни, като черни плочки. Проговори почти благо:

— Име?

— Джордж Талбот — рекох, като се стараех да не изквича.

— Да сте чул някакъв шум? Имам предвид, преди ние да дойдем.

— О, караница, ако не се лъжа. Към полунощ. За там не е новост.

— Посочих с пръст към апартамента на мъртвата.

— Така ли? Познавате ли дамата?

— Не. И нямам желание да се запознавам с нея.

— Няма и да ви се наложи — отсече Де Спейн. — Мъртва е.

Положи огромната си корава длан на гърдите ми и много леко ме бутна навътре в апартамента. Ръката му остана върху гърдите ми, острите му очи бързо се стрелнаха към джобовете на халата и отново се върнаха на лицето ми. Вкара ме около два метра навътре и заповяда през рамо:

— Влез и затвори вратата, Запъртък.

Запъртъка влезе и затвори вратата. Острите му очички блестяха.

— Страхотен номер — съвсем небрежно подхвърли Де Спейн. — Дръж го на мушка, Запъртък.

Запъртъка разкопча черния си кобур и измъкна, бърз като светкавица, голям полицейски патлак. Облиза устни и промълви:

— Леле мале. — Отвори калъфа на белезниците и ги издърпа наполовина навън. — Как се сети, Ал?

— Какво съм се сетил?

Де Спейн не откъсваше очи от моите. Заговори ми нежно:

— Какво се канеше да правиш, а? Вестник ли беше тръгнал да си купуваш?

— Ами да! — обади се Запъртъка. — Разбира, той е убиецът. Влязъл е през прозореца на банята и е облякъл дрехите на човека, дето живее тук. Собствениците ги няма. Виж колко е прашно. Нито един отворен прозорец. Спарен въздух.

Де Спейн се обади:

— Запъртъка е учено ченге. Не му се давай. Някой ден все ще сгреши.

— Щом е такъв мозък, защо е в униформа? — попитах.

Дребосъкът пламна. Де Спейн нареди:

— Намери дрехите му, Запъртък. Пистолета също. И по-живо. Това ще бъде наш удар, стига да побързаме.

— Ти дори не си зачислен към групата — рече Запъртъка.

— Какво ще загубя?

— Аз обаче мога да загубя униформата си.

— Опитай си късмета, момче. Онзи плужек, Рийд, не го бива да хване и молец в затворена кутия.

Дребосъкът изприпка до банята. С Де Спейн останахме неподвижни, като изключим, че той свали ръката си от гърдите ми и я отпусна покрай тялото си.

— Нищо не казвай — измърка. — Остави ме сам да се досетя.

Чувахме как Запъртъка тършува, отваря врати. После изквича като териер, надушил миша дупка. Върна се в стаята, понесъл в дясната си ръка пистолета ми, а в лявата портфейла. Държеше оръжието за дулото с носна кърпичка.

— С тоя е стреляно — заключи. — И не се казва Талбот.

Де Спейн не извърна глава, нито промени изражението си. Дари ме с тънка усмивчица, като размърда само ъгълчетата на широката си, жестока уста.

— Хайде бе — рече. — Не думай.

Избута ме назад с твърда като стомана длан.
— Обличай се, сърце мое — и не се престаравай с вратовръзката.
Разни местенца чакат да ги посетим.

6. ОТНОВО ПОЛУЧАВАМ ПИСТОЛЕТА СИ

Излязохме от апартамента и тръгнахме по коридора. През отворената врата на Хелън Матсън все още струеше светлина. Отвън стояха двама мъже с чувал, в какъвто полицаите прибират трупове от местопрестъпления, и пушеха. В дома на мъртвата ехтяха гласове.

Завихме зад ъгъла и заслизахме по стълбите — етаж след етаж, до фоайето, където се бяха скупчили половин дузина изцъклени наематели. Три жени по пеньоари, един плешивец със зелена козирка за слънце, каквито носят вестникарите, още двама, които висяха в полумрака. Униформен полицай крачеше напред-назад от вътрешната страна на изхода и тихичко си подсвиркваше. Минахме покрай него. Изобщо не му направи впечатление. Отвън на тротоара се беше събрала тълпа.

— Това е изключителна нощ за нашия градец — каза Де Спейн.

Приближихме се до черна лимузина без полицейски отличителни знаци. Де Спейн се плъзна зад волана и ми посочи мястото до себе си. Запъртъка седна отзад. Той отдавна беше прибрал патлака, но държеше кобура разкопчан и ръката си наблизко.

Де Спейн подкара колата така рязко, че ме залепи за облегалката. Първия забой взехме на две гуми и се насочихме на изток. На половин пряка по-нататък се зададе голяма черна кола с два червени буркана отгоре. Приближаваше бързо, когато забихме. Де Спейн се изплю през прозореца и измърмори:

— Шефът! Ако има как, ще закъснее и за собственото си погребение. Но този път здравата му натрихме носа!

Запъртъка възмутено се обади от задната седалка:

— Да, колкото да ни изхвърлят от работа за трийсет дни!

— Не падай духом, момче. Може да те повишат и да попаднеш в отдел „Убийства“.

— Предпочитам да нося униформа, но да имам какво да ям.

Десетина пресечки Де Спейн шпори колата като бесен, после намали.

— Това не е пътят за участъка — обади се Запъртък.

— Не ставай глупав — отвърна Де Спейн.

Той остави колата да пъпли едва-едва, сви в тиха и тъмна уличка с иглолистни дървета отстрани и еднакви ниски къщи, разположени зад еднакви малки зелени площи. Натисна леко спирачка, прилепи автомобила до бордюра и изключи мотора. После преметна ръка през облегалката си и се обърна да хвърли поглед на зоркия, дребничък униформен полицаи.

— Значи според теб този я е претрепал, а, Запъртък?

— Стреляно е с неговия пистолет.

— Я извади онова голямото фенерче от джоба и му огледай тила.

Дребосъкът изсумтя, затършува отзад, после нещо изщрака и ослепителният бял лъч на силен ръчен прожектор обля главата ми. Човечето заподсмърча в тила ми. Посегна и ме натисна по удареното място. Изревах. Светлината угасна и мракът от улицата отново ни връхлетя.

— Май са го цапардосали — заключи Запъртък.

— Както и момичето, между другото — монотонно уточни Де Спейн. — Не си личи много, но е ударена. Ударили са я, за да могат да я съблекат и издерат, преди да я застрелят. Никой не е чул изстрела. Кой съобщи в участъка, Запъртък?

— Откъде да знам, по дяволите! Някакъв се обадил две-три минути преди да се появиш, докато Рийд все още търсеше фотограф. Телефонистката каза, че бил с дебел глас.

— Добре, ако ти беше извършил престъплението, как щеше да се измъкнеш оттам?

— Щях да си изляза през вратата — отвърна дребосъкът. — Защо не. Ей! — излая той към мен. — А ти защо не си излязъл оттам?

— И аз имам своите малки тайни — отвърнах.

Де Спейн продължи монотонно:

— Значи нямаше да се прехвърляш през никакви шахти, а, Запъртък? И нямаше да разбиваш прозореца на съседния апартамент, нито да се правиш на онзи, който живее там, а? И нямаше да се обаждаш в полицията и да им казваш, че ако се качат горе, ще хванат убиеца, така ли?

— По дяволите! — рече дребосъкът. — Мислиш, че този се е обадил? Не, не бих направил нито едно от тези неща.

— Не ги е направил и убиецът — съгласи се Де Спейн, — с изключение на последното. Обадил се е.

— Никога не знаеш какво ще им хрумне на тези сексуални манияци. Този може да е имал помощник и другият да го е фраснал, за да го накисне.

Де Спейн дрезгаво се изсмя.

— Здравей, сексуални маниако — рече и ме ръгна в ребрата с пръст, корав като дулото на пистолет. Гледай ни колко сме тъпи. Седим тук, спорим и си рискуваме службицата — поне този от нас, който си я има — а ти, дето си наясно с всички отговори, не ни казваш нито дума. Та ние дори не знаем коя е госпожицата.

— Червенокосо момиче, което забърсах в бара на Конрид Клъб — отвърнах. — Не, по-точно тя ме забърса.

— И нито име, нито нищо?

— Да. Беше фиркана. Помогнах ѝ да излезе на въздух, тя ме помоли да я отведа и докато я настанявах в колата си, някой ме фрасна. Свестих се на пода в апартамента, а момичето беше мъртво.

— А ти какво правеше в бара на Конрид Клъб? — попита ме Де Спейн.

— Подстригнах се — отвърнах. — Какво се прави в бар? Тя червенокосата беше фиркана и ми се стори уплашена от нещо. Лисна чашата си в лицето на бияча. Малко ми дожаля за нея.

— И на мен винаги ми дожалява за червенокосите — рече Де Спейн. — Онзи, дето те е цапардосал, трябва да е бил слон, щом те е занесъл горе в апартамента.

— Удряли ли са те някога така по главата? — попитах.

— Не — отвърна Де Спейн. — А теб, Запъртък?

Дребосъкът каза, че и него не го били удряли. Каза го заядливо.

— Ами то е горе-долу като да си мъртвопиян. Вероятно съм се свестил в колата, а онзи е имал пистолет, с който ме е принудил да кротувам. Качили сме се в апартамента заедно с момичето. Тя може и да го е познавала. Там ме е фраснал отново и аз не си спомням нищо от случилото се между двата удара.

— Чувал съм такива работи — рече Де Спейн. — Обаче никога не съм им вярвал.

— Но е истина — казах. — Трябва да е истина, защото нищо не си спомням, а онзи не може да ме е качил горе без чужда помощ.

— Аз мога — рече Де Спейн. — Носил съм и по-тежки от теб.

— Добре де — съгласих се. — Пренесъл ме е. Какво ще правим сега?

— Не разбирам защо си е направил целия този труд — обади се дребосъкът.

— Да цапардосаш някого не е никак трудно — отвърна Де Спейн. — Я ми подай портфейла и онзи патлак.

Малкият се поколеба, после му ги подаде. Де Спейн подуши пистолета и небрежно го пусна в страничния си джоб — този откъм мен. Отвори портфейла, наведе се и го разгледа на светлината на таблото. После го прибра. Подкара колата, обърна я и полетя обратно по булеварда, зави на изток и спря пред кръчма с червена неонова фирма отгоре. Заведението беше пълно дори и по това време на нощта. Де Спейн каза през рамо:

— Тичай вътре, Запъртък, и телефонирай в участъка. Кажи на сержанта, че сме надушили следа и сме на път да заловим човек, свързан с убийството на „Брейтън авеню“. Кажи му да предаде на шефа, та да побеснее.

Дребосъкът излезе от колата, затръшна задната врата, понечи да каже нещо, после бързо прекоси тротоара и влезе в заведението.

Де Спейн рязко подкара и още преди първата пряка беше вдигнал четирийсет мили. Изсмя се дълбоко и гърлено. След миг вече летяхме с петдесет мили в час. Влизаше и излизаше от разни улици, докато накрая спря под дърво пред някакво училище.

Той посегна към ръчната спирачка, а аз измъкнах пистолета си от джоба му. Де Спейн се изсмя сухо и се изплю през отворения прозорец.

— Добре — рече. — Затова го сложих там. Разговарях с Макгий Виолетката. Вестникарчето ми се обади от Лос Анджелис. Намерили са Матсън. Сега разпитват някакъв управител на жилищен блок — давал апартаменти под наем.

Върнах се в собствения си ъгъл, като държах пистолета хлабаво между коленете си.

— Сега сме извън очертанията на Бей Сити — рекох. — Какво каза Макгий?

— Че те е насочил към Матсън, но не знаеше дали си се свързал с него. Този с апартаментите — не чух името му — се опитвал да се

отърве от някакъв труп в глуха уличка, когато патрулната двойка го изненадала. Макгий каза, че ако си се свързал с Матсън и си говорил с него — сто на сто ще си тук, забъркан в някоя каша, и вероятно ще се свестиш до труп с цицина на главата.

— Не съм се свързал с Матсън — рекох.

Усетих как Де Спейн се втрени в мен изпод тъмните си надвиснали вежди.

— Но си тук и здравата си загазил — подчерта.

Извадих с лявата си ръка цигара от джоба и я запалих със запалката от таблото. С дясната държах пистолета. Обадих се:

— Останах с впечатлението, че просто си минавал покрай местопроизшествието. Нали дори не си прикрепен към случая. А сега извеждаш арестант извън очертанията на града. Какво ще стане с теб?

— Ще ми се отели волът... ако не направя някое голямо разкритие.

— Моят също. Май трябва да се съюзим и да разкрием трите убийства.

— Три ли?

— Три. Хелън Матсън, Хари Матсън и жената на доктор Остриън. Всичките са в един куп.

— Разкарах Запъртъка — тихо каза Де Спейн, — защото е дребно човече, а шефът обича дребните човечета и Запъртъка сигурно ще стовари вината върху мен. Откъде ще започнем?

— Като начало можем да намерим някой си Греб — има лаборатория в сградата, където се помещават лекарските кабинети. Мисля, че е фалшифицирал резултатите от експертизата по случая Остриън. Ами ако вдигнат полицията по следите ти?

— За такива цели използват радиото на Лос Анджелис. Никога няма да съобщят по него, че търсят едно от собствените си ченгета.

Той се наведе напред и отново подкара.

— Не е зле да ми върнеш портфейла, та да прибера и пистолета — обадих се аз.

Той дрезгаво се изсмя и ми го подаде.

7. ГОЛЯМОТО ЧЕНЕ

Лаборантът живееше на Девета улица в другия край на града. Домът му беше невзрачна едноетажна къща с веранда. Голяма прашна хортензия и разни други недорасли храсталаци покрай пътеката те оставяха с впечатлението, че стопанинът е прекарал живота си в опити да направи от нищо нещо.

Колата се плъзна пред къщата. Де Спейн изгаси фаровете и рече:

— Ако имаш нужда от помощ, свиркай. Появят ли се ченгетата, измъкни се на Десета, а аз ще заобиколя и ще те взема. Но не ми се вярва. Тази нощ всички се занимават само с момичето от „Брейтън авеню“.

Огледах притихналата улица, пресякох я под мътната светлина на луната и тръгнах по пътеката към къщата. Входната врата беше разположена под прав ъгъл спрямо улицата в някакъв издатък от къщата, който изглеждаше добавен от допълнително хрумване. Натиснах звънеца и го чух как издрънча някъде отзад. Никакъв отговор. Натиснах го още два пъти и опитах вратата. Беше заключено.

Слязох от верандата и заобиколих откъм северната страна на къщата, където в задния двор имаше малък гараж. Вратите му бяха затворени с катинар, който можеше да се отвори с едно по-силно духване. Наведох се и светнах с джобното си фенерче под паянтовите врати. Видяха се гумите на автомобил. Върнах се отново при входната врата и този път почуках доста силничко.

Прозорецът на предната стая изскърца и бавно се спусна надолу, някъде до средата. Зад прозореца имаше спуснати щори, а зад щорите — мрак. Дебел дрезгав глас се обади:

— Да?

— Господин Греб?

— Да.

— Искам да поговорим — по важна работа.

— Трябва да се наспя, господине. Елате утре.

Гласът никак не ми звучеше като на лаборант. По-скоро ми приличаше на гласа, който бях чул веднъж по телефона — много отдавна, рано тази вечер, в апартамента на Хари Матсън.

— Добре, господин Греб — рекох. — Тогава ще ви потърся в службата. Какъв ви беше адресът?

Известно време гласът мълча. После се обади:

— О, я изчезвай, докато не съм излязъл да ти фрасна един.

— Така не се печелят клиенти, господин Греб. Сигурен ли сте, че не можете да ми отделите няколко минути, след като и без туй вече сте станал?

— Не викай толкоз. Ще събудиш жената. Болна е. Ако трябва да излиза навън...

— Лека нощ, господин Греб.

Върнах се обратно по пътеката, под меката мътна луна. Минах от другата страна на тъмната паркирана кола и казах:

— Това е работа за двама. Вътре се е намърдал някакъв главорез. Струва ми се, че е същият, когото чух да наричат Голямото чене по телефона в Лос Анджелис.

— Господи! Убиецът на Матсън, така ли?

Де Спейн се премести откъм моята страна, подаде глава от прозореца и се изплю. Плюнката му префуча над пожарния кран, който беше поне на два и половина метра от нас. Не казах нищо. Той продължи:

— Ако този, когото наричаш Голямото чене, е Мое Лоренц, ще го позная. Може би ще успеем да влезем. А нищо чудно и да попаднем на гореща следа.

— Точно като ченгетата в радиопиесите.

— Страх ли те е?

— Мен ли? — попитах. — Естествено, че ме е страх. Колата е в гаража, така че или е сгацил Греб вътре и си напруга мозъка какво да прави с него...

— Ако е Мое Лоренц, той няма мозък — изръмжа Де Спейн. — Копелето е съвсем смахнато и може да върши само две неща — да държи пистолета и волана на автомобил.

— И парче оловна тръба — добавих. — Та думата ми беше, че Греб може да е излязъл без колата си и това Чене... Де Спейн се наведе да погледне часовника на таблото.

— Според мен той е изчезнал. Иначе досега да се е прибрал. Някой му е подшушнал да се спасява от нещо.

— Идваш или не? — попитах рязко. — Кой да му е подшушнал?

— На първо място, този, който го е наел, ако е работил за някого.

Де Спейн отвори, измъкна се от колата и се загледа над нея, към другата страна на улицата. Разкопча си сакото и разхлаби пистолета под мишницата си.

— Може и да успея да го забаламосам — рече. — Дръж ръцете си на показ и празни. Това е единственият ни шанс.

Отново пресякохме улицата, минахме по пътеката и се качихме на верандата. Де Спейн се облегна на звънеца.

Гласът изръмжа от полуотворения прозорец, иззад орфаните тъмнозелени щори.

— Е?

— Здравсти, Мос — каза Де Спейн.

— Ъ?

— Аз съм Ал де Спейн. В играта съм.

Тишина. Дълга, убийствена тишина. После дебелият дрезгав глас попита:

— Кой е тоя с теб?

— Приятел от Лос Анджелис. Наш човек.

Отново тишина. После:

— Какво искаш?

— Сам ли си вътре?

— С една жена, но не може да те чуе.

— Къде е Греб?

— И аз това се питам. Какво искаш, ченге? Изплюй камъчето.

Де Спейн заговори така спокойно, сякаш си седеше вкъщи на фотьойла край радиото.

— Работим за един и същи човек, Лоренц.

— Ха-ха — изсмя се Голямото чене.

— Намерили са Матсън мъртъв в Лос Анджелис и градските ченгета вече са го свързали със случая Остриън. Трябва да изчезваме бързо. Големият шеф е на север, да си реди алибито, ама нас какво ни грее.

— Разправяй ги на шапката ми — обади се гласът, но вече се долавяше и нотка на съмнение.

— Надушвам нещо гадно — рече Де Спейн. — Хайде, отваряй. Виждаш, че не държим нищо в ръцете си.

— Докато стигна до вратата, вече ще държите — викна Голямото чене.

— Не си чак такъв пъзльо — подигра му се Де Спейн.

Щората изшумоля, сякаш нечия ръка я бе пуснала, и прозорецът се затвори. Започнах да повдигам ръката си.

— Без глупости — изръмжа Де Спейн. — Този тип решава случая ни. Трябва ни цял и невредим.

От вътрешността на къщата долетяха глухи стъпки. Ключалката изщрака и в сянката на вратата се появи фигура с тежък „Колт“ в ръката. Човекът имаше изключително сполучлив прякор. Огромната му широка челюст стърчеше напред като решетка на локомотив. Беше по-едър от Де Спейн, къде-къде по-едър.

— Казвай какво има! — нареди той и заотстъпва назад.

Де Спейн, който беше отпуснал ръце надолу, празни и с обърнати навън длани, пристъпи спокойно върху левия си крак и ритна Голямото чене в слабините — просто така, без ни най-малко да се двоуми, и срещу насочения пистолет.

Голямото чене все още се бореше с болката, когато извадихме пистолетите си. Дясната му ръка се опитваше да натисне спусъка и да задържи пистолета изправен. Болката заглушаваше всичко друго, освен желанието да се превие на две и да изкрещи. Вътрешната борба му отне частица от секундата и той не успя нито да гръмне, нито да изкрещи, когато го връхлетяхме. Де Спейн го цапардоса по главата, а аз през дясната китка. Изпитвах страстно желание да го фрасна по ченето — то просто ме омайваше — но китката бе най-близо до пистолета. Оръжието се отпусна, мъжището също се отпусна, почти толкова внезапно, после политна към нас. Хванахме го и го задържахме, зловонният му дъх опари лицата ни. Сетне коленете му поддадоха и ние се строполихме отгоре му в коридора.

Де Спейн изпъшка, изправи се и затвори вратата. Претърколи огромния, стенещ, почти изпаднал в несвяст мъж, изви ръцете му зад гърба и ги закопча с белезниците.

Тръгнахме по коридора. Стаята вляво беше слабо осветена от настолна лампичка, покрита с вестник. Де Спейн вдигна вестника и двамата се взряхме в жената върху леглото. Поне не я беше убил.

Лежеше облечена в тънка пижама, с широко отворени, втрени очи, почти обезумяла от страх. Устата, китките, глезените и коленете ѝ бяха облепени с лейкопласт, а от ушите ѝ стърчаха краищата на големи тампони памук. Иззад петсантиметровата лепенка върху устата ѝ излизаше глухо бълбукане. Де Спейн леко наклони лампата. Лицето ѝ беше на петна. Имаше изрусена коса, тъмна около корените, и измършавяло скулесто лице.

— Аз съм полицай — каза Де Спейн. — Вие ли сте госпожа Греб?

Жената потръпна и погледна агонизиращо. Издърпах памука от ушите ѝ и рекох:

— Опитай отново.

— Вие ли сте госпожа Греб?

Де Спейн хвана края на лейкопласта върху устата ѝ. Очите ѝ премигаха, той рязко дръпна и незабавно затъкна устата ѝ с ръка. Стоеше така, надвесен над жената, с лейкопласта в лявата ръка — огромен мургав полицай с безизразна мутра и нерви на бетонобъркачка.

— Обещавате ли да не пицтите? — рече.

Жената кимна с усилие и той махна ръката си.

— Къде е Греб? — попита и отлепи останалия лейкопласт от тялото ѝ.

Тя преглътна, хвана се за челото с ръка, чиито нокти аленееха, и поклати глава.

— Не знам. Не се е прибирал.

— Какво приказвахте с оная горила?

— Нищо — глухо отвърна жената. — Звънна се, отворих и она звяр ме сграбчи. После ме завърза и попита къде е мъжът ми. Отговорих му, че не знам, и той ми удари няколко шамара, но след малко, изглежда, ми повярва. Попита ме защо не е взел колата и аз му казах, че винаги ходи пеша на работа, не взема колата. След това просто седеше в ъгъла и не мърдаше, нито говореше, дори не пушеше.

— Обажда ли се по телефона?

— Не.

— Виждала ли сте го преди?

— Не.

— Облечете се — каза Де Спейн. — Трябва да отидете при някои приятели да прекарате остатъка от нощта.

Тя се втренчи в него, бавно седна на леглото и разроши косата си. После устата ѝ се отвори и Де Спейн пак я запуши с ръка.

— Стига — рязко каза той. — Нищо не му се е случило. Поне доколкото знаем, но сигурно няма да ви дойде като гръм от ясно небе, ако му се случи нещо.

Жената бутна ръката му, стана от леглото, приближи се до шкафа и извади шише уиски. Отвинти капачката и отпи от бутилката.

— Да — каза със силен, дрезгав глас. — А вие какво щяхте да правите, ако за всеки припечелен цент трябваше да се умилквате около докторската пасмина? Да не говорим, че и така центовете са дяволски малко. — Тя отпи още веднъж.

— Сигурно щях да подменям кръвни проби — отвърна Де Спейн.

Жената се втренчи в него безизразно. Той ме погледна и вдигна рамене.

— А може да е морфин — добави. — Може би продава по малко от „пращеца на щастието“. Но трябва да е дяволски малко, като гледам как живеете.

Той презрително огледа стаята.

— Обличайте се, госпожо.

Излязохме навън и затворихме вратата. Де Спейн се надвеси над Голямото чене, който лежеше на пода по гръб, леко извърнат настрани. Мъжагата стенеше непрестанно с отворена уста, нито съвсем в безсъзнание, нито много наясно какво става наоколо. Де Спейн, все още надвесен над него в мътната светлина, която беше запалил в коридора, погледна парчето лейкопласт в ръката си и неочаквано се разсмя. После силно го плесна върху устата на Голямото чене.

— Мислиш ли, че ще можем да го накараме да върви? Определено ще ми е криво, ако трябва да го носим.

— Не знам — рекох. — В случая аз съм само чирак. Къде ще го водим?

— Нагоре по хълмовете, където е спокойно и птичките пеят — мрачно отвърна Де Спейн.

Седнах на стъпалото на колата, провесил големия прожектор между коленете си. Светлината не беше много добра, но очевидно

достатъчна за онова, което Де Спейн правеше с Голямото чене. Точно над нас имаше покрит резервоар, а след него склонът се спускаше в дълбок каньон. На около половин миля разстояние се виждаха две самотни, кацнали на възвишението къщи — и двете тъмни. Луната огряваше измазаните им в бяло стени. Тук, на високото, беше студено, но въздухът бе чист и звездите блестяха като парченца излъскан алуминий. Леката омара над Бей Сити изглеждаше много далеч, като в друга страна, а всъщност бе само на десет минути бързо кормуване.

Де Спейн беше съблякъл самото си. Ръкавите на ризата му бяха завити нагоре, китките и големите му неокосмени ръце изглеждаха огромни на студената бледа светлина. Сакото му лежеше на земята между него и Голямото чене, а кобурът бе метнат върху самото и пистолетът беше вътре, с дръжката към Голямото чене. Сакото бе отметнато леко настрани, така че между мъжете се откриваше малко пространство неравен, осветен от луната чакъл. Пистолетът се падаше отдясно на Голямото чене и отляво На Де Спейн.

След дълго мълчание — чуваше се само тежко дишане — Де Спейн каза:

— Опитай пак.

Говореше небрежно, все едно си приказваше с партньор на флипер.

Лицето на Голямото чене представляваше кървава маса. Не виждах червенината, но бях светнал един-два пъти с фенерчето и знаех, че лицето му е алено. Ръцете му бяха свободни и ритникът в слабините бе вече само спомен, останал далеч назад в огромния океан на болката. Той изграчи някак странно, бутна Де Спейн с лявото си бедро, отпусна се на дясно коляно и посегна към пистолета.

Де Спейн го ритна в лицето.

Голямото чене се изтърколи върху чакъла, впи ръце в лицето си и измежду пръстите му долетяха стенания. Де Спейн пристъпи и го ритна в глезена. Онзи зави. Де Спейн се върна в начална позиция зад самото и кобура с пистолета. Голямото чене се претърколи, коленичи и разтръска глава. От лицето му върху каменистата почва се отрониха едри тъмни капки. Той бавно се изправи и застана леко приведен. Де Спейн рече:

— Я се стегни! Кораво копеле си. Зад гърба ти е Ванс Конрид, а зад него — мафията. Зад теб може да стои дори шефът Андърс. А аз

съм само едно скапано ченге, на което са му теглили шута. Хайде, ела да направим малко показно!

Голямото чене се хвърли към пистолета с главата напред. Ръката му докосна дръжката, но само я завъртя. Де Спейн настъпи ръката и завъртя тока на обувката си. Голямото чене изпищя. Де Спейн отскочи назад и рече отегчено:

— Нали сме в една категория, гълъбче.

— Защо не го оставиш да говори, за Бога? — обадох се дрезгаво аз.

— Той не ще да говори — отвърна Де Спейн. — Не е от разговорливите. Кораво копеле е.

— Тогава поне застреляй тоя нещастник.

— В никакъв случай! Не съм такъв човек. Ей, Мое, този тук си мисли, че съм от ония садистичните ченгета, дето трябва от време на време да цапардосват някого с оловна тръба по главата, за да не ги хванат дяволите. Няма да го оставиш да си мисли така, нали, Мос? Това е равностоен двубой. Превъзхождаш ме с десет кила и ей го къде е пистолетът.

Голямото чене измърмори:

— Да предположим, че го взема. Нали твоят човек ще ме надупчи веднага.

— Няма такова нещо! Хайде, нали си буца. Само още веднъж. Имаш още много сили.

Голямото чене отново се изправи, толкова бавно се изправи, все едно се катереше по стена. Олюля се и избърса с ръка кръвта от лицето си. Главата ме болеше. Повдигаше ми се.

Съвсем неочаквано Голямото чене замахна с крак. За частица от секундата сякаш щеше да направи нещо, но Де Спейн го сграби за стъпалото, отстъпи назад и го дръпна. Той държеше крака изпънат, а биячът се олюля, опитвайки се да запази равновесие. Де Спейн се обади словоохотливо:

— Този номер мина, когато аз го направих, защото ти държеше патлак в лапата си, а аз нямах нищо. Тогава не предполагаше, че ще поема такъв риск. Сега обаче виждаш колко са различни нещата.

Той изви силно стъпалото му с две ръце. Тялото на бияча все едно се преметна във въздуха и се сгромоляса странично. Рамото и лицето му заораха в земята, но Де Спейн продължаваше да държи

стъпалото и да го извива. Голямото чене се замята, като издаваше остри животински звуци, позаглушени от чакъла. Де Спейн силно и рязко извъртя ходилото. Онзи изхриптя тъй, сякаш раздраха десет чаршафа едновременно.

Де Спейн се наведе напред и настъпи другия му глезен. Отпуснат цялата си тежест върху стъпалото, което държеше, и разчекна двата му крака. Голямото чене се опита да изохка и изреве едновременно. Получи се нещо като лай на бая голямо и престаряло куче.

Де Спейн каза:

— За това, което правя, някои получават пари. Не центове — истински мангизи. Ще трябва да проуча тая работа.

Голямото чене изрева:

— Пусни ме! Ще говоря! Ще говоря!

Де Спейн го разчекна още малко. Направи нещо и с ходилото и онзи изведнъж рухна. Все едно да припадне морски лъв. Де Спейн загуби равновесие и залитна на една страна, когато кракът се стовари на земята. После извади носна кърпичка от джоба си и бавно попи лицето и ръцете си.

— Омекнал е — рече. — Много бира пие. А изглеждаше як. Може да е от това, че задникът му е вечно зад волана.

— И ръката на пистолета — добавих.

— Това е идея — рече Де Спейн. — Не бива да му отнемеме самоуважението.

Пристъпи и срита Голямото чене в ребрата. След третия шут се чу стенание и нещо заблестя там, където преди се тъмнееха клепачите му.

— Ставай — кресна Де Спейн. — Няма повече да ти причинявам болка.

Голямото чене се изправи. Трябваше му цяла минута, за да го стори. Устата му — онова, което бе останало от нея — зееше широко отворена. Това ми напомни за друг един мъж и престанах до го съжалявам. Той загребваше въздуха с ръце, търсеше нещо, на което да се подпре.

Де Спейн се обади:

— Моят човек разправя, че си се скапал, защото в ръката ти нямало пистолет. Не е хубаво силен мъж като теб да се скапва така. Ето, вземи моя.

Леко ритна кобура. Той се изхлузи от сакото и тупна в краката на Голямото чене. Онзи приведе рамене, за да го погледне. Не можеше да привие врата си повече.

— Ще говоря — продума.

— Никой не е искал от теб да говориш. Казах ти да вземеш пистолета в ръка. Не ме принуждавай да те дъня отново. Разбираш ли? Пистолетът в ръката.

Голямото чене рухна на колене и ръката му бавно обгърна дръжката на пистолета. Де Спейн го наблюдаваше, без да трепне.

— Ха така! Сега вече имаш пистолет. Сега отново си кораво копеле и можеш да пречукаш още някоя жена. Извади го от кобура!

Много бавно, с нечовешки усилия Голямото чене издърпа пистолета от кобура и остана така, провесил оръжието между коленете си.

— Какво, няма ли да пречукаш някого? — подразни го Де Спейн. Голямото чене изпусна пистолета и се разрида.

— Ей, ти! — излая Де Спейн. — Прибери това там, откъдето го взе. Искam го чист, както самият аз го пазя.

Ръката на бияча несигурно се плъзна по земята, напипа пистолета и бавно го прибра в кожения кобур. Усилието отне и последната капчица енергия, която му беше останала. Той се захлупи по лице върху кобура.

Де Спейн го хвана за ръката, претърколи го по гръб и вдигна пистолета си от земята. Избърса дръжката с длан и закопча кобура на гърдите си. После вдигна и сакото си и го облече.

— Сега ще го оставим да си каже и майчиното мляко — рече той. — Не вярвам, че можеш да накараш да проговори човек, който не иска. Имаш ли цигара?

Бръкнах в джоба с лявата си ръка, извадих пакета, изтръсках една цигара и му го поднесох. Включих ръчния прожектор и осветих стърчащата цигара и едрите му пръсти, които се пресегнаха да я вземат.

— Нямам нужда от това — каза той.

Потърси клечка кибрит, запали я и бавно напълни дробовете си с дим. Отново изгасих прожектора. Де Спейн погледна надолу към морето, извивката на брега и осветените кейове.

— Хубаво е тук горе — рече.

— Студено е — обадох се аз. — Дори през лятото. Не бих отказал една чашка.

— Аз също — рече Де Спейн. — Но не пия, когато съм на работа.

8. ЧОВЕКЪТ СЪС СПРИНЦОВКИТЕ

Де Спейн спря колата пред сградата на лекарите и погледна към осветения прозорец на шестия етаж. Сградата беше проектирана като отделни радиални крила, така че всички кабинети гледаха към улицата.

— Бре да му се не види! — възкликна Де Спейн. — Още е горе. Този тип май изобщо не спи. Я хвърли едно око на бричката там.

Станах, минах пред тъмния санитарен магазин встрани от главния вход. Дълга черна кола беше паркирана диагонално, точно по правилата, в един от разчертаните правоъгълници пред болницата, сякаш беше пиков час, а не около три сутринта. До предната регистрационна табелка на лимузината имаше лекарска емблема — жезъла на Хипократ с увитата около него змия. Насочих лъча на фенерчето в кабината, към мястото за документите, прочетох част от името на притежателя и отново изгасих светлината. Върнах се при Де Спейн.

— На доктора е — рекох. — Откъде знаеше, че е неговият прозорец и какво прави тук по малките часове?

— Зарежда си спринцовките — отвърна той. — Наблюдавал съм го доста време, затова знам.

— Наблюдавал си го, казваш? И защо?

Той ме изгледа и не отговори. После погледна през рамо към задната седалка.

— Как си, приятел?

Мижав звук — слабо подобие на човешки глас, долетя изпод дебелото покривало на пода.

— Умира да се вози — отбеляза Де Спейн. — Всички корави копелета обичат да се возят в коли. Добре. Ще паркирам бричката в уличката и ще се качим горе.

Колата се плъзна с изгасени фарове зад ъгъла на сградата и шумът на мотора заглъхна в лунната нощ. От другата страна на улицата редица огромни евкалипти ограждаше няколко обществени тенискорта. Откъм океана долитахше мирис на водорасли.

Де Спейн се показа иззад ъгъла. Приближихме до заключената входна врата и почукахме по тежкото армирано стъкло. Далеч навътре, зад голяма бронзова пощенска кутия, светеше асансьор. От асансьора излезе старец, прекоси коридора, застана до вратата и се втренчи в нас през стъклото. В ръката си държеше връзка ключове. Де Спейн му показва полицейската си значка. Старецът премига насреща ѝ, отключи вратата и веднага я заключи зад нас, без да обели дума. Върна се обратно до асансьора, понагласи върху стола саморъчно направената възглавничка, намести с език изкуствените си зъби и рече:

— Какво искате?

Имаше дългнесто сивкаво лице, което мърмореше и без думи. Панталонът му беше с оръфани маншети, а една от подпетените черни обувки очевидно съдържаше подут от артроза палец. Синята униформена куртка му подходеше като на магаре самар.

Де Спейн рече:

— Доктор Остриън е горе, нали?

— Не бих се учудил.

— Не се опитвам да те учудя — сръза го Де Спейн. — Иначе щях да си обуя розовия чорапогащник.

— Горе е — кисело отвърна старикът.

— В колко часа за последен път видя Греб, лаборанта от четвъртия етаж?

— Не съм го виждал.

— В колко часа дойде, дядка?

— В седем.

— Добре. Качи ни до шестия.

Старецът затвори вратите със свистене, изкачи ни бавно и предпазливо, отвори ги със свистене и остана да седи като посивял, изхвърлен от водата пън, издялкан във формата на човек.

Де Спейн посегна и откачи универсалния ключ, който висеше над главата на стареца.

— Ей, това не може, не е позволено — извика дядката.

— Кой казва, че не може?

Старикът сърдито поклати глава и не отговори.

— На колко години си, дядка? — попита Де Спейн.

— Наближавам шейсетте.

— Наближаваш ги друг път. Отдавна си чукнал седемдесетте. Как тъй са ти дали разрешително да работиш на този асансьор?

Старецът не отговори. Само хлопна с кастанетите.

— Това е друга работа — насърчи го Де Спейн. — Стискай здраво кастанетите и всичко ще е тип-топ. Свали го долу, дядка.

Излязохме от асансьора, който безшумно се плъзна в шахтата. Де Спейн стоеше загледан надолу по коридора и въртеше ключа на халката.

— Слушай сега — каза той. — Неговите стаи са в дъното, четири на брой. Приемна — някога е била кабинет, но са я разделили на две, за приемни на двама лекари, следва тясно антре зад стената на този коридор, още две стаички и лекарската стая. Запомни ли?

— Ъхъ — рекох. — Какво си смятал да правиш? Да го ограбваш ли?

— Държах го известно време под око. След смъртта на жена му.

— Жалко, че не си държал под око червенокосата му сестра — отвърнах. — Същата, дето я очистиха нощес.

Той ме изгледа бавно с дълбоките черни очи върху безизразната си мутра.

— Може и да съм — рече. — Доколкото съм имал възможност.

— Как не! Та ти дори не й знаеше името — подхвърлих и се втренчих в очите му. — Трябваше аз да ти го кажа.

Той се замисли над думите ми.

— Хм, предполагам, едно е да я видиш в бяла престилка, съвсем друго — гола и мъртва на леглото.

— Естествено — рекох, без да свалям поглед от него.

— Добре. Сега ти ще почукаш на вратата на кабинета му, третата от края. Щом ти отвори, аз ще се вмъкна в приемната, оттам ще мина през другите стаи и ще мога да чувам разговора ви.

— Звучи чудесно — рекох. — Но не преливам от щастие.

Тръгнах по коридора. Вратите бяха от масивно дърво, прилепваха плътно и изпод никоя не се процеждаше светлина. Сложих ухо на тази, която ми посочи Де Спейн, и долових шум от тихи стъпки.

Кимнах на Де Спейн, застанал пред другата стая.

Той бавно пъкна шперца в ключалката, а аз силно почуках на вратата. С крайчеца на окото си видях как Де Спейн потъва вътре. Вратата почти мигновено се затвори зад гърба му. Аз отново почуках.

Този път вратата внезапно се отвори и на трийсетина сантиметра от мен застана висок мъж. Светлината от тавана проблясваше върху пясъчножълтата му коса. Беше по риза и в ръцете си държеше квадратна кожена чанта. Бе слаб като вейка, с белезникави вежди и нещастни очи. Имаше изящни ръце — дълги, тънки, с квадратни, но не тъпи върхове на пръстите. Ноктите му бяха лъскави и дълбоко изрязани.

— Доктор Остриън?

Той кимна. Адамовата му ябълка леко помръдна на тънката шия.

— Избрал съм необичаен час за посещение — каза, — но вие сте направо неоткриваем. Аз съм частен детектив от Лос Анджелис. Имам клиент на име Хари Матсън.

Или изобщо не се учуди, или така майсторски криеше чувствата си, че нищо не пролича. Адамовата му ябълка отново помръдна, ръката му понамести кожената чанта, която държеше, изгледа я озадачено, след което отстъпи назад.

— Сега нямам време да разговарям с вас — каза. — Елате утре.

— Съвсем същото ми каза и Греб — рекох.

Това го разтърси. Не се разкрещя и не изпадна в истерия, но видях, че го разтърси.

— Влезте — каза дрезгаво.

Влязох, а той затвори вратата. Вътре имаше бюро от черно стъкло. Столовете бяха от алуминиеви тръби, с груба вълнена тапицерия. Вратата към съседната стая бе полуотворена и вътре беше тъмно. Съгледах белия чаршаф върху кушетката за прегледи и подобните на стремена халки в единия ѝ край. Оттам не се чуваше нито звук.

Върху черната стъклена повърхност на бюрото беше постлан чист компрес, а отгоре му бяха подредени, отделно от иглите, около дузина спринцовки за подкожни инжекции. До стената имаше електрически стерилизатор с най-малко десетина игли и спринцовки. Апаратът беше включен. Приблжих се и го разгледах, а високият, слаб като вейка мъж мина зад бюрото си и седна на стола.

— Бая иглички сте заредил — рекох и придърпах един от столовете край бюрото.

— За какво сте дошъл?

Гласът му бе все така дрезгав.

— Мога да ви направя една услуга във връзка със смъртта на жена ви — отвърнах.

— Много мило от ваша страна — спокойно каза той. — И каква услуга?

— Мога да ви кажа кой я е убил.

Зъбите му заблестяха в странна, неестествена полуусмивка. После повдигна рамене, а когато заговори, гласът му бе точно толкова развълнуван, колкото ако обсъждахме времето.

— Много мило от ваша страна. Аз пък бях останал с убеждението, че се е самоубила. Следователят и полицията очевидно бяха на същото мнение. Но, разбира се, един частен детектив...

— Греб обаче не мислеше така — подметнах, без да проявявам особен стремеж към истината. — Лаборантът е разменил кръвната проба на жена ви с проба от истинско отравяне с газ.

Той ме изглежда, без да трепне, с дълбоки, тъжни, вгълбени очи изпод белезникавите вежди.

— Не сте виждал Греб — каза с почти доловимо вътрешно задоволство. — Съвсем случайно разбрах, че днес следобед е заминал на изток. Баща му е починал в Охайо.

Той се изправи, приближи се до стерилизатора, погледна часовника и изключи уреда. После се върна при бюрото, отвори плоска кутия с цигари, пхна една в устата си и побутна кутията към мен. Пресегнах се и си взех една. Погледнах с крайчеца на окоото към тъмния кабинет, но не видях нищо, което да не съм забелязал първия път.

— Интересно — рекох. — Жена му не знаеше за това. Голямото чене също си нямаше понятие. Той седеше у тях тази вечер. Овързал жена му като мумия на леглото и чакаше Греб да се прибере, та да го пречука.

Този път доктор Остриън ме изглежда с нещо като зачатък на интерес. Потърси пипнешком кибрита върху бюрото, след което отвори странично чекмедже, извади малък автоматичен пистолет с бяла дръжка и го задържа върху дланта си. После ми подхвърли кибрита с другата ръка.

— Пистолетът няма да ви е необходим — рекох. — Това е делови разговор и ще ви докажа, че само имате сметка от него.

Докторът извади цигарата от устата си и я пусна върху бюрото.

— Не пуша — подхвърли той. — Това, както се казва, беше за камуфлаж. Радвам се да чуя, че пистолетът няма да ми бъде необходим. Все пак предпочитам да го държа и да не ми е нужен, отколкото да ми е нужен и да не ми е под ръка. И така, кой е Голямото чене и какво още имате да ми съобщите, преди да съм извикал полицията.

— Сега ще ви кажа — отвърнах. — Нали затова съм дошъл. Жена ви постоянно е играела на ролетка при Ванс Конрид и е губела парите, които изкарвате с вашите иглички, едва ли не преди да сте ги спечелил. Говори се още, че е проявявала към Конрид интерес от интимно естество. За това, последното, може би не ви е било особено грижа, понеже не сте се прибирал по цели нощи и сте бил прекалено зает, за да изпълнявате съпружеските си задължения. Сигурно обаче сте бил истински загрижен за парите си, защото сте ги изкарвал с прекалено голям риск. Това ще го обсъдим след малко. През въпросната нощ жена ви изпаднала в истерия в клуба на Конрид. Повикали са ви, вие сте отишъл и сте й направил инжекция, за да млъкне. Конрид я откарал вкъщи. Вие сте се обадил на медицинската си сестра, Хелън Матсън — бивша съпруга на Матсън — да отскочи до вас и провери дали всичко е наред. По-късно Матсън намерил жена ви мъртва под колата в гаража и ви извикал. Вие пък сте извикал началника на полицията и случаят бил потулен, така че истината се е чула колкото думата на сенатор-южняк в Конгреса. Но Матсън — първият, пристигнал на местопроизшествието, притежавал някаква изобличителна улика. Най-напред се опитал да притисне вас, но не сполучил, защото, макар и да изглеждате кротък, не се давате лесно. А може и приятелят ви, началникът на полицията Андърс, да ви е казал, че тази улика не е доказателство. И така, Матсън се опитал да хване натясно Конрид, като разсъждавал, че ако нещата стигнат до съд, всичко ще рикошира в комарджийското заведение на Конрид. Властите ще го запечатат с девет печата, а големите асове, дето стоят зад гърба му, ще се разсърдят и ще му вземат играчките. Ето защо шефът на заведението не изпаднал във възторг и накарал един главорез на име Мос Лоренц, или Голямото чене — понастоящем шофьор на кмета, но някога горила на Конрид — да се погрижи за Матсън. Матсън загубил разрешителното си и бил прогонен от Бей Сити. Той обаче също не бил от страхливите, окопал се в Лос Анджелис и продължил да прави опити. Управителят на сградата обаче го надушил — не знам как, но

полицията в Лос Анджелис ще разбере — издал го и тази нощ Голямото чене отишъл да го очисти.

Замълчах и погледнах високия слаб мъж. Изражението му не се беше променило. После премигна няколко пъти и превъртя пистолета в ръката си. В кабинета беше много тихо. Опитах се да доловя дишане откъм съседната стая, но не чух нищо.

— Матсън е мъртъв, така ли? — особено бавно изрече доктор Остриън. — Надявам се, не си мислите, че имам нещо общо с това.

Лицето му леко лъсна от пот.

— Ами, не знам — отвърнах. — Греб е бил слабото звено във веригата и някой набързо го е накарал днес да напусне града, преди да бъде убит Матсън. Вероятно този някой му е дал и пари, защото видях къде живее — в такава съборетина едва ли влизат много пари.

— Конрид, да го вземат дяволите! — каза бързо доктор Остриън. — Обади ми се рано сутринта и каза на направя така, че Греб да напусне града. Аз му дадох парите за път, но... — замълча, бесен на себе си. После отново погледна пистолета.

— Но не сте знаел какво се готви. Вярвам ви, докторе, наистина ви вярвам. Хайде, свалете пистолета, поне за малко.

— Продължавайте — напрегнато каза той. — Продължавайте с вашата история.

— Добре — рекох. — Тя тепърва започва. Полицията в Лос Анджелис е открила трупа на Матсън, но няма да дойде тук по-рано от утре. Първо, защото е късно и, второ, защото, когато съберат две и две, няма да пожелаят да раздухvat случая. Клубът на Конрид е в границите на Лос Анджелис, а както вече ви казах, съдебните заседатели ще изпаднат във възторг от факта. Ще заловят Мос Лоренц, той ще признае вината си и ще полежи няколко години в „Куентин“. Така се решават въпросите, когато полицията пожелае да ги реши. Следващата точка е откъде знам какво е извършил Голямото чене. Той ни каза. С един приятел отидохме у Греб, а там в тъмното клечеше Голямото чене с госпожа Греб, омотана като пашкул върху леглото. И ние го взехме. Заведохме го на разходка из хълмовете, посритахме го и той проговори. Малко ми дожаля за нещастника. Две убийства, без дори да му платят.

— Две ли? — учудено попита Остриън.

— Ще стигнем и дотам. Сега да видим каква роля играете вие. След малко ще ми кажете и кой е убил жена ви, но най-смешното е, че няма да ви повярвам.

— Боже Господи! — прошепна той. — Боже Господи!

Насочи пистолета насреща ми, но незабавно го свали, преди да съм се накарал да се метна встрани.

— Аз съм магьосник — рекох. — Най-великият американски детектив, който работи безплатно. Никога не съм разговарял с Матсън, въпреки че се опита да ме наеме. Сега ще ви кажа каква улика е притежавал срещу вас, как е била убита жена ви и защо убиецът не сте вие. И всичко това от една пращинка — съвсем като Шерлок Холмс.

Никак не му беше забавно. Въздъхна през стиснати устни, а лицето му бе старо, сиво и измъчено под пясъчножълтата коса, покрила костеливия му череп.

— Уликата на Матсън срещу вас е била една зелена кадифена обувка. Изработена е за жена ви от фирма в Холивуд — с номера на поръчката отгоре. Била е чисто нова, никога не е носена. Изработили са два чифта, свършено еднакви. Била е на крака на жена ви, когато Матсън я намерил в гаража. За да стигне до там, е трябвало да мине по бетонна пътека откъм страничния вход на къщата. Който ѝ е сложил обувките на краката, е взел една носена и една нова. А Матсън го е забелязал и скрил обувката. Когато сте го изпратил в къщата да се обади на полицията, вие сте се промъкнал, намерил сте другата носена обувка и сте я нахлузил на босия крак. Знаел сте, че Матсън със сигурност е отмъкнал тази обувка, но не знам дали сте го споменал пред някого. До тук добре ли е?

Той наведе глава с половин сантиметър. Леко потръпна, но ръката, която държеше автоматичния пистолет с кокалената дръжка, не помръдна.

— Ето така е била убита. Греб е бил опасен за някого, което доказва, че не е умряла от отравяне с газ. Когато е сложена под колата, тя вече е била мъртва. Умряла е от морфин. Хипотеза е, признавам, но гениална хипотеза, защото няма друг начин да я убият и да ви принудят да прикриете убиеца. А е било и лесно, който е имал морфин и му се е предоставила възможността да го използва. Трябвало е само да ѝ инжектира втора, фатална доза на същото място, където вие сте я боцнал по-рано вечерта. После сте се прибрал вкъщи и сте я намерил

мъртва. И е трябвало да го прикриете, защото сте знаел как е умряла, но не сте могъл да допуснете да се разчуе. Нали сте в морфиновия бизнес.

Сега той се усмихна. Усмивката увисна в ъгълчетата на устата му като паяжина върху стар таван. Той самият не знаеше, че е там.

— Интересен сте ми — каза. — Мисля, че ще ви убия, но сте ми интересен.

Посочих към стерилизатора.

— В Холивуд има десетки доктори като вас — хора със спринцовчици, които по цяла нощ обикалят със заредените си кожени чанти. Крепят разни наркомани и алкохолици, за да не превъртят съвсем — до известно време. Понякога има и такива, които се пристрастяват, и тогава започват неприятностите. Може би без вас повечето от хората, за които се грижите, биха попаднали в дранголника или в лудницата. Със сигурност биха загубили работата си, ако имат такава. А някои заемат и доста тлъсти службици. Но е опасно, защото всеки лесно раздразнителен мърморко може да те накусне пред федералната полиция, а започнат ли веднъж да проверяват пациентите ти, с положителност ще се натъкнат на някой, дето да се раздрънка. Донякъде се опитвате да се предпазите, като не получавате всичките си опиати по легалните канали. Според мен Конрид ви е набавял част, поради което е трябвало да му позволите да отмъкне жена ви и парите ви.

Доктор Остриън каза почти любезно:

— Май не сте от ония, които премълчават нещата.

— А защо да ги премълчавам? Това е само един мъжки разговор на четири очи. Нищо не мога да докажа. Онази обувка, която Матсън е отмъкнал, е добра като начало, но в съда няма да струва и пукната пара. И всеки адвокат от защитата би направил на маймуна дребен келеш като този Греб, дори ако успеят да го доведат като свидетел. Но може да ви струва доста пари да запазите разрешителното си на медик.

— Следователно за мен ще бъде по-добре вие да получите част от тях още сега. Това ли е? — тихо попита той.

— Не! Задръжте си парите, за да си купите застраховка „Живот“. Искам да изясня още нещо. Ще признаете ли като мъж на мъж, че сте убил жена си?

— Да — отвърна той. Каза го просто и направо, сякаш го бях попитал има ли цигари.

— Така си и мислех — рекох. — Но не е необходимо. Но не е необходимо. Виждате ли, личността, наистина убила жена ви, защото е прахосала пари, с които друг би могъл да се забавлява, също е знаела онова, което е било известно на Матсън, и се е опитвала да издои Конрид. Затова са я очистили — снощи, на „Брейтън авеню“ — и вече не се налага да я прикривате. Видях снимката ви върху полицата на камината й — „С много любов — Лийланд“ — и я потулих. Но вече не е необходимо да я прикривате. Хелън Матсън е мъртва.

Хвърих се странично от стола, когато пистолетът изгърмя. До момента се бях заблуждавал, че няма да се опита да ме застреля, но нещо в мен явно не се беше поддало на самовнушението.

Столът се преобърна и се озовах на четири крака на пода, когато от тъмната стая с кушетката за прегледи изтрещя друг, много по-мощен пистолет.

Отвътре излезе Де Спейн с димящ полицейски патлак в огромната си десница.

— Братче, това се казва изстрел! — обяви той и се ухили.

Изправих се и погледнах към бюрото. Доктор Остриън седеше абсолютно неподвижен, държеше дясната си ръка с лявата и леко я разтърсваше. В десницата му нямаше пистолет. Погледнах надолу и го съзрях до крака на бюрото.

— Бре, та аз дори не съм го ударил! — възкликна Де Спейн. — Улучил съм само пистолета.

— Просто прекрасно — казах. — Представи си, че той пък беше улучил само главата ми.

Де Спейн ме изгледа косо и усмивката изчезна от лицето му.

— Ама и ти как хубавичко го притисна — не мога да не ти го призная. — Но защо скри от мен историята със зелената обувка?

— Писна ми да съм ти чирак — отвърнах. — Искаше ми се малко сам да подърпам конците.

— Колко от всичко това е вярно?

— Обувката беше у Матсън. Трябва да е значела нещо. Сега, след като го измислих, вече съм готов да приема всичко за чиста монета.

Доктор Остриън бавно стана от стола си и Де Спейн насочи пистолета към него. Слабият, изпит мъж бавно поклати глава, отиде до

стената и се облегна на нея.

— Аз я убих — каза той безжизнено, без да се обръща към никого. — Не беше Хелън. Аз я убих. Извикайте полиция.

Лицето на Де Спейн се изкриви, той се наведе, вдигна пистолета с кокалената дръжка и го пусна в джоба си. Прибра полицейския патлак под мишницата си, седна до бюрото и придърпа телефона към себе си.

— Гледайте само как ще стана шеф на отдел „Убийства“ — каза провлечено той.

9. СМЕЛЧАГА

Дребничкият полицейски началник влезе скокливо, килнал шапка на тила и пъхнал ръце в джобовете на тънко тъмно пардесю. В десния му джоб имаше нещо, което държеше, нещо голямо и тежко. Следваха го двама цивилни, единият от които беше Уимс, тлъстият с мазното лице, дето ме проследи до „Олтеър стрийт“. Запъртъка — униформеният, когото зарязахме на „Аргейо булевард“, се тътреше последен.

Шефът Андърс прекрачи прага, спря до вратата и гадно ми се усмихна.

— Значи здравата си се позабавлявал в нашия град, а? Сложи му белезниците, Уимс.

Онзи с тлъстата мутра го заобиколи и измъкна белезници от левия си джоб.

— Приятно ми е, че те виждам отново... по бели гащи — мазно каза той.

Де Спейн се облягаше на стената близо до вратата на кабинета. Въртеше кибритена клечка в устата си и наблюдаваше мълчаливо. Доктор Остриън отново бе седнал на стола, стискаше главата си с ръце и гледаше втренчено в черната повърхност на бюрото, компреса със спринцовките, стойката за писалки и останалите дреболии. Лицето му бе бяло като платно и седеше толкова неподвижно, че май дори и не дишаше.

Де Спейн се обади:

— Не бързай толкова, шефе. Това момче има приятели в Лос Анджелис, които в момента работят по убийството на Матсън. А онова репортерче има шурей-ченге. Изглежда, не ги знаеш тия подробности.

Шефът направи неясно движение с брадичката си.

— Почакай малко, Уимс.

Сетне се обърна към Де Спейн.

— Искаш да кажеш, че в града знаят за убийството на Хелън Матсън?

Лицето на доктор Остриън потръпна, изхабено и изтерзано. После отпусна глава и го закри с дългите си пръсти.

— Имах предвид Хари Матсън, шефе — поправи го Де Спейн. — Пречукан е в Лос Анджелис нощес — снощи — от Мос Лоренц.

Шефът като че прибра тънките си устни обратно в устата, така че почти не се забелязваха.

— Откъде знаеш?

— С частното ченге пипнахме Мос. Криеше се в къщата на някой си Греб, лаборант, работил по случая „Остриън“. Криеше се там, защото, както по всичко личи, някой се е канел да даде на случая „Остриън“ толкова широк път, че кметът да го помисли за нов булевард и да излезе с китка цвете да произнесе реч. Това само в случай, че не успеят предварително да се погрижат за Греб и Матсънови, които въпреки развода си явно са били комбина, когато са доили Конрид — и той им е видял сметката.

Шефът обърна глава и се озъби на копоите си:

— Излезте в коридора и чакайте!

Цивилният, когото не познавах, отвори вратата и излезе. След кратко колебание Уимс го последва. Запъртъка бе вече хванал дръжката, когато Де Спейн се обади:

— Искам Запъртъка да остане. Запъртъка е свястно ченге — не като тия двамцата мошеници от нравствения отдел, с които нанкаш напоследък.

Запъртъка пусна дръжката, облегна се на стената, прикривайки с длан усмивката си. Лицето на шефа пламна.

— Кой ти е възложил да разследваш убийството на „Брейтън авеню“?

— Сам си го възложих, шефе. Влязох в полицейската стая около минута след обаждането по телефона и тръгнах с Рийд. Той взе и Запъртъка. Със Запъртъка не бяхме дежурни.

Де Спейн се ухили с жестока, ленива усмивка, която не изразяваше нито задоволство, нито тържество — беше просто усмивка.

Шефът измъкна патлака от джоба на пардесюто си. Беше трийсет сантиметра дълъг, истинска лека картучница, но, изглежда, знаеше да си служи с него.

— Къде е Лоренц? — попита през зъби.

— Скрит е. Приготвили сме го да ти го поднесем. Трябваше да го поразкрася малко, но проговори. Така ли е, частно ченге?

— Ломоти нещо, което може да бъде и „да“, и „не“, но издава звуците точно когато трябва.

— Ето така обичам да ми се говори — каза Де Спейн. — Не трябва да си губиш силите с разни убийства, шефе. А и тия дупедавци, дето се навъртат около теб, не разбират нищо от полицейския занаят. Знаят само да обикалят из блоковете и да изнудват самотни жени. Върни ме отново на служба, дай ми още осем души и ще ти покажа как се разследват убийства.

Шефът погледна огромния си патлак, а после сведената глава на доктор Остриън.

— Значи той е убил жена си — продума тихо. — Знаех, че съществува такава възможност, но не вярвах.

— Не вярвайте и сега — отбелязах. — Хелън Матсън я е убила. Доктор Остриън го знае. Той е прикривал нея, а вие сте прикривал него и той е готов още да я прикрива. С някои влюбени е така. А и вашия град си го бива, шефе, щом едно момиче може да избърши убийство, да накара приятелите си и полицията да го прикрият, а после да започне да изнудва същите хора, които са я отгървали.

Шефът прехапа устни. Очите му гледаха свирепо, но мислеше — мислеше напрегнато.

— Нищо чудно, че са я пречукали — рече тихо. — Лоренц...

— Я помисли малко. Лоренц не е убил Хелън Матсън. Каза, че го е направил, но Де Спейн така го преби, че ще си признае как е убил и президента на САЩ.

Де Спейн отлепи гръб от стената. Ръцете му бяха небрежно пъхнати в джобовете на самото. Не ги извади. Стоеше изправен върху широко разкрачени крака, кичурче черна коса стърчеше изпод шапката му.

— Ъ? К'во рече?

— Лоренц не е убил Хелън Матсън по няколко причини — отвърнах. — Първо, убийството е извършено по прекалено сложен за неговия мозък начин. Той щеше да я пречука и да я зареже. Второ — не е знаел, че Греб е напуснал града по настояване на доктор Остриън, на когото пък се е обадил Ванс Конрид, в момента на север, за да си осигури необходимото алиби. А щом Лоренц не е бил наясно за това,

не е знаел и за Хелън Матсън. Още повече, че тя така и не се е добрала до Конрид. Просто е опитвала. Сама ми го съобщи, а беше достатъчно пияна, за да не лъже. Следователно Конрид не би рискувал така глупаво, че да нареди да я убият в собствения ѝ апартамент, и то на човек, когото всеки би запомнил, ако го види да се навърта наоколо. Убийството на Матсън в Лос Анджелис е съвсем друга работа. Не е на собствена територия.

— Конрид Клъб е в Лос Анджелис — процеди шефът.

— На книга, да — съгласих се. — Но по разположение и клиента си е на практика в Бей Сити и помага да управлявате градчето.

— Така не се говори с шефа — обади се Запъртъка.

— Остави го — рече Андърс. — Толкова отдавна не съм срещал мислещ човек, та бях решил, че такива вече не се раждат.

А аз казах:

Попитай Де Спейн кой е убил Хелън Матсън.

Де Спейн дрезгаво се изсмя.

— Ами да! Аз я убих.

Доктор Остриън повдигна глава, извърна се бавно и погледна Де Спейн. Лицето му беше мъртвешки безизразно, като невъзмутимата мутра на едрия полицаи. После посегна и отвори дясното чекмедже на бюрото. Запъртъка измъкна пистолета си и рече:

— Чакай, докторе!

Доктор Остриън вдигна рамене и спокойно извади шише с широко гърло и стъклена запушалка. Махна запушалката и приближи шишето до носа си.

— Амонячна... — безжизнено рече той.

Запъртъка се успокои и отпусна пистолета надолу. Шефът ме гледаше втренчено и дъвчеше устната си. Де Спейн не гледаше никого и нищо. Усмиваше се неопределено. Непрестанно се усмиваше.

Аз продължих:

— Той си мисли, че се занасям. Ти също си мислиш, че се занасям. Аз обаче не се занасям. Той е познавал Хелън — достатъчно добре, за да ѝ подари позлатена табакера със собствената си снимка отгоре. Видях я. Снимката беше малка, ръчно оцветена и не особено добра, а го бях срещал само веднъж. Тя ми каза, че било старо гадже, което ѝ омръзнало. Чак по-късно се сетих чия беше снимката. Но той

скри, че я познава, и изобщо тази нощ не действаше като полицаи в много отношения. Не от добри чувства ме измъкна от кашата и обикаля с мен цяла нощ. Направи го, за да разбере какво знам, преди да ме заразпитват в участъка. Преби Лоренц до смърт не само за да го накара да му каже истината. Направи го, за да накара Лоренц да каже всичко, което Де Спейн поиска, включително да си признае, че е убил Хелън Матсън, която той сигурно дори не е познавал. Кой се е обадил в участъка и е съобщил на момчетата за убийството? Де Спейн. Кой се е озовал там незабавно след позвъняването и се е намесил в разследването? Де Спейн. Кой е издирил момичето в пристъп на бясна ревност, защото го е зарязала заради някой по-перспективен? Де Спейн. Кой все още има кръв и епидермис под ноктите на дясната си ръка, с които един добър полицейски лаборант би могъл да направи доста нещо? Де Спейн. Хвърлете му един поглед. Аз го наблюдавах многократно.

Шефът извъртя главата си особено бавно, сякаш беше нанизана на ос. Извири, вратата се отвори и ония двамата пак влязоха в стаята. Де Спейн не помръдваше. Усмивката стоеше на лицето му като запечатана — безсмислена, куха усмивка, която нищо не означаваше и изглеждаше така, сякаш никога нямаше да се махне оттам.

Той тихо каза:

— А те мислех за приятел. Хм, наистина имаш налудничави идеи, това мога да ти кажа.

Шефът се обади рязко:

— Не виждам смисъла. Ако Де Спейн наистина я е убил, значи той е този, който се е опитвал да те накисне и пак той те е измъкнал оттам. Как така?

— Слушайте — рекох. — Можете да разберете дали Де Спейн е познавал момичето и до каква степен. Можете да разберете за каква част от времето тази нощ не е в състояние да даде обяснение и да го накарате да го даде. Можете да разберете дали има кръв и епидермис под ноктите му и в определени граници дали това е, или би могло да бъде кръвта и кожата на момичето. И дали са били там, преди Де Спейн да удари Мос Лоренц. И че не е драскал Лоренц. Това е всичко, което ви е нужно, и всичко, което можете да използвате — освен признанието. Но мисля, че него няма да получите. Що се отнася до опита да ме накисне, според мен Де Спейн е проследил момичето до

Конрид Клъб или е знаел, че е там, и е отишъл в клуба. Видял я как излиза с мен, видял също да я настанявам в колата си. Това го е влудило. Ударил ме е, а момичето е било твърде изплашено, за да не му помогне да ме завлекат до апартамента и да ме качат горе. От това нищо не си спомням. Щеше да бъде по-добре, ако помнех, но не помня. Замъкнали са ме някак дотам, избухнал скандал и Де Спейн се нахвърлил върху нея и съзнателно я е убил. Имал е някаква смътна идея да представи нещата като убийство с изнасилване, а мен — за изкупителната жертва. После бързо напуснал апартамента, вдигнал тревога и се намесил в следствието. Аз пък се измъкнах от апартамента, преди да ме заловят там. Междувременно е осъзнал, че е постъпил глупаво. Знаеше, че съм частно ченге от Лос Анджелис, че съм разговарял с Кинкейд Куклето, а от момичето вероятно е научил, че съм искал да се срещна с Конрид. И много лесно е могъл да разбере, че се интересувам от случая Остриън. Оттук нататък превръща един глупав ход в изключително хитра игра, като се включи в разследването, което исках да направя, помогна ми, измъкна от мен всичко каквото знаех и накрая си намери друга, далеч по-подходяща изкупителна жертва за убийството на момичето.

Де Спейн безизразно се обади:

— Да се разходя ли по физиономията му, а, шефе?

— Една секунда — отвърна шефът. — Какво изобщо те накара да заподозреш Де Спейн?

— Кръвта и кожата под ноктите му, зверският начин, по който се разправи с Лоренц, и фактът, че момичето ми каза, че й е бил гадже, а той се престори, че не я познава. Какво повече ми трябва, по дяволите?

— Това! — отвърна Де Спейн.

Стреля от джоба си с пистолета с бялата дръжка, който беше взел от доктор Остриън. За стрелба от джоба се изисква дълга практика, която ченгетата нямат. Куршумът мина на трийсетина сантиметра от главата ми. Седнах на пода, а доктор Остриън се изправи много бързо и замахна към лицето на Де Спейн с дясната си ръка. Ръката, която държеше кафявото шише с широкото гърло. Някаква безцветна течност се лисна в очите му и задими надолу по лицето му. Всеки друг на негово място би изкрещял. Де Спейн заблъска въздуха с лявата си ръка, а пистолетът от джоба му изгърмя още три пъти. Доктор Остриън

падна странично на ръба на бюрото, а после се сгромоляса на пода извън обсега на куршумите.

Пистолетът продължи да гърми.

Всички в стаята се хвърлиха на колене. Шефът измъкна оръжието си и стреля два пъти в Де Спейн. С неговия пистолет и веднъж щеше да е достатъчно. Тялото на Де Спейн се усука и се сгромоляса на пода до огнеупорната каска. Шефът се приближи, коленичи край него и го загледа мълчаливо. После се изправи, заобиколи бюрото, но се върна и се надвеси над доктор Остриън.

— Този е още жив — каза рязко. — Обади се по телефона, Уимс.

Тлъстакът с мазната мутра заобиколи бюрото откъм далечния край, придърпа телефона и започна да набира. Из въздуха се носеше остра миризма на киселина и изгоряла плът. Отвратителна миризма.

Сега всички се бяхме изправили и дребният полицейски началник ме гледаше навъсено.

— Не биваше да стреля по теб — рече. — Нищо не можеше да докажеш. Нямахте да ти позволим.

Не отговорих. Уимс остави слушалката и отново погледна към доктор Остриън.

— Май е хвърлил топа — изрече иззад бюрото.

Шефът продължаваше да ме гледа.

— Поемаш страхотни рискове, господин Далмас. Не знам каква игра въртиш, но се надявам да си харесваш картите.

— Доволен съм — отвърнах. — Искаше ми се да поговоря с клиента си, преди да го пречукат, но май направих всичко каквото можах за него. Най-отвратителното обаче е, че Де Спейн ми харесваше. Той беше един от най-големите смелчаги, които съм виждал.

Шефът отвърна:

— Ако се интересуваш от смелост, опитай някой ден да станеш началник на полицията в някой градец.

— Тъх — рекох. — Кажи на някого да завърже кърпичка около дясната ръка на Де Спейн, шефе. Сега май ти самият ще се нуждаеш от доказателството.

Далеч някъде откъм булеварда зави сирена. Звукът слабо проникна през затворените прозорци, като койот, виещ горе на хълмовете.

УДАВНИЦАТА

1. СЛУЧАЯТ НЕ Е ЗА „ИЗЧЕЗНАЛИ ЛИЦА“

Онази сутрин тъкмо започвах да протривам нов чифт обувки върху бюрото си, когато Макгий Виолетката ми се обади. Беше скучен, горещ, влажен августовски ден, в който не можеш да изсушиш врата си дори с хавлиена кърпа.

— Как си, мойто момче? — започна Виолетката по обичайния си начин. — Никаква работа вече цяла седмица, а? На господин Хауард Мелтън от „Ейвънън билдинг“ му изчезнала жената. Областен директор е на козметичната фирма „Дорийм“. Има си причини да не желае да се обърне към отдел „Изчезнали лица“. Далечен познат е на шефа. Най-добре иди, но преди да влезеш, си събуй обувките. Интериорчето си го бива.

Макгий Виолетката е инспектор в отдел „Убийства“ и ако не ми пробутваше само благотворителни задачи, може би щях да свързвам двата края. Тази ми се стори малко по-различна, затова свалих крака на пода, за сетен път избърсах врата си с кърпата и излязох.

„Ейвънън билдинг“ се намира на „Олив стрийт“ близо до Шесто авеню и тротоарът през сградата е с черно-бяла каучукова настилка. Момичетата, които управляват асансьорите, бяха облечени в сиви копринени руски рубашки и някакви сплескани барети, каквито едно време са носели художниците, за да не си цапат косата с боя. Козметичната фирма „Дорийм“ се бе разположила върху целия седми етаж, и още как се бе разположила. Просторна приемна със стъклени стени, цветя, персийски килими и чудати скулптури зад лъскави витринки. Спретнато русо миньонче седеше в ъгъла пред вградена вътрешна телефонна уредба зад голямо бюро с цветя и наклонена табелка с надпис: „ГОСПОЖИЦА ВАН ДЕР ГРААФ“. Носеше очила като на Харолд Лойд и косата ѝ бе така опъната назад, че челото ѝ изглеждаше достатъчно високо, за да се покрива със сняг.

Съобщи ми, че господин Хауард Мелтън бил на съвещание, но тя ще му даде визитката ми при първа възможност. По каква работа го

търся, моля? Отвърнах, че нямам визитка, но се казвам Джон Далмас и ме изпраща господин Уест.

— Кой е господин Уест? — студено попита секретарката. — Господин Мелтън познава ли го?

— Откъде да знам? След като не познавам господин Мелтън, откъде да познавам приятелите му?

— По каква работа го търсите?

— Лична.

— Ясно.

Тя трескаво изведе три писма, за да не ме замери с писалката.

Отидох и седнах в син кожен стол с хромирани ръкохватки. По удобство, вид и миризма много напомняше на бръснарски стол.

След около половин час зад бронзов парапет се отвори врата, от която, смеейки се, на заден ход излязоха двама мъже. Трети държеше вратата и пригласяше на смеха им. Мъжете се здрависаха и си тръгнаха, а усмивката на третия тутакси изчезна и лицето му се превърна в безизразна маска.

Той погледна към госпожица Ван дер Грааф и я попита с началнически тон:

— Някой да ме е търсил?

Тя прошумоля с листата си и отвърна:

— Не, сър. Някакъв господин... Далмас иска да ви види... от името на господин... Уест. По лична работа.

— Не го познавам — излая мъжът. — Имам повече застраховки, отколкото мога да платя.

Хвърли ми бърз студен поглед, влезе в кабинета си и затръшна вратата.

Госпожица Ван дер Грааф ми се усмихна с деликатно съчувствие. Запалих цигара и кръстосах крака в обратна посока. След още пет минути вратата зад парапета отново се отвори, мъжът излезе — този път с шапка — и изръмжа, че ще отсъства половин час.

Мина през вратичката в преградата, насочи се към изхода, но изведнъж рязко се обърна и се запъти към мен. Спря и ме изгледа отгоре надолу. Едър мъж — метър и осемдесет и пет, с хубава фигура. Имаше добре поддържано с масажи лице, което обаче не скриваше следите от разгулен живот. Черните му очи бяха проникателни и лукави.

— Искал сте да ме видите?

Изправих се, извадих портфейла си и му подадох моя визитка. Той я изгледа и я пое. Погледът му стана замислен.

— Кой е господин Уест?

— Казва ли ти някой.

Изгледа ме изпитателно, без да скрива любопитството си.

— На прав път сте — рече. — Да влезем в кабинета ми.

Секретарката беше така разярена, че когато минахме покрай нея, за да влезем зад преградата, се опита да изведе три писма едновременно.

Кабинетът беше дълъг, мрачен и тих, но не и прохладен. На стената висеше голяма снимка на свирепо старче, което навремето си явно бе смачкало фасона на доста хора. Високият мина зад писалището, струващо поне осемстотин долара, положи се в мек директорски стол с висока облегалка и го наклони назад. Побутна кутията с пури към мен. Взех една и докато я палех, той ме наблюдаваше със студени, нетрепкащи очи.

— Работата е абсолютно поверителна — каза.

— Тъхъ.

Прочете отново визитката ми и я прибра в портфейл с позлатени въгълчета.

— Кой ви изпрати?

— Приятел от полицията.

— Трябва да науча за вас нещо повече от това.

Дадох му две имена и съответните телефони. Той посегна към апарата, поиска линия и сам набра номерата. Свърза се и с двете лица, които му бях посочил, и разговаря с тях. След четири минути беше приключил и отново наклони назад стола си. И двамата избърсахме вратовете си.

— Дотук добре — рече. — А сега ми докажете, че сте човекът, за когото се представяте.

Извадих портфейла си и му показах фотокопие на разрешителното си. Изглежда, остана доволен.

— Колко вземате?

— Двайсет и пет долара на ден плюс разноските.

— Много е. От какъв характер са разноските?

— Бензин и масло, някой и друг подкуп, храна и уиски. Най-вече уиски.

— А когато нямате работа, не ядете ли?

— Ям, но не така добре.

Той се ухили. И от усмивката, както от очите му, лъхаше хлад.

— Струва ми се, че ще се спогодим — каза, отвори чекмедже и извади бутилка скоч.

Пихме. Той остави бутилката на пода, избърса устни, запали цигара с монограм и всмукна с наслада.

— Свалете ги на петнайсет на ден — каза. — И без това времената са тежки. А с пиенето не прекалявайте.

— Будалках ви — отвърнах. — Не избудалкаш ли някого, изобщо не му вярвай.

Той отново се ухили.

— Спогодихме се. Но първо трябва да ми обещаете, че при никакви обстоятелства няма да имате вземане-даване с познатите ви ченгета.

— Стига да не сте убил някого.

Той се засмя.

— Още не. Но това не ми пречи да съм опасен. Искам да проследите жена ми, да разберете къде е и какво прави, но без нейно знание. Изчезна преди единайсет дни — на дванайсети август — от вилата ни край Литъл фон Лейк. Това е езерце, което притежавам с още двама. Намира се на три мили от Пума Пойнт. Сигурно знаете къде е.

— В планините Сан Бернардино, на около четирийсет мили от самия град.

— Да.

Той тръсна пепел от цигарата върху бюрото и се наведе да я издуха.

— Литъл фон Лейк е с дължина само шестстотин метра. Има малък бент, който построихме, за да облагородим имота — в най-неподходящото време. Вилите са четири. Моята, две на мои приятели — останаха празни това лято — и четвъртата, от близката страна на езерото, идвайки от пътя. В нея живее Уилям Хейнс с жена си. Сакат ветеран от войната, който кара на пенсия. Не плаща наем и се грижи за мястото. Жена ми се беше качила там да прекара лятото, но трябваше

да се върне на дванайсети заради някакво светско събитие през уикенда. Така и не дойде обаче.

Кимнах. Той отвори едно заключено чекмедже и извади плик, в който имаше снимка и телеграма. Беше изпратена от Ел Пасо, Тексас, на петнайсети август, в девет часа и осемнайсет минути сутринта до Хауард Мелтън, „Ейвънън билдинг“ № 715, Лос Анджелис, и гласеше:

„Заминавам Мексико за развод стоп ще се омъжа за
Ланс стоп всичко хубаво и сбогом стоп Джулия“

Поставих жълтата бланка върху бюрото.

— Жена ми се казва Джулия — поясни Мелтън.

— Кой е Ланс?

— Ланселот Гудуин. Допреди година беше мой личен секретар. После наследи някакви пари и напусна. Отдавна знам, че между него и Джулия има нещо, ако мога така да се изразя.

— Нямам нищо против — рекох.

Побутна към мен и снимката. Беше извадена върху гланцирана хартия и на нея се виждаше дребна стройна блондинка и висок, слаб мургав красавец на около трийсет и пет, малко прекалено хубав. Блондинката можеше да е както на осемнайсет, така и на четирийсет. От този тип беше. Имаше добра фигура и не се скъпеше да я показва. Носеше бански, който не те караше да напругаш въображението си. Мъжът беше по плувки. Седяха на пясъка, до раиран плажен чадър. Оставих снимката върху телеграмата.

— Това са всички веществени доказателства — каза Мелтън, — но не и всички факти. Още по едно уиски?

Наля в чашите и пихме. Отново остави шишето на пода. Телефонът иззвъня. Говори кратко, после се обади на телефонистката и й нареди да задържа разговорите му за известно време.

— Ако всичко свършваше дотук, как да е — продължи. — Но миналия петък лично срещнах Ланс Гудуин на улицата. Каза ми, че не е виждал Джулия от месеци. Повярвах му, защото е без задръжки и от нищо не му пука. Едва ли би лъгал за такова нещо. И мисля, че ще държи устата си затворена.

— А сещате ли се за други мъже?

— Не. Ако е имало, не ги познавам. Предполагам, че Джулия е арестувана, в някой затвор е и е успяла, с подкуп или по друг начин, да укрие самоличността си.

— В затвора? За какво?

Той се поколеба за миг, а после доста тихо каза:

— Джулия е клептоманка. Не е тежък случай и не го прави често. Обикновено когато прекали с пиенето. Което също ѝ се случва. Повечето от изпълненията ѝ бяха тук, в Лос Анджелис, в големите универсални магазини, където имаше кредит. Хващали са я няколко пъти, но е успявала да замаже работата така, че да го минат към сметката ни. Досега съумявах да потуля всички скандали. Но в чужд град... — Замълча и силно се намръщи. — Трябва да се грижа за служебното си положение в „Дорийм“.

— Регистрирана ли е?

— В какъв смисъл?

— Вземали ли са ѝ някога отпечатьци?

— Не, доколкото знам.

Стори ми се, че се поразтревожи.

— Този Гудуин наясно ли е със страничните ѝ занимания?

— Нямам представа. Надявам се, не. Никога нищо не е споменавал.

— Дайте ми адреса му.

— В указателя е. Има къща в района на Чеви Чейс, близо до Глендейл. Много усамотено място. Нещо ми подсказва, че Ланс си пада по свалките.

И на мен така ми изглеждаше, но не споделих мислите си на глас. Като никога ми се отваряше възможност за малко честно спечелени пари.

— Вие, разбира се, сте ходил в Литъл фон Лейк, откакто е изчезнала жена ви.

Изглежда ме учудено.

— Ами... не. Нямаше защо да ходя. Допреди срещата ми с Ланс пред клуб „Атлетик“ предполагах, че са някъде с Джулия — дори вече женени. Мексиканските разводи са бързи.

— А как е с парите? Има ли много в себе си?

— Не знам. Притежава голямо състояние. Наследство от баща ѝ. Може да изтегли много.

— Разбирам. Как беше облечена? Всъщност надали знаете.
Той поклати глава.

— Не съм я виждал от две седмици. Обикновено се обличаше в тъмни тонове. Може би Хейнс ще ви каже. Предполагам, трябва да го уведоим за изчезването ѝ. Според мен може да му се гласува доверие, че ще държи езика зад зъбите си. — Мелтън се усмихна накриво. — Имаше малък осмоъгълен платинен ръчен часовник с масивна верижка. Подарък за рождения ѝ ден. Носеше пръстен с диаманти и смарагд и платинена венчална халка, гравирани: „Хауард и Джулия Мелтън, 27 юли 1926 г.“

— Значи не подозирате, че има някакво престъпление?

— Не. — Едрите му скули леко почервенияха. — Казах ви какво подозирам.

— Ако е в някой затвор, какво да направя? Просто ви уведомявам и чакам, така ли?

— Разбира се. Ако не е, дръжте я под око, докато пристигна, където и да е. Мисля, че мога да се справя с положението.

— Тъхъ. Изглеждате достатъчно як. Казахте, че е напуснала Литъл фон на дванайсети август. Но не сте бил там. Мисълта ви е, че го е сторила — или просто е трябвало да го направи, или се досещате от датата на телеграмата?

— Вярно. Има още нещо, което забравих да ви кажа. Наистина е заминала на дванайсети. Никога не шофираше по тъмно, затова е слязла от планината следобед и е отседнала в хотел „Олимпия“, докато стане време за влака. Знам го, защото ми се обадиха седмица по-късно да ми съобщят, че колата ѝ е в гаража им, и ме питаха дали ще мина да я прибера. Отговорих им, че ще отида, когато имам време.

— Добре, господин Мелтън, смятам първо да по-обиколя и да поразпитам за този Ланселот Гудуин. Може пък случайно да не ви е казал истината...

Той ми подаде указателя, откъдето извадих адреса. Ланселот Гудуин живееше на „Честър Лейн“ № 3416. Не знаех къде е, но в колата имах карта.

— Ще отида дотам и ще се поослушам наоколо — казах. — Не е зле да имам и малко пари. Да речем, сто долара.

— Петдесет са достатъчно за начало — отвърна. Извади портфейла със златните тъгълчета и ми подаде две двайсетачки и една

десетачка. — Ще ви дам да ми подпишете и разписка — съвсем формално.

Извади кочан с разписки от бюрото си, попълни една и аз я разписах. Сложих двете веществени доказателства в джоба си и се изправих. Стиснахме си ръцете.

Оставих го с чувството, че не е човек, който често допуска дребни грешки — особено с пари. Излязох, а секретарката ме изглежда злобно. Тревогата ми по този повод продължи почти докато стигна до асансьора.

2. БЕЗМЪЛВНАТА КЪЩА

Колата ми беше на паркинга от другата страна на улицата, затова я насочих на север към „Пета“ и на запад към „Флауър“ оттам по булевард „Глендейл“, та чак до „Глендейл“. Междувременно стана обяд, затова спрях и хапнах един сандвич.

Чеви Чейс е дълбок каньон сред хълмовете между Глендеил и Пасадина. Обрасъл е с гъсти гори и улиците, които се разклоняват от главния път, са засенчени и мрачни. „Честър Лейн“ беше една от тях — толкова тъмна, че спокойно можеше да се намира сред секвоева гора. Къщата на Гудуин бе в най-отдалечения ѝ край. Беше малко английско бунгало с островърх покрив и цветни стъкла на прозорците, които не биха пропускали много светлина, дори и да имаше такава. Къщата беше разположена в гънка между два ската и голям дъб растеше едва ли не на самата предна веранда. Чудесно местенце за забавления.

Гаражът отстрани беше затворен. Минах по криволичетата пътечка, застлана с отдалечени един от друг камъни, и натиснах звънеца. Чух го, че издрънча някъде далеч навътре, с онзи звук, който звънциите издават в празните къщи. Натиснах го още два пъти. Никой не ми отвори. Един присмехульник долетя, кацна на спретнатата полянка отпред, измъкна червей от земята и отлетя с него. Зад завоя на улицата някой, когото не виждах, запали кола. Отсреща имаше чисто нова къща с табелка „За продан“, забита в купчината тор и тревни смески отпред. Не се виждаше никаква друга постройка.

Опитах още веднъж със звънеца, а после силно забарабаних с чукалото — халка в устата на лъв. След това отидох при гаража и надникнах през процепа между двете врати. В сумрака смътно проблясваха очертанията на кола. Минах в задния двор и видях още два дъба, пещ за изгаряне на боклука и три стола около зелена градинска маса под едно от дърветата. Беше толкова сенчесто, прохладно и приятно, че ми се прииска да остана. Отидох до задната врата, наполовина остъклена, но със секретна ключалка. Опитах да

завъртя топката, което беше глупаво. Вратата обаче се отвори, поех дълбоко въздух и влязох.

Този Ланселот Гудуин трябваше да склони да изслуша разумните ми обяснения, ако ме заловеше. Ако ли пък не — исках да поразгледам мебелировката му. Имаше нещо в този човек, може би просто малкото му име, което ме смущаваше.

Задната врата се отваряше към площадка с високи тесни прегради. От нея друга врата, също със секретна ключалка, водеше към кухня с ярки плочки и вградена газова печка. Умивалникът беше отрупан с празни бутилки. Имаше две летящи врати. Бутнах тази, която водеше към предната част на къщата. Изведе ме в ниша, където бе разположена трапезарията. Върху бюфета имаше още бутилки алкохол, но не празни.

Дневната беше от дясната ми страна под един свод. Вътре цареше мрак, дори и посред бял ден. Беше добре подредена и книгите в библиотеката явно не бяха купувани на цели поредици. В ъгъла имаше радиошкаф, а отгоре — чаша, пълна наполовина с кехлибарена течност и лед. Радиото тихо бръмчеше и скалата му светеше. Беше включено, но звукът бе намален почти докрай.

Видя ми се странно. Извърнах се да погледна в задния ъгъл на стаята и съзрях нещо още по-странно.

В дълбоко, тапицирано с брокат кресло седеше мъж, поставил обутите си в пантофи крака на столче, комплект с креслото. Беше с разкопчана на врата спортна риза, светлобежов панталон и бял колан. Лявата му ръка бе спокойно отпусната върху широката странична облегалка на креслото, а дясната безгрижно висеше от външната страна на ръкохватката и почти докосваше килима в убито розово. Беше слаб, мургав красавец със стройна фигура. От този тип, дето се движат пъргаво и са много по-силни, отколкото изглеждат. Между леко разтворените устни се виждаха зъбите му. Главата му бе малко на една страна, сякаш бе задрямал, докато е седял, пийвал си е и е слушал радио.

На пода до дясната му ръка имаше пистолет, а наред челото му — червена дупка с опърлени краища.

От края на брадичката му бавно капеше кръв и се стичаше по бялата спортна риза.

Цяла минута — която в подобен случай може да ти се стори безкрайна — не помръднах дори с мускул. Ако съм поел дълбоко дъх, то си е моя тайна. Просто висях като изгърмяла крушка и наблюдавах как кръвта на Ланселот Гудуин образува в края на брадичката му продълговати капчици, които после много бавно и нехайно цопваха и се прибавяха към голямото алено петно, разливащо се върху белотата на спортната риза. Струваше ми се, че дори тогава кръвта се стичаше по-бавно. Най-сетне повдигнах единия си крак, а после повлякох и другия след него, все едно беше прикован с топуз и верига. Пресякох мрака на безмълвната стая.

Приблжих го и очите му проблеснаха. Наведох се и се взрях в тях, опитах се да срещна погледа им. Не можах. Никога не се получава с мъртви очи. Те винаги са насочени малко встрани, нагоре или надолу. Докоснах лицето му. Беше топло и леко влажно. Вероятно от алкохола. Бе умрял преди не повече от двацет минути. Рязко се извърнах с чувството, че някой се опитва да се прокрадне с палка зад гърба ми, но нямаше никой. Все тъй нищо не нарушаваше безмълвието. Стаята беше изпълнена с него, то просто преливаше. Отвън изчурулика птичка, но от това тишината стана още по-плътна. Да си я нарежеш на филийки и да си ги намажеш с масло.

Заоглеждах останалите вещи в стаята. На пода пред гипсовата полица на камината, с опакото нагоре, лежеше снимка в сребърна рамка. Приблжих се, повдигнах я с кърпичката си и я обърнах. Стъклото бе счупено точно по диагонал, а снимката изобразяваше слаба светлокоса жена с опасна усмивка. Извадих фотографията, която ми беше дал Хауард Мелтън, и ги приблжих една до друга. Не се съмнявах, че лицето е едно и също, но изражението беше друго — едно най-обикновено лице.

Внимателно занесох снимката в красиво мебелирана спалня и отворих чекмеджето на скрин с високи крака. Извадих я от рамката, която после старателно избърсах с кърпичката си и пъхнах под някакви ризи. Не беше особено умно, но и аз не се чувствах по-умен в момента.

Оттук нататък вече нищо не изглеждаше толкова спешно. Ако изстрелът е бил чут и разпознат като такъв, някоя патрулна радиокола отдавна да е пристигнала. Занесох снимката в банята, изрязях краищата ѝ с джобното си ножче, хвърлих ги в тоалетната и пуснах

водата. Приложих и нея към онази, която вече се помещаваше във вътрешния ми джоб, и се върнах в дневната.

До ниската масичка край лявата ръка на мъртвеца имаше празна чаша, която би трябвало да носи отпечатъците му. Можеше обаче и някой друг да е отпил от нея и да е оставил своите отпечатъци. Жена, естествено. Сигурно е седяла върху облегалката на креслото с нежна, мила усмивка и пистолет зад гърба. Мъж никога не би го застрелял в тази напълно отпусната поза. Досещах се що за жена е била, но не ми харесваше, че е оставила снимката си на пода. Лоша реклама.

Не можех да рискувам с чашата. Избърсах я и направих нещо, което не ми достави никакво удоволствие. Сложих я отново в ръката му, след което я върнах на масичката. Същото направих и с пистолета. Щом пуснах ръката му — този път увисналата — тя се залюля и продължи да се люлее като махало на стенен часовник. Отидох при чашата върху радиото, избърсах и нея. Това щеше да ги накара да си мислят, че е страшно хитра, съвършено различен тип жена, ако изобщо има различни. Събрах четири фаса, изцапани с карминено червило, каквото носят блондинките. Занесох ги в банята и ги предадох на градската канализация. Избърсах още няколко по-лъскави вещи с пешкира, направих същото и с дръжката на входната врата и прецених, че съм прекарал деня пълноценно. Не можех да избърша цялата проклета къща.

После застанах и още известно време гледах Ланселот Гудуин. Кръвта бе спряла да тече. Последната капка нямаше да се отрони от брадичката му. Щеше да се задържи там, да стане тъмна, лъскава и неотменна като брадавица.

Минах отново през кухнята и площадката, като пътъм забърсах две-три дръжки на врати, заобиколих къщата отстрани и набързо огледах улицата нагоре-надолу. Не видях никого, затова завързах цялата работа на флъонга, като отново позвъних на входната врата и се постарях да оставя ясни следи на топката и звънеца. Отидох при колата си, качих се и потеглих. Всичко това ми беше отнело по-малко от половин час, но се чувствах така, сякаш бях участвал във всички битки на Гражданската война.

Изминах две трети от пътя, след което спрях в подножието на „Алесандро стрийт“ и се напъхах в телефонна кабина. Набрах служебния номер на Хауард Мелтън.

— Козметична фирма „Дорийм“. Добър ден — изчуруликаха от другия край на жицата.

— Господин Мелтън.

— Ще ви свържа със секретарката му — пропя гласчето на русото миньонче, което бяха изолирали в ъгъла, далеч от всякаква заплаха.

— Госпожица Ван дер Грааф на телефона. — Приятен провлачен глас, който можеше да прозвучи пленително или високомерно, променяйки само четвърт тон. — Кой търси господин Мелтън, моля?

— Джон Далмас.

— А-а... господин Мелтън познава ли ви, господин... ъ... Далмас?

— Не започвай отново — рекох. — Вземи го попитай. Всичките тия фасони са ми дошли до гуша.

Тя така рязко си пое въздух, че щеше да спуга тъпанчето ми.

Последва пауза, прещракване, а после грубият делови глас на Мелтън:

— Да? Мелтън на телефона. Да?

— Трябва да ви видя бързо.

— Това пък какво е? — излая той.

— Каквото чухте. Изникнаха, както им викат, непредвидени обстоятелства. Знаете с кого разговаряте, нали?

— О... да. Да. Хм, чакайте да си помисля. Ще погледна графика си.

— По дяволите вашият график — викнах. — Работата е сериозна. Имам достатъчно мозък да не ви губя времето, ако не се налагаше.

— След десет минути в клуб „Атлетик“ — рязко каза той. — Съобщете да ме потърсят в читалнята.

— На мен ще ми трябва малко повече време — уведомих го и затворих, преди да е започнал да спори.

В интерес на истината, пристигнах след двацет минути.

Портиерът във фоайето на клуб „Атлетик“ хлътна безшумно в един от старите асансьори с открита клетка, върна се след нула време и ми кимна. Качи ме до четвъртия етаж и ми показва читалнята.

— Завийте наляво, сър.

Читалнята по принцип не беше предназначена за четене. Вярно, че върху дълга махагонова маса имаше вестници и списания, книги в кожени подвързии зад стъклени витрини по стените и маслен портрет на основателя на клуба със засенчена лампа отгоре. Но помещението се състоеше предимно от уютни ниши и къошенца, огромни наклонени кресла с високи облегалки, в които кротко похъркваха дъртаци с морави от старост и високо кръвно лица.

Влязох и тихо се запромъквах наляво. Мелтън седеше сам в една ниша между шкафовете с гръб към стаята, а облегалката, колкото и да беше висока, не можеше да скрие едрата му тъмнокоса глава. Беше придърпал и втори стол до себе си. Седнах в него и го изгледах.

— Говорете тихо — предупреди ме той. — Това място е за следобедна дрямка. А сега, какво има? Наех ви, за да ми спестите тревоги, а не да добавяте нови.

— Да — съгласих се и доближих лице до неговото. Ухаеше на коктейли, но приятно. — Тя го е застреляла.

Неподвижните му вежди леко се повдигнаха. Очите му придобиха ледено изражение. Стисна зъби. Тихо пое дъх, завъртя едната си едра длан върху коляното и втренчи поглед в нея.

— Продължавайте — продума с глас колкото мраморно топче.

Проточих врат над облегалката на стола. Най-близката антика похъркваше тихо и разклащаше космите в ноздрите си при всяко вдишване и издишване.

— Отидох у Гудуин. Никой не ми отвори. Опитах задния вход. Отключен. Влязох. Радиото беше включено, но намалено докрай. Две чаши. Счупена снимка на пода край камината. Гудуин на един стол, застрелян отблизо. Пистолет на пода, до дясната му ръка. Двайсет и пети калибър, автоматичен — дамски пистолет. Седеше, сякаш изобщо не е усетил. Избърсах чашите, пистолета, бравите, поставих отпечатъци, където е необходимо и си тръгнах.

Мелтън отвори и затвори уста. Зъбите му изскърцаха. Сви и двата си пестника в юмруци. След това ме погледна, без да мига, с непреклонни черни очи.

— Снимката — рече дрезгаво.

Извадих я от джоба и му я показах, но не я подадох.

— Джулия — рече.

Дъхът му изсвистя странно, силно и рязко, а ръката му се отпусна. Прибрах снимката обратно в джоба си.

— А сега какво? — прошепна той.

— Всичко. Може да са ме видели, но не да влизам или да излизам. Отзад има дървета. Къщата е доста затулена. Тя има ли такъв пистолет?

Главата му клюмна и той я притисна между дланите си. Известно време стоя така неподвижно, а после я вдигна, разпери пръсти пред лицето си и заговори през тях към стената, срещу която бяхме седнали.

— Да, но никога не съм я виждал да го носи. Предполагам, че я е зарязал, мръсникът. — Каза го тихо, без да се горещи. — Ама и вас си ви бива! — добави. — Значи сега е самоубийство, така ли?

— Не мога да кажа. Ако не подозират никого, може и така да го изтълкуват. Ще вземат парафинова проба от ръката му, за да разберат дали е стрелял с пистолета. Сега това е задължителна част от следствието. Понякога не се получава, а като няма и заподозрян, могат да карат и през пръсти. Не ми е ясен обаче номерът със снимката.

— На мен също — прошепна той, все още със скрито в дланите лице. — Сигурно внезапно я е обзела паника.

— Ъхъ. Предполагам, разбирате, че съм си сложил главата в торбата. Заловят ли ме — сбогом на разрешителното ми. Разбира се, съществува минимална вероятност да е било самоубийство. Гудуин обаче нямаше вид на самоубиец. Налага се да ми окажете съдействие, Мелтън.

Той мрачно се изсмя. После обърна глава колкото да ме погледне, но все още не сваляше ръце от лицето си. Блясъкът на очите му ме прониза през пръстите му.

— Защо нагласихте нещата?

— Да пукна, ако знам. Може би защото не ми стана симпатичен от снимката. Не заслужаваше онова, което биха й сторили. А и на вас също.

— Петстотин долара отгоре — каза той.

Облегнах се назад и го изгледах студено.

— Не се опитвам да ви притискам. Общо взето, минавам за смелчага, но не и в подобна ситуация. Всичко ли споделихте с мен?

Той дълго не проговори. Изправи се, огледа помещението, бръкна с ръце в джобовете, раздрънка нещо и седна отново.

— Неправилен подход — и от двете страни — рече. — Не съм мислил, че ме изнудвате, нито се опитвах да ви платя изнудването. Сумата не е достатъчна. Живеем в тежки времена. Вие поемате допълнителен риск, аз ви предлагам допълнително възнаграждение. Ами ако Джулия няма нищо общо с цялата история? Това вече може да обясни защо е била оставена снимката. В живота на Гудуин е имало и много други жени. Но ако историята излезе наяве и аз съм свързан по някакъв начин с нея, какъвто и да е, ще изхвърча от фирмата. А те може би ще бъдат доволни, че имат оправдание да го сторят.

— Не за това ставаше дума — рекох. — Попитах ви дали ми съобщихте всичко, което знаете.

Той заби очи в пода.

— Не. Премълчах нещо. Тогава не ми изглеждаше важно. Сега обаче силно променя нещата. Преди няколко дни, почти веднага след като срещнах Гудуин в града, ми се обадиха от банката. Казаха, че при тях бил някой си Ланселот Гудуин, за да осребри чек за хиляда долара, издаден от Джулия Мелтън. Отговорих им, че госпожа Мелтън е извън града, но познавам господин Гудуин много добре и не виждам причини да не му изплатят сумата, стига, разбира се, чекът да е редовен и клиентът да е този, за когото се представя. Нямаше какво друго да кажа... при така стеклите се обстоятелства. Предполагам, че са го осребрили. Не знам.

— Мислех, че Гудуин има пари.

Мелтън сковано вдигна рамене.

— Изнудвач на жени, значи? И глупав на всичкото отгоре, щом взема чекове. Мисля, че ще продължа играта с вас, Мелтън. Адски ще ми е неприятно, ако видя тези вестникарски вампири да се нахвърлят върху подобна история. Но ако се доберат до вас — без мен. Стига изобщо да мога да се измъкна.

Той се усмихна за първи път.

— Ще ви дам петте стотачки още сега.

— Нищо подобно. Наел сте ме да я намеря. Намеря ли я, получавам петстотин чисти — всичко друго отпада.

— Ще видите, че може да ми се явява — каза той.

— Искам писмо до този Хейнс, горе при езерото Литъл фон. Трябва ми достъп до вилата ви. Единственият начин да се добера до нещо е, като се правя, че изобщо не съм бил в Чеви Чейс.

Той кимна и се изправи. Приблужи се до едно от бюрата и се върна с бележка, написана върху клубна бланка:

„До господин Уилям Хейнс Литъл фон Лейк
Драги Бил,
моля те, осигури на приносителя, господин Джон
Далмас, достъп до вилата ми и му оказвай всякакво
съдействие, докато разглежда имота.

С уважение:

Хауард Мелтън“

Сгънах бележката и я прибрах при другите придобивки от деня. Мелтън постави ръка на рамото ми.

— Никога няма да забравя това — каза. — Горе ли отивате сега?

— Така смятам.

— Какво очаквате да откриете?

— Нищо. Но ще съм най-големият глупак, ако не тръгна оттам, откъдето започват следите.

— Разбира се. Хейнс е свестен човек, но е малко темерут. Има красива руса жена, която здравата го върти на малкия си пръст. Желая ви късмет.

Стиснахме си ръцете. Неговата бе лепкава като маринована риба.

3. МЪЖЪТ С ДЪРВЕНИЯ КРАК

Разстоянието да Сан Бернардино взех за по-малко от два часа и за пръв път от съществуването му там беше хладно почти колкото в Лос Анджелис и почти поносимо лепкаво. Купих си чаша кафе и половинка ръжено уиски, настъпих педала и се заизкачвах нагоре. До Бъблинг Спрингс беше облачно. После изведнъж стана сухо и ясно, а от клисурите повя хлад.

Най-сетне стигнах до големия бент и се загледах в гладките сини води на Пума Лейк. По езерото се плъзгаха канута, скутери и лодки с извънбордови мотори пореха водата и вдигаха много шум за нищо. Пенливите им дири раздрусваха разни клетници, които срещу разрешително от два долара си губеха времето, за да хванат по някоя рибка за един-два цента.

След бента пътят се разделяше на две. Аз трябваше да продължа покрай южния бряг, където шосето се издигаше нависоко сред обширни гранитни скали. Трийсетметрови борове пронизваха ясното синьо небе. На откритите пространства растеше яркозелена мансанита, малкото добрали се дотук диви иглики, бели и морави лупинии, а също и свещничета. Пътят се спусна до нивото на езерото и започнах да подминавам лагери и цели тълпи девойчета по шорти на велосипеди и скутери. Други се разхождаха по шосето или просто седяха под дърветата и си показваха краката. Нагледах се на толкова много мръвки, че стигаха за цял колбасарски магазин.

Хауард Мелтън ми беше казал да се отбия от езерото по стария път за Редланд, една миля преди Пума Поинт. Отклонението представляваше тясна асфалтова лента, която се виеше нагоре в планината. Тук-там по склоновете имаше накацали къщурки. После асфалтът свърши и се появи тесен черен път. В началото му имаше надпис: „Частен път до езерото Литъл фон. Минаването забранено.“ Свих по него и запълзях покрай огромни голи камънаци, малко водопадче сред борове, черни дъбове и тишина. На едно клонче седеше катеричка, чупеше шишарка и пускаше люспите да прърхат

надолу като конфети. Животинката ми се скара и гневно удари с лапичка по шишарката.

Тесният път сви рязко покрай огромен дънер и се озовах пред дъсчена порта, върху която също имаше надпис: „Частна собственост. Не влизай!“

Слязох, отворих я, вкарах колата и отново затворих. Още неколкостотин метра се суках между борове. Изведнъж под мен блесна овално езерце, потънало дълбоко сред дървета, скали и дива трева, като капка роса, уловена в свито на тръбичка листо. В близкия му край имаше жълтеникав бетонен бент с въжен парапет и старо воденично колело отстрани. Недалеч се издигаше къщичка от недялани трупи, покрити с груба кора. Единият от двата комина димеше. Отнякъде долитаха ударите на брадва.

Отвъд езерото, доста далеч, ако тръгнеш по пътя, и не толкова далеч напърно през стената, се издигаха три дървени вили. Едната беше голяма, досами водата, а другите две — по-малки и доста отдалечени една от друга. Срещу бента имаше нещо като кейче с естрада за оркестър и изкорубена дървена табела с надпис: „Лагер Килкеър“. Това нищо не ми говореше, ето защо се спуснах по пътеката до покритата с кора къщичка и почуках на вратата.

Ударите на брадва секнаха. Някъде отдалеч се обади мъжки глас. Седнах върху голям камък и запремятах незапалена цигара между пръстите си. Собственикът на къщичката се появи иззад ъгъла с брадва в ръка. Беше набит, не много висок, с тъмна остра небръсната брада, немигащи кафяви очи и прошарена чуплива коса. Носеше джинси и синя, разкопчана на загорелия мускулест врат риза. При ходене леко замяташе десния си крак навън. Мъжът бавно се приближи до мен с увиснала между пълните устни цигара. Имаше глас на градски човек.

— Да?

— Господин Хейнс?

— Аз съм.

— Имам бележка за вас.

Извадих листчето и му го подадох. Той хвърли брадвата, погледна бележката с примижали очи, после се обърна и влезе в къщурката. Излезе, нахлузил очила, и зачете написаното.

— А, да — рече. — От шефа.

После отново погледна листчето.

— Господин Джон Далмас значи? Аз съм Бил Хейнс. Приятно ми е да се запознаем.

Здрависахме се. Ръката му беше като железен капан.

— Доколкото разбирам, искате да се позавъртите наоколо и да огледате вилата на Мелтън. Какво става? Да не я продава, за Бога?

Запалих цигара и запратих клечката в езерото.

— Има повече, отколкото му е необходимо — отвърнах.

— Земя, да, но тук пише вилата...

— Искам да я огледам. Твърди, че била чудесна хижа.

Мъжът посочи с ръка.

— Ето онази там, голямата. Стени от бичена секвоя с топлоизолация и чамова ламперия отвътре. Покрив с шинди, каменни основи и веранди, баня, душ и тоалетна. Горе на хълма има и резервоар за вода. Според мен къщата си я бива.

Гледах вилата, но с още по-голям интерес разглеждах Бил Хейнс. Очите му блестяха и въпреки обветрения му загар под тях си личаха торбичките.

— Сега ли искате да я разгледате? Ще взема ключовете.

— Поизморих се от шофирането. Не бих се отказал да пийна нещо, Хейнс.

Това определено събуди интереса му, но той поклати глава.

— Съжалявам, господин Далмас, но току-що допих четвъртинката.

Облиза пълните си устни и ми се усмихна.

— За какво е онова воденично колело?

— На кинаджиите е. От време на време тук снимат по някой филм. Онова долу пък е декор. С него снимаха „Любов между боровете“. Останалите неща се разпадаха. Чух, че филмът се провалил.

— Така ли? Няма ли да ми правите компания?

Извадих моята бутилка уиски.

— Никога не са ме чували да отказвам. Почакайте да донеса чаши.

— Госпожа Хейнс няма ли я?

Той се втренчи в мен с неочаквана студенина.

— Не-е-е — проточи много бавно. — Защо питате?

— Заради пиячката — рекох.

Отпусна се, но още миг ме държа под око. После се обърна и с вдървената си походка влезе в къщата. Излезе с две чашки — от ония, в които се продават топени сирена. Отворих бутилката и налях две яки дози. Седяхме, всеки взел чашата си в ръка, Хейнс изпружил десния си крак почти право пред себе си, с леко изкривено навън стъпало.

— Това си го донесох от Франция — каза той и отпи. — Хейнс Дървения крак. Но ми осигури пенсия и не ми е пречило с госпожиците. Наздраве! — Допи уискито си.

Оставихме чашите и се загледахме в една сойка, която се изкачваше по висок бор. Скачаше от клон на клон, без да се спира да балансира, като човек, който тича нагоре по стълби.

— Тук е прохладно и приятно — обади се Хейнс, — но самотно. Дяволски самотно.

Наблюдаваше ме с тъглчето на окото си. Имаше нещо наум.

— На някои това им харесва — рекох, посегнах към чашите и изпълних дълга си към тях.

— Действа ми. Пия прекалено много, защото ми действа на нервите. Особено нощем.

Нищо не отговорих. Той гаврътна втората чаша на една бърза и голяма глътка. Мълчаливо му подадох бутилката. Хейнс отпи от третата си доза, килна глава на една страна и облиза устни.

— Странна работа — онова, дето го рече преди малко, че госпожа Хейнс я нямало.

— Просто си помислих дали не е по-редно да се по-отдалечим с тая бутилчица.

— Тъхъ. Приятел ли си на Мелтън?

— Познавам го. Не сме близки.

Хейнс погледна към голямата вила отсреща.

— Тази проклета флърца! — неочаквано изръмжа с изкривено от гняв лице.

Изгледах го недоумяващо.

— Загубих моята Берил заради тая проклета уличница — мрачно каза Хейнс. — Не й стигнаха другите мъже, та трябваше и на мен, еднокракия да налети. Напи ме и ме накара да забравя, че имам чудесна женичка, за която би ми завидял всеки мъж.

Чаках с опънати нерви.

— А и той да пукне дано! Да остави тая пачавра съвсем сама тук! Хич не ми е притрябвала проклетата му хижа. Мога да живея където си пожелае. Имам си пенсия на инвалид от войната.

— Хубаво е да се живее тук — обадох се. — Я си пийни.

Той ме послуша, впил гневен поглед в мен.

— Отвратително е да се живее в тоя пущинак — озъби се. — Особено когато жена ти те напусне и не знаеш къде е — може би при някой друг.

Хейнс стисна железния си ляв юмрук.

След миг бавно го отпусна и напълни чашата си до половината. Междувременно съдържанието на бутилката беше значително намаляло. Той гаврътна и тази чашка на един дъх.

— Изобщо не те познавам, но ми е все едно дали ще говоря на теб или на задния крак на мулето си — изръмжа. — Какво ми пука! Писна ми да съм сам. Признавам, че съм хапльо, но нали и аз съм човек. А нея си я бива. Досуц като Берил. Същият ръст, същата коса, и походката ѝ като на Берил. По дяволите, двете спокойно могат да минат за сестри. Е, има разлика, разбира се — нали се сещаш къде.

Ухили се насреща ми вече леко пьянски.

Придадох съчувствен израз на лицето си.

— Бях отишъл там до горя боклук — намръщено махна с ръка Хейнс, — а тя излиза на задната веранда по пижама, ушита сякаш от целофан. Носи две чаши в ръце, прави ми мили очи и се усмихва с креватна усмивка. „Пийни си едно. Бил.“ Да, пийнах си. Деветнайсет. Предполагам, досещаш се какво стана после.

— И на други свестни мъже се е случвало — рекох.

— Да я остави тук сама, проклетият му... Той се забавлява в Лос Анджелис, а мен Берил ме напусна. В петък ще станат две седмици.

Замръзнах на място. Така се напрегнах, че усещах всяко мускулче от тялото си. Преди две седмици в петък означаваше една седмица преди миналия петък, което правеше дванайсети август — деня, в който се предполагаше, че госпожа Джулия Мелтън е заминала за Ел Пасо, деня, в който бе отседнала в хотел „Олимпия“ долу, в подножието на планината.

Хейнс остави празната чаша и посегна към закопчания джоб на ризата си. Подаде ми листче с орфани краища. Внимателно го разгънах. Бележката беше написана с молив:

„По-добре да умра, отколкото да продължавам да живея с долен измамник като теб.

Берил“

Това бе всичко.

— Не ми беше първица — грубо се изкиска Хейнс. — Просто за пръв път ме хващат. — Той се изсмя. После се намръщи отново.

Върнах му бележката и той я закопча в джоба си.

— За какво, по дяволите, ти разправам всичко това? — изръмжа.

Една сойка сгълча пъстрия кълвач, който изкърка насреща ѝ досущ като папагал.

— Самотен си — рекох. — Изпитваш нужда да го споделиш с някого. Нaley си още едно. Аз изпих каквото ми се полага. Ти не беше ли тук онзи следобед... когато те напусна?

Той кимна мрачно и остана да седи, стиснал бутилката между коленете си.

— Скарахме се, аз се метнах на колата и отидох отсреща на северния бряг при един познат. Чувствах се по-долен и от животното. Изпитвах нужда здравата да се натряскам. Направих го. Като се прибрах вкъщи, трябва да е било някъде около два през нощта. Бях фиркан до козирката, но карах бавно заради това проклето дърво на крака ми. Нея я нямаше. Оставила само бележката.

— Та това, викаш, стана в петък преди две седмици? И оттогава не ти се е обаждала?

Бях прекалено точен. В очите му проблесна студена, изпитателна искрица, но бързо изчезна. Вдигна бутилката, отпи унило и я погледна срещу слънцето.

— Ама и това уиски си го бива, проклетото. Оная също си вдигна чукалата — добави и посочи с палец към отсрещната страна на езерото. — Може двете да са се скарали.

— Може да са заминали заедно.

Хейнс дрезгаво се изсмя.

— Господине, ти не познаваш моята малка Берил. Прихванат ли я, става по-бясна и от дива котка.

— Вече ми се струва, че май двете са си lika-прилика. Госпожа Хейнс имаше ли кола? Същия ден ти си карал своята, нали така?

— Имаме два форда. На моя педалите за газта и спирачката са отляво, под здравия крак. Тя си е взела своя.

Изправих се, приближих се до езерото и хвърлих фасата си вътре. Водата беше тъмносиня и изглеждаше дълбока. От пролетните порои нивото ѝ се бе вдигнало и на няколко места преливаше над стената.

Върнах се при Хейнс. Той изцеждаше последните капки от уискито ми в гърлото си.

— Трябва да взема още малко пиячка — рече с надебелял глас — Дължа ти половинка. Ти нищо не пи.

— Там, откъдето идва, има още много — отвърнах. — Като решиш, можем да отидем да огледаме вилата.

— Разбира се. Ще минем покрай езерото. Нали не се сърдиш, че се раздрънках така пред теб... за Берил де?

— От време на време човек има нужда да изплаче болката си пред някого — рекох. — Може да минем по стената. Така няма да биеш толкова дълъг път.

— По дяволите, не! Аз ходя добре, макар и да не изглежда така. Вече цял месец не съм минавал край езерото.

Той се изправи, влезе в хижата и се върна с ключове в ръка.

— Да вървим.

Тръгнахме към малкия дървен кей и естрадата в срещуположния край на езерото. Близко до водата имаше пътека, която криволичеше покрай груби гранитни блокове. Черният коларски път минаваше по-назад и по-нависоко. Хейнс вървеше бавно, като мятеше десния си крак. Беше унил и пиан дотолкова, че да потъне в собствения си свят. Почти не говореше. Наближихме кейчето и тръгнах по него. Хейнс ме последва. Кракът му тежко потропваше по дървените греди. Стигнахме до края, зад малката открита естрада, и се облегнахме на олющения тъмнозелен парапет.

— Има ли риба в езерото? — попитах.

— Разбира се. Дъгова пъстърва, черен костур. Аз лично не си падам по рибата. И без мен са твърде много.

Надвесих се надолу и се загледах в дълбоката неподвижна вода. Нещо се размърда там долу и една зеленикава сянка мина под кея. Хейнс се надвеси до мен и се взря в дълбоката вода. Кеят бе солидно строен и имаше подводен под — по-широк от самия кей, сякаш някога нивото на езерото е било много по-ниско и този подводен под е служел

за пристан на лодки. Забързана за проядено въже, на повърхността и сега се поклащаше плоскодънна лодка.

Хейнс сграбчи ръката ми. За малко да изкрещя. Пръстите му се впиха в плътта ми като железни клещи. Погледнах го. Беше се надвесил надолу и се взираше във водата като побъркан. Лицето му изведнъж бе пребледняло и лъщеше.

Аз също погледнах във водата.

Недалеч от ръба на подводната площадка, нещо, което бегло напомняше на човешка ръка в тъмен ръкав, лениво помахна изпод потопените дъски, поколеба се, махна отново и изчезна.

Хейнс бавно се изправи, а очите му изведнъж бяха станали трезви и страшни. Той се извърна и без да продума, тръгна назад по кея. Отиде до купчина камъни, наведе се и пое дъх. Чувах тежкото му дишане. Откърти един камък и масивният му гръб се изправи. Вдигна камъка на височината на гърдите си. Трябва да тежеше най-малко петдесет кила. Уверено закрачи с него по кея въпреки дървения си крак, стигна до парапета и вдигна камъка високо над главата си. Остана така за миг, като го държеше, а мускулите на врата му се издуваха над синята риза. Издаде неясен мъчителен звук, от който ме побиха тръпки. После цялото му тяло рязко се наведе напред и тежкият камък се сгромоляса във водата.

Огромната вълна, която вдигна, оплиска и двама ни. Камъкът разсече водата право надолу и се стовари върху ръба на подводната площадка. Концентричните кръгове на вълните бързо се разраснаха и водата закипя. До слуха ни достигна глухо изпращяване на счупени под водата дъски. Вълните се стопиха в далечината, а там долу, под нас, водата започна да се прояснява. Изведнъж една стара загнила дъска изскочи на повърхността, глухо плъосна обратно във водата и отплува.

Дълбините още повече се избистриха. В тях нещо се размърда и бавно се заиздига. Нещо дълго, тъмно и усукано, което се въртеше, докато се изкачваше нагоре. После проби повърхността. Видях вълнена материя, сега прогизнала и черна — пуловер, панталон. Видях обувки и онова, което беше в тях — безформено и отекло. Видях как водата изправи една руса къдрица и за миг я остави неподвижна.

Нещото се преобърна още веднъж, ръката плесна във водата, но това не беше нормална човешка ръка. После се изтърколи и лицето.

Подпухнала, кашава сиво-бяла маса от прогизнала плът без черти, без очи, без уста. Нещо, което някога е било лице. Хейнс се взираше в него. Показа се и шията с гердан от зелени камъни. Дясната ръка на Хейнс сграбчи парапета и кокалчетата му побеляха като сняг под загорялата груба кожа.

— Берил!

Стори ми се, че гласът му стигна до мен някъде много отдалеч през планината, през тъмния гъсталак от дървета.

4. УДАВНИЦАТА

Надписът с дебели печатни букви върху голямата бяла табела на прозореца гласеше:

ПРЕИЗБЕРЕТЕ ТИНЧФИЙЛД ЗА НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА.

Зад прозореца имаше тясно гише, отрупано с прашни папки. Вратата беше стъклена и изографисана с черни букви:

НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА. НАЧАЛНИК НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА. ГРАДОНАЧАЛНИК. ТЪРГОВСКА ПАЛАТА. ВЛЕЗ.

Влязох и се озовах в единственото помещение на малката дървена барака с тумбеста печка в единия ъгъл, изпоцапано бюро с извит сгъваем капак, два твърди стола и гише. На стената висеше голяма хелиографска карта на района, календар и термометър. Отстрани на бюрото старателно бяха изписани телефонни номера с големи, дълбоко изрязани в дървото цифри.

Зад бюрото, в килнат назад въртящ се стол антика седеше мъж. На темето му се мъдреше шапка с широка плоска периферия, а до десния му крак имаше огромен плювалник. Едрите му неокосмени ръце бяха удобно скръстени на шкембето. Носеше кафяв панталон, прихванат с тиранти, избеляла от многократно пране жътеникавокафява риза, закопчана стегнато около дебелия му врат без вратовръзка. Цветът на онова, което се виждаше от косата му, бе сивокафяв, с изключение на побелелите като сняг слепоочия. Отляво на гърдите му имаше шерифска звезда. Седеше извъртян повече на лявото си бедро, защото на дясната му кълка висеше кожен кобур с огромен черен пистолет.

Облегнах се на гишето и го загледах. Имаше големи уши, дружелюбни сиви очи и вид на човек, когото всяко вчерашно хлапе би могло да обере.

— Вие ли сте господин Тинчфийлд?

— Тъхъ. Що е закон в областта, все аз го представлявам — поне до изборите, че има още две свестни момчета за кандидати и нищо

чудно да ме катурнат. — Той въздъхна.

— А Литъл фон Лейк под ваша юрисдикция ли е?

— Какво ще рече това, синко?

— Литъл фон Лейк горе в планината ваш район ли е?

— Ъхъ. Предполагам. Аз съм и заместник-шериф, ама нямаше повече място на вратата.

Той я изгледа не без известно задоволство.

— Всички неща, дето ги пише там — това съм аз. Имотът на Мелтън, а? Някакви неприятности ли има там, синко?

— Има мъртва жена в езерото.

— Бре да му се не види! — Тинчфийлд разкръстоса ръце, почеса се зад ухото и стана от стола. Застанал прав, той се оказа едър и силен човек. Тлъстините му бяха само от жизнерадостност. — Мъртва ли каза? И коя е?

— Жената на Бил Хейнс, Берил. Прилича на самоубийство, но много дълго е престояла във водата, шерифе. Гледката не е никак приятна. Напуснала го преди десет дни, така твърди Хейнс. Предполагам, тогава го е направила.

Тинчфийлд се наведе над плювалника и го бомбардира с тлъста кафеникава маса от заплетени влакънца. Чу се меко плъосване. Той поразмърда устни и ги избърса с опакото на ръката си.

— А ти кой си, синко?

— Казвам се Джон Далмас. Дойдох от Лос Анджелис. Господин Мелтън ми беше дал бележка до Хейнс, за да огледам имота. Двамата обиколихме езерото и отидохме на кейчето, дето някога са го строили кинаджиите. Видяхме нещо долу във водата, Хейнс хвърли голям камък и тялото изплува. Но гледката никак не е приятна, шерифе.

— Хейнс горе ли е?

— Да. Слязох аз, защото той доста се разстрои.

— Не ме учудва, синко.

Тинчфийлд отвори едно чекмедже на бюрото си и извади половинлитрова бутилка уиски. Пъхна я в ризата си и пак я закопча.

— Ще взема доктор Мензайс — рече. — И Пол Лумис.

После спокойно заобиколи гишетото. Положението го бе разтревожило по-малко от бръмченето на муха.

Излязохме навън. Преди това обаче той обърна табелката, провесена от вътрешната страна на стъклото. Отгоре ѝ беше нарисован

часовник и надпис: „Ще се върна в 18 часа“. Тинчфийлд заключи вратата и влезе в кола със сирена, с два червени буркана, с халогенни фарове и безброй надписи отстрани, които не си направих труда да прочета.

— Ти почакай тук, синко. Ей сегичка ще се върна.

Обърна колата и се понесе надолу по пътя към езерото. Спря пред дървена постройка срещу автобусната спирка. Влезе и излезе, придружен от висок слаб мъж. Колата бавно се върна назад и аз подкарах след тях. Пресякохме селото, като подминавахме момичета по шорти и мъже по плувки и къси панталони, повечето от тях голи и загорели от кръста нагоре. Тинчфийлд натискаше клаксона, но не пусна сирената, която щеше да накара глутница коли да се юрнат подире му. Изкачихме един пращен хълм и спряхме пред дървена къща. Тинчфийлд натисна клаксона и извика. Вратата отвори мъж в син гащеризон.

— Качвай се, Пол.

Мъжът с гащеризона кимна и се мушна обратно в къщата. След миг излезе, нахлупил на главата си мръсен тропически шлем като за лов на лъвовете. Излязохме пак на главното шосе, после свихме по разклонението, а оттам в частния път с портата. Мъжът с гащеризона слезе, отвори я и след като колите ни влязоха вътре, отново я затвори.

Когато стигнахме езерото, от комина на хижата вече не излизаше дим. Слязохме от колите.

Доктор Мензайс беше ъгловат жълтолик мъж с изпъкнали очи и потъмнели от никотин пръсти. Онзи със синия гащеризон и тропическия шлем беше около трийсетгодишен, мургав, жилав и недохранен.

Отидохме до брега на езерото и погледнахме към кея. Бил Хейнс седеше там чисто гол и държеше главата си с ръце. До него имаше някаква купчина.

— Можем още малко да се приближим с колите — рече Тинчфийлд.

Качихме се и потеглихме напред. Спряхме отново и се упътихме към кея.

Нещо, което е било жена, лежеше върху дъските с въже, провряно под мишниците. Дрехите на Хейнс бяха метнати настрана. Изкуственият му крак, блестящ от кожа и метал, лежеше до тях. Без да

пророни нито дума, Тинчфийлд измъкна бутилката уиски изпод ризата си, отпуши я и я подаде на Хейнс.

— Пийни му здраво. Бил — небрежно подхвърли той.

Наоколо се разнасяше ужасна миризма, от която ми се доповръща. Хейнс обаче като че ли не я забелязваше. Тинчфийлд и Мензайс също. Лумис измъкна одеяло от колата и го метна върху трупа, след което двамата отстъпихме назад.

Хейнс отпи от бутилката и погледна нагоре с мъртви очи. После приклеци шишето между чуканчето и голото си коляно и заговори. Бавно и монотонно, без да поглежда към никого и нищо. Разказа всичко, което беше споделил с мен. Описа как, след като съм заминал, донесъл въжето, съблякъл се, влязъл във водата и извадил онова нещо. Когато свърши. Бил се втренчи в дървените греди и остана неподвижен като статуя.

Тинчфийлд пхна топче тютюн в устата си и го дъвка известно време. После здраво стисна зъби, наведе се и внимателно обърна тялото, сякаш се опасяваше да не се разпадне в ръцете му. Късните слънчеви лъчи осветиха гердана от зелени камъни, която бях съгледал във водата. Бяха грубо изработени, без блясък, подобни на изкуствен нефрит. Свързваше ги позлатена верижка. Тинчфийлд изправи широкия си гръб и шумно издуха носа си в жълтеникава кърпичка.

— Какво ще кажеш, докторе?

Мензайс отговори с напрегнат, висок, раздразнен глас:

— Какво, по дяволите, очакваш да кажа?

— Причина за смъртта и време на настъпването — спокойно отвърна Тинчфийлд.

— Не се прави на идиот, Джим — с неприязън рече докторът.

— Нищо не можеш да кажеш, значи.

— Като гледам това? Боже Господи!

Тинчфийлд въздъхна и се обърна към мен.

— Къде беше, когато за пръв път го видяхте?

Казах му. Слушаше с неподвижна уста и безизразни очи. После отново задъвка.

— Много необичайно място да се закачи такова нещо. Тук няма никакво течение, а ако изобщо има, то ще е по посока на бента.

Бил Хейнс се изправи на здравия си крак, стигна с подскоци до дрехите си и си закачи протезата. Обличаше се бавно, непохватно,

свличайки надолу ризата върху мокрото си тяло. Заговори отново, без да поглежда към никого.

— Сама го е направила. Няма как иначе. Доплувала е под дъските и е нагълтала вода. Може да е заседнала. Няма как иначе. Няма друг начин.

— Има още един, Бил — тихо каза Тинчфийлд, вперил поглед в небето.

Хейнс затършува из ризата си и извади бележката с орфаните краища. По взаимно съгласие всички се отдръпнахме по-далеч от трупа. После Тинчфийлд отиде да си вземе бутилката с уиски и я пъкна в ризата си. Дойде при нас, като четеше и препрочиташе бележката.

— Няма дата. Казваш, че било преди две седмици, така ли?

— В петък ще станат две седмици.

— Май и друг път те беше напускала?

— Тъхъ. — Хейнс не го погледна. — Преди две години. Насвятках се и останах при една пачавра. — Той диво се изсмя.

Шерифът спокойно прочете бележката още веднъж.

— Тогава остави ли ти бележка? — попита.

— Схващам — озъби се Хейнс. — Схващам. Не е нужно да ми рисува картинки.

— Бележката изглежда твърде стара — тихо каза Тинчфийлд.

— Десет дни я нося в ризата си — изкрещя Хейнс. После отново диво се изсмя.

— Какво те забавлява толкова, Бил?

— Опитвал ли си се някога да завлечеш човек на два метра под водата?

— Никога, Бил.

— Аз плувам доста добре — за човек с един крак. Но не чак толкова добре.

Тинчфийлд въздъхна.

— Това не значи нищо. Бил. Може да е използвано въже. Може да е завлечена надолу с камък, с два камъка — на главата и на краката. И след като вече е натикана под онези дъски, въжето да се отреже. Може да се направи, синко.

— Разбира се, че аз съм го направил — рече Хейнс и се заля от смях. — Аз... аз го направих. Арестувай ме, долен...

— Това и смятам да сторя — кротко рече Тинчфийлд. — За да те поразпитаме. Все още не те обвинявам. Бил, но би могъл да го извършиш. Просто казвам, че би могъл.

Хейнс изтрезня така бързо, както беше рухнал.

— Застраховка има ли? — попита Тинчфийлд, зазяпан в небето.

Хейнс се стресна.

— Пет хиляди. Това е то. Това ме окачва на въжето. Добре. Да вървим.

Тинчфийлд бавно се извърна към Лумис.

— Върни се до хижата. Пол, и вземи две одеяла. После няма да е зле всички да затъкнем носовете си с малко уиски.

Лумис се обърна и тръгна назад по пътеката, която обикаляше езерото и водеше към хижата на Хейнс. Останалите просто стояхме. Хейнс погледна яките си загорели ръце и стисна юмруци. Без да каже нито дума, замахна и с дясно кроше си нанесе страхотен удар в лицето.

— Ах ти, мръсно копеле — прошепна дрезгаво.

От носа му шурна кръв. Той стоеше отпуснат.

Кръвта полази по устната му, после покрай устата и стигна до брадичката. След това закапа от нея. Това ми напомни нещо, което почти бях забравил.

5. ЗЛАТНАТА ВЕРИЖКА

Обадих се на Хауард Мелтън в дома му в Бевърли Хилс един час след смрачаване. Обадих се от пощата — дървена барачка, на половин пряка от главната улица на Пума Пойнт, докъдето почти не достигаха изстрелите от стрелбището, трополенето на летните кънки, мелодичните сигнали на автомобилните клаксони и воят на танцовата музика от ресторанта на хотел „Индианска глава“.

Телефонистката избра номера и ми каза да се обадя от стаята на началника. Влязох, затворих вратата, седнах пред малко бюро и вдигнах слушалката.

— Открихте ли нещо там горе? — попита гласът на Мелтън. Тембърът му бе леко надебелен, като след три коктейла.

— Нищо от това, което очаквах. Но тук се е случило нещо, което няма да ви хареса. Как го искате — направо или опаковано в коледна хартия?

Той се прокашля. От стаята му не се чуваха никакви други шумове.

— Предпочитам направо — каза уверено.

— Бил Хейнс твърди, че жена ви упорито му се е слагала. В крайна сметка го е свалила. Напили се заедно същата сутрин, когато тя заминала. После Хейнс имал скандал с жена си и отишъл на северния бряг на Пума Лейк да се донапие. Върнал се към два сутринта. Предавам ви само неговите думи, нали разбирате?

Почаках малко. Най-после гласът на Мелтън се обади:

— Чух. Продължавайте, Далмас.

Интонацията му беше безизразна, безчувствена като камък.

— Когато се прибрал вкъщи, и двете жени били заминали. Жена му, Берил, оставила бележка, в която пишела, че по-скоро би умряла, отколкото да живее с долен измамник като него. Оттогава не я е виждал — до днес.

Мелтън се изкашля отново. Звукът остро изпука в ухото ми. По жицата се чуваше пращане и съскане. Някаква телефонистка се намеси

и аз ѝ казах да ходи да се напудри. След прекъсването Мелтън се обади.

— И Хейнс ви разказа всичко това? На един напълно непознат човек?

— Занесох му алкохол. Той обича да пие и умираше да си поговори с някого. Уискито свали всички бариери. Но има още. Казах, че не беше виждал жена си до днес. А днес тя изплува от вашето езерце. Сам можете да си представите как изглеждаше.

— Боже Господи! — извика Мелтън.

— Беше заседнала под подводната площадка на кейчето, останало от кинаджиите. Местният началник на полицията, Джим Тинчфийлд, смята, че тая работа не е чиста. Задържа Хейнс. Най-вероятно заминаха за Сан Бернардино да се срещнат с районния прокурор, да направят аутопсия и прочие.

— Значи Тинчфийлд смята, че Хейнс я е убил, така ли?

— Допуска и тази възможност. Той явно не обича да казва всичко, което мисли. Хейнс изигра страхотно ролята на съкрушения съпруг, но този Тинчфийлд не е глупак. А може и да знае за Хейнс куп неща, които не са ми известни.

— Претърсихте ли хижата му?

— Не, поне докато бях там. Може би по-късно.

— Разбирам.

Това вече бе глас на уморен, изцеден до капка човек.

— Делото е добре дошло за окръжния прокурор по време на предизборна кампания — рекох, — но не и за нас. Ако се наложи да ме разпитат като свидетел, ще трябва да обявя професията си — под клетва. Това означава да кажа какво съм правил там горе — поне донякъде. А това пък означава да бъдете въвлечен и вие.

— Струва ми се — глухо се обади Мелтън, — че вече съм въвлечен. Ако жена ми... — Той млъкна и изруга.

Дълго не проговори. По жицата се носеха обичайните шумове, после се чу по-силно пращане — навярно гръмотевица някъде из планините.

Най-после се обадох:

— Берил Хейнс е имала собствен форд. Не е карала колата на Бил, която е приспособена така, че падалите да се натискат само от

левия крак. Та нейният форд е изчезнал. А и тази бележка не ми звучи като писмо на самоубиец.

— Какво смятате да правите сега?

— Започва да ми се струва, че нещо непрекъснато ме отклонява от истинската ми работа. Може би тази вечер ще слеза долу. Мога ли да ви се обадя вкъщи?

— По всяко време — отвърна той. — Ще си бъда у дома цяла вечер и цяла нощ. Обадете ми се, когато искате. Никога не съм допускарал, че Хейнс е такъв човек.

— Обаче сте знаел, че жена ви има периодични пристъпи на алкохолизъм, и сте я оставил горе сама.

— Божичко — продума той, сякаш изобщо не ме е чул. — Някакъв си с дървен...

— О, да оставим тази част от историята — изръмжах. — И без нея всичко е достатъчно гнусно. Дочуване.

Затворих, влязох в канцеларията и платих на момичето за разговора. После се върнах на главната улица и седнах в колата си, която бях паркирал пред дрогерията. Улицата преливаше от пищни неоновии реклами, блясък и шумотевица. Струваше ми се, че в сухия планински въздух всеки звук се пренася на километри. Чувах как хората разговарят на една пряка от мен. Отново излязох от колата, купих още една половинка уиски от дрогерията, качих се и подкарах.

Стигнах до мястото, където пътят за Литъл фон Лейк се отделя от главното шосе, отбих встрани и се замислих. После свих по планинския път и подкарах към имота Мелтън.

Сега портата на частния път беше затворена и заключена с катинар. Скрих колата в храстите отстрани, покатерих се през вратата и тихо тръгнах по пътя, докато пълното със звездни отблясъци езеро изведнъж светна в краката ми. Хижата на Хейнс тънеше в мрак. Другите вили на отсрещната страна на езерото смътно се очертаваха на фона на тъмния склон. Старото воденично колело край бента изглеждаше нелепо смешно в самотата си. Ослушах се — не чух нито звук. В планината няма нощни птици.

Отидох на пръсти до хижата и опитах вратата — заключена. Заобиколих отзад и намерих друга заключена врата. Обиколих цялата хижа, като движех подобно на котка върху мокро дюшеме. Побутнах единствения незамрежен прозорец — и той заключен. Спрях и отново

се послушах. Прозорецът не беше много плътно затворен. На този въздух дървото съхне бързо и се свива. Опитах се да провра ножа си между двете крила, които се отваряха навътре. Не стана. Облегнах се на стената, вперил поглед в студения блясък на езерото, и отпих от шишето. Това ми вдъхна увереност. Оставих бутилката, вдигнах голям камък и разбих рамката, без да счупя стъклото. Повдигнах се на перваза и се прехвърлих в хижата.

Ярка светлина ме заслепи право в очите.

Спокоен глас се обади:

— На твоє място бих останал да си почина там, синко. Трябва да си капнал от умора.

Лъчът ме поддържа за миг забучен върху стената, после щракна ключ и лампата светна. Лъчът угасна. Тинчфийлд седеше невъзмутимо на тапициран с кожа стол, до маса, от която глупаво се поклащаше някакъв шал с кафяви ресни. Беше със същите дрехи, с които бе облечен и следобед, а в допълнение — кафява вълнена винтяга. Челюстите му безшумно се движеха.

— От кинаджийския реквизит е останала три километра жица — замислено каза. — Едно удобство за хората тук. Та какво беше намислил, синко, освен влизане с взлом?

Взех стол, седнах и огледах хижата. Стаята беше малка, квадратна, с двойно легло, парцалена черга и още няколко скромни мебели. През отворената врата отсреща се виждаше ъгълчето на готварска печка.

— Имах една идея — рекох, — но от мястото, където съм седнал сега, ми изглежда глупава.

Тинчфийлд кимна, а очите му ме разучаваха без неприязън.

— Чух колата ти — каза. — Знаех, че си на частния път и идваш насам, но ходиш дяволски безшумно. Изобщо не те чух да се приближаваш. Изпитвам силно любопитство към теб, синко.

— Защо?

— Не ти ли е малко тежичко под лявата мишница?

Ухилих се.

— Може би ще бъде най-добре да ти кажа всичко.

— Не се притеснявай, особено за това, дето нахлу през прозореца. Аз съм сговорчив човек. Предполагам, имаш право да носиш патлака, а?

Бръкнах в джоба си и оставих портфейла си отворен върху масивното му коляно. Той го повдигна внимателно към светлината и разгледа фотокопието от разрешителното ми в целулоидна калъфка. После ми върна портфейла.

— Нещо все ми подсказваше, че се интересуваш от Бил Хейнс — рече. — Частен детектив, значи? Хм, имаш яко телосложение и лицето ти не говори много. Аз също се безпокоя за Бил. Хижата ли смяташе да претърсиш?

— Беше ми хрумвало нещо такова.

— Аз лично нямам нищо против, но не е необходимо. Вече разрових навсякъде. Кой те е наел?

— Хауард Мелтън.

Известно време Тинчфийлд дъвка мълчаливо.

— А мога ли да попитам защо?

— За да намеря жена му. Изчезнала е преди две седмици.

Тинчфийлд свали шапката от главата си и разреши мишата си коса. Изправи се, отключи и отбори вратата. Седна отново и ме изглежда мълчаливо.

— Много държи да не се разчуе — обясних. — Заради някаква слабост на жена му, която можела да му провали кариерата.

Тинчфийлд ме гледаше, без да мига. Под жълтата светлина на лампата едната половина на лицето му изглеждаше като излята от бронз.

— Нямам предвид пиянството или Бил Хейнс — добавих.

— Нито едно от тези неща не обяснява желанието ти да претърсиш хижата на Бил — меко каза той.

— Просто умирам да си вра носа навсякъде.

Тинчфийлд не помръдна цяла минута, през която вероятно обмисляше поднасям ли го, или не, и ако го поднасям, дали му пука. Най-после рече:

— Това ще те заинтересува ли, синко?

Извади сгънато парче вестник от скосения джоб на винтягата си и го разтвори на масата под лампата. Приблжих се да погледна. Върху вестника лежеше тънка златна верижка с миниатюрна закопчалка. Верижката беше прерязана с клещи. Закопчалката не беше отключена. Верижката бе къса, не повече от десетина-дванайсет сантиметра, а

закопчалката — горе-долу с диаметъра на верижката. И върху нея, и върху вестника имаше полепнал бял пращец.

— Къде мислиш я намерих? — попита Тинчфийлд.

Напљунчих пръста си, докоснах белия пращец и го опитах на вкус.

— В пакет брашно, тоест тук, в кухнята. Това е верижка за глезен. Някои жени никога не ги свалят. Който е свалил тази, не е притежавал ключето.

Тинчфийлд благо ме изгледа. Облегна се назад, потупа се по коляното с огромното си ръчище и се усмихна унесено към чамовите дъски по тавана. Аз пък запремятах една цигара из пръстите си и седнах отново. Тинчфийлд сгъна парчето вестник и пак го прибра в джоба си.

— Предполагам, това е всичко, освен ако не желаш да поразгледаш в мое присъствие.

— Не — отвърнах.

— Изглежда, всеки от нас сам ще си прави заключенията.

— Бил каза, че госпожа Хейнс е имала кола. Форд.

— Тъхъ. Синя, с две врати. Долу на пътя е. Блъсната в скала.

— Не прилича особено на планирано убийство.

— Не мисля, че нещо е било планирано, синко. Просто внезапно го е връхлетяло. Може да я е удушил — ръцете му са страхотно яки. После се е наложило да се отърве от трупа. Направил го е по най-добрия начин, за който е успял да се сети, а за човек с дървен крак се е справил дяволски добре.

— Това с колата повече ми прилича на самоубийство — рекох. — Планирано самоубийство. Известни са случаи, когато хора са се самоубивали по такъв начин, че да натопят за убийство някого, когото са мразили. Тя не би закарала колата надалеч, защото е трябвало да се връща обратно пеша.

Тинчфийлд каза:

— Между другото, Бил също би имал затруднения с шофирането, след като е свикнал да кара само с левия крак.

— Той ми показва бележката от Берил, преди да намерим тялото. И аз отидох на кея първи.

— С теб бихме могли да се разберем, синко. Добре. Ще видим. Бил е добър по душа, като изключим, че според мен ветераните от

войната си придават прекалено голяма важност. Някои са прекарвали три седмици в подготвителен лагер, а се държат така, сякаш са ранявани девет пъти. Бил трябва да е изпитвал много сантиментални чувства към верижката, която намерих.

Той стана и тръгна към вратата.

— На шейсет и две години съм — рече през рамо. — Срещал съм хора, които са вършили най-смахнати неща. Веднага бих казал, че да скочиш в студеното езеро с всичките си дрехи, да поплуваш здравата, докато се навреш под онази дъска, и после просто да си умреш там, е доста смахнато като идея. От друга страна, тъй като и без това ти разкривам всичките си тайни, а ти не ми казваш нищо, ще добавя, че се е налагало няколко пъти да разговарям с Бил за това, че побийва жена си, когато е пиан. Няма да прозвучи никак добре на съдебните заседатели. И ако верижчицата е от крака на Берил Хейнс, това ще е достатъчно да го изпратят в онази чудесна нова газова камера на север. С теб не е зле да се прибираме у дома, синко.

Изправих се.

— И не пуши по пътя — добави. — Тук при нас, в планината, това е забранено.

Прибрах незапалената цигара в джоба си и излязох в нощта. Тинчфийлд изгаси лампата, заключи хижата и пусна ключа в джоба си.

— Къде си отседнал, синко?

— Ще слеза в „Олимпия“, в Сан Бернардино.

— Хубаво е там, но нямат нашия планински климат. Прекалено горещо е.

— Обичам да ми е горещо — рекох.

Отидохме заедно до пътя и Тинчфийлд сви вдясно.

— Колата ми е на края на езерото. Ще ти кажа „лека нощ“, синко.

— Лека нощ, шерифе. Мисля, че убийството не е дело на Бил.

Той вече си беше тръгнал, та не се обърна.

— Хм, ще видим — промърмори тихо.

Върнах се до портата, прекачих се отгоре, намерих колата си и се спуснах обратно на тесния път край водата. От шосето свих на запад към бента и към долината.

По пътя реших, че ако местните жители не преизберат Тинчфийлд за началник на полицията, ще направят голяма грешка.

6. МЕЛТЪН ВДИГА ЦЕНАТА

Минаваше десет и половина, когато се спуснах в долината и паркирах в разчертаните по диагонал клетки пред хотел „Олимпия“ в Сан Бернардино. Измъкнах от задната седалка чантата с най-необходимите вещи за пренощуване и бях изкачил около четири стъпала, когато пиколото с галони на панталона, бяла риза и черна папийонка я измъкна от ръката ми.

На администрацията дежуреше някакъв с яйцевидна глава, който изобщо не прояви интерес към мен. Записах името си в дневника на хотела.

Асансьор метър на метър изкачи пиколото и мен до втория етаж, след което изминахме няколко километра, като завивахме зад безброй ъгли. Колкото повече вървахме, толкова по-горещо ставаше. Пиколото отключи вратата на стаичка с размерите на килерче и прозорец към шахтата за проветрение.

Беше висок, кльощав, жълтокож и невъзмутим като кълка от желирано пиле. Повъртя дъвката из устата си, сложи чантата ми на един стол, отвори прозореца и се загледа в мен. Очите му бяха с цвят на чаша вода.

— Донеси ни сода, чаши и лед — рекох.

— На кои нас?

— Ако не си въздържател, разбира се.

— След единайсет бих могъл да глътна нещичко.

— Сега е десет и трийсет и девет — рекох. — Ако ти дам десет цента, ще кажеш ли „На вашите услуги, сър“?

Той се ухили и плъкна с дъвката. После излезе, като остави вратата отворена.

Съблякох самото си и откачих кобура. Вече си бях протрирл цели коловози под мишницата. Свалих си вратовръзката, ризата, фланелката и се заразхождах из стаята, като се опитвах да уловя течението на отворената врата. Въздухът миришеше на нагорещено желязо. Промъкнах се странично в банята — такива бяха размерите ѝ —

наквасих се със студена вода и вече дишах по-свободно, когато високият флегматичен пиколо се върна с таблата. Затвори вратата, а аз измъкнах моята бутилка. После наля в две чаши и отпихме. От врата надолу по гръбнака ми се застича пот, но въпреки всичко се почувствах по-добре. Седях на леглото, държах чашата и гледах пиколото.

— Колко време можеш да останеш?

— И какво ще правя?

— Ще си спомняш.

— Хич не ме бива за тая работа.

— Имам излишни пари, които обичам да харча по свой начин — рекох, извадих портфейла си и разпръснах банкноти върху леглото.

— Ще ме прощаваш — обади се пиколото, — ама да не си ченге?

— Частно.

— Заинтересува ме. Това уиски накара мозъка ми да заработи.

Подадох му един долар.

— Я виж това как ще ти се отрази на мозъка. Мога ли да ти викам Текс?

— Страхотно познаваш — измърка той и прилежно натъпка долара в джобчето за часовника си.

— Къде беше на дванайсети август, в петък, късния следобед?

Той сръбна от питието и се замисли, като разклащаше леко леда в чашата и отпиваше покрай дъвката.

— Тук. Карах смяната от четири до дванайсет — отвърна най-после.

— Жена на име госпожа Джордж Аткинс, дребна, слаба, хубавичка блондинка, се е регистрирала и останала, докато наближи време за нощния влак на изток. Оставила е колата в гаража на хотела и мисля, че все още е там. Искam името на човека, който я е регистрирал. Това ще ти спечели още един долар.

Отделих го от купчината и го положих върху леглото, настрани от останалите.

— На вашите услуги — каза и се ухили. Допи чашата си и излезе от стаята, като безшумно затвори вратата.

Довърших питието и си направих друго. Времето минаваше. Най-после телефонът на стената издрънча. Заклеших се в тясното

пространство между вратата на банята и леглото и вдигнах слушалката.

— Бил е Съни. Тръгнал си е в осем тази вечер. Мисля, че можем да се свържем с него.

— След колко време?

— Да дойде ли искате?

— Да.

— Половин час, ако си е вкъщи. Когато госпожата си е тръгвала, администраторът е бил друг. Казва се Лес. Той е тук.

— Добре, прати го горе.

Изпих и втората чаша и се питах дали да не си сипя трета, преди да се е стопил ледът. Вече я разклащах, когато се почука. Отворих на гърчав риж, зеленоок плъх с плътно стисната момичешка уста.

— Ще пийнеш ли?

— Разбира се — рече.

Сипа си солидна доза и го разреди почти символично. Гаврътна течността на един дъх, напъха цигара между устните си и запали клечката кибрит, докато още я вадеше от джоба си. Издуха дима, отпъди го с ръка и студено се втрени в мен. Над джоба му вместо номер беше изписана думата „старши“.

— Благодаря — рекох. — Това е всичко.

— Ъ? — Устната му неприятно се изкриви.

— Изчезвай.

— Мислех, че искате да ме видите — озъби се той.

— Искях да те почерпя. Искях да ти дам един долар. Ето. Благодаря, че дойде.

Той взе долара и остана да виси на мястото си. От носа му излизаха струйки дим, очите му бяха мътни и зли. После се извърна, рязко вдигна рамене и безшумно се изниза от стаята.

Изминаха десет минути, след което отново се почука, много леко. Отбори, а насреща ми стоеше дългнестият и се хилеше. Направих му път, той се шмугна в стаята и се доближи до леглото. Все още се хилеше.

— Май не си допаднахте с Лес, а?

— Не. Доволен ли е?

— Сигурно. Нали ги знаете старшите. Трябва да си получат своето. Може би ще е по-добре мен да наричат Лес, господин Далмас.

— Значи ти си бил на рецепцията, когато си е заминала?

— Ако името ѝ е госпожа Джордж Аткинс, отговорът е не. Не съм бил аз.

Извадих от джоба си снимката на Джулия и му я показах. Той дълго и внимателно я изучава.

— Така изглеждаше — рече. — Даде ми петдесет цента, а в градче като нашето това се запомня. Казваше се госпожа Хауард Мелтън. Сума приказки се наговориха по адрес на колата ѝ. Сигурно защото тук няма Бог знае за какво да си приказваме.

— Ясно. Къде отиде след това?

— Взе такси до гарата. Хубаво нещо си пийвате, господин Далмас.

— Извинявай. Налей си.

Когато си сипа, рекох:

— Спомняш ли си нещо друго? Някой да я е посещавал?

— Не, сър. Но наистина си спомням нещо. Във фоайето я заговори мъж. Висок, симпатичен тип. Според мен не ѝ стана приятно, че го вижда.

— Аха.

Извадих и другата снимка от джоба си и му я показах. Той и нея разгледа внимателно.

— Тук не прилича особено на нея, но съм сигурен, че мъжът е същият.

— Аха.

Той вдигна отново двете снимки и ги приближи една до друга. Изглеждаше леко озадачен.

— Да, сър, това е той, сигурен съм.

— Ама и ти си оправно момче, няма що. Готов си да си спомниш почти всичко, нали?

— Не ви разбирам, сър.

— Налей си още едно. Дължа ти четири долара, та да станат общо пет. Но не си струваше. Вие, пиколата, все гледате да въртнете по някой номер.

Той си сипа съвсем малко и закрепил чашата върху ръката си, а жълтото му лице се нацупи.

— Правя каквото мога — рече сковано. Изпи питието си, мълчаливо остави чашата и тръгна към вратата. — Можете да

задържите проклетите си пари! — Извади долара от джобчето на часовника си и го хвърли на пода. — Върви по дяволите, гадно копеле! — продума тихо и си излезе.

Вдигнах двете снимки, сложих ги една до друга и смръщено се завзирах в тях. След доста време изпитах странно чувство, че леден пръст докосва гръбнака ми. Беше ме докоснал веднъж по-рано, много за кратко, но тогава успях да потисна усещането. Сега обаче то се върна и се загнезди в мен.

Приблжих до миниатюрното бюро, извадих един плик, сложих вътре петдоларова банкнота, залепих го и отгоре написах „Лес“. Облякох се, пхнах бутилката в джоба си, взех чантата и напуснах стаята.

Долу във фоайето ме посрещна рижиат. Лес стоеше до една колона, скръстил ръце, мълчалив. Отидох до администрацията и си поисках сметката.

— Случило ли се е нещо, сър? — Служителят изглеждаше разтревожен.

Платих сметката, отидох до колата си, а после се върнах обратно при администратора. Подадох му плика с петарката.

— Дайте го на онова момче от Тексас, Лес. Сега ми е сърдит, но ще му мине.

Пристигнах в Глендейл преди два през нощта и затърсих място, откъдето да телефонирам. Намерих денонощен гараж.

Насъбрах дребни монети, обадох се на телефонистката и я накарах да ме свърже с Мелтън в Бевърли Хилс. Гласът му, когато най-после се чу, не звучеше никак сънено.

— Извинете, че звъня по това време, но вие ми разрешихте. Проследих пътя на госпожа Мелтън до Сан Бернардино и гарата.

— Това вече го знаехме — сърдито отвърна той.

— От проверка глава не боли. Хижата на Хейнс е претърсена. Не беше открито нищо интересно. Ако сте си мислел, че е знаел къде е госпожа Мелтън...

— Не знам какво съм си мислел — рязко ме прекъсна той. — След онова, което ми казахте, реших, че мястото трябва да се претърси. Това ли е всичко, което имате да ми съобщите?

— Не. — Поколебах се малко. — Сънувах лош сън. Сънувах, че в къщата на „Честър Лейн“ тази сутрин е имало дамска чанта. От

дърветата беше доста тъмно и забравих да я взема.

— Какъв цвят чанта? — Гласът му беше твърд като стридена черупка.

— Тъмносиня. Може би черна. Светлината беше много лоша.

— Най-добре е да се върнете и да я вземете — нареди рязко.

— Защо?

— Защото затова ви плащам петстотин долара, покрай останалото.

— Съществуват граници на нещата, които трябва да извърша за петстотин долара, дори и да ги имах вече.

Той изруга.

— Слушай, приятел, дължа ти много, но това зависи от теб и ти не можеш да ме изоставиш.

— Добре, обаче пред вратата може да има цяла глутница полицаи. А може и да е тихо като гроб. Но и в двата случая не ми харесва. Наситих се на тая къща.

Откъм Мелтън последва дълбоко мълчание. Поех дъх и натиснах още малко.

— Да не говорим, че вие знаехте къде е жена ви, Мелтън. Гудуин е налетял на нея в хотела на Сан Бернардино. Преди няколко дни е имал неин чек. Вие сте срещнал Гудуин на улицата и сте му помогнал да осребри чека — индиректно. Мисля, че знаете. Мисля, че ме наехте да мина отново по следите ѝ, за да сте сигурен, че са добре прикрити.

От другата страна последва ново тежко мълчание. Когато проговори, гласът му беше тих и смирен.

— Ти печелиш, Далмас. Да, наистина беше изнудване — онова с чека. Но не знам къде е. Това е истина. А чантата трябва да се измъкне. Как ти звучат седемстотин и петдесет долара?

— По-добре. Кога ще ги получа?

— Тази нощ, ако искаш чек. До утре не мога да събера повече от осемдесет долара.

Отново се поколебах. Усещах, че физиономията ми е ухилена.

— Добре — рекох накрая. — Съгласен. Ще взема чантата, в случай че отпред няма глутница ченгета.

— Къде се намираш сега? — Той почти подсвирна от облекчение.

— В Асуза. Ще ми трябва около час да стигна дотам — излъгах.

— Дай газ тогава. Ще се убедиш, че играя честно. Освен това ти също си нагазил дълбоко, братле.

— Свикнал съм да се забърквам в какво ли не — отвърнах и затворих.

7. ДВЕ ИЗКУПИТЕЛНИ ЖЕРТВИ

Подкарах обратно към булевард „Чеви Чейс“, а после по него до началото на „Честър Лейн“, където влязох със загасени светлини. Бързо свих зад ъгъла и излязох пред новата къща срещу дома на Гудуин. Наоколо нямаше признаци на живот, никакви коли отпред или в засада, доколкото можех да установя. Това беше риск, който трябваше да поема, тъй като вече бях поел един, далеч по-опасен.

Вкарах колата в двора на новата къща, слязох и повдигнах отключената врата на гаража. Паркирах вътре, спуснах вратата и се изнизах отново на улицата така, сякаш по петите ме следваха индианци. По най-добрия начин използвах прикритието на дърветата в задния двор на Гудуин и се приютих зад най-голямото. Седнах на земята и си позволих глътка от бутилката, която носех.

Времето минаваше мъртвешки бавно. Очаквах компания, но не знаех след колко време. Дойде обаче по-рано, отколкото предполагах.

След около петнайсет минути по „Честър Лейн“ мина кола. Долових бледите ѝ отблясъци между дърветата встрани от къщата. Движеше се без светлини. Това ми хареса. Колата спря някъде наблизо. Чух тихото затваряне на врата. На ъгъла безшумно се мярна сянка. Беше дребна, цяла глава по-ниска от Мелтън. А и той не можеше да дойде чак от Бевърли Хилс толкова бързо.

После сянката се появи при задния вход, вратата се отвори и сянката потъна в още по-големия мрак вътре. Вратата безшумно се затвори. Изправих се и се прокраднах по меката влажна трева. Минах тихо по верандата на Гудуин, а оттам влязох в кухнята. Застанах неподвижно и напрегнато се ослушах. Ни светлинка, ни звук. Измъкнах пистолета изпод мишницата си и притиснах дръжката плътно до себе си. Дишах едва-едва, само с горната половина на дробовете си. После се случи нещо странно. Под летящата врата към трапезарията изведнъж се появи ивица светлина. Сянката беше запалила лампата. Много непредпазлива сянка! Прекосих кухнята, бутнах летящата врата и я оставих отворена. Светлината плъзна в

трапезарията откъм арката на дневната. Насочих се натам непредпазливо — твърде непредпазливо. Минах под арката.

Отстрани, тъкмо до мен, се обади глас:

— Хвърли го и продължавай да вървиш!

Погледнах я. Беше дребна, с нелоша, но твърде стандартна външност, а пистолетът ѝ неотклонно сочеше към ребрата ми.

— Не си много умен — рече. — Ти как смяташ?

Разтворих ръка и пуснах пистолета на пода. Направих още четири крачки и се обърнах.

— Не съм — отвърнах.

Жената не продума повече. Отмести се, като заобиколи пистолета, без да го вдига. Направи кръг, докато застана с лице срещу мен. Погледнах зад нея, към ъгловия фотьойл със столчето за крака. Белите обувки от еленова кожа все още си бяха на столчето. Господин Ланс Гудуин продължаваше небрежно да седи във фотьойла, подпрял лявата си ръка на широката брокатена облегалка, а дясната — повесил към пистолетчето на пода. Последната капка кръв беше замръзнала на брадичката му. Изглеждаше черна, втвърдена и непоклатима. Сега вече лицето му бе придобило въсъчен вид.

Отново погледнах жената. Беше облечена в добре изгладен син панталон, сако с двуредно закопчаване и килната шапчица. Косата ѝ бе дълга, подбита в краищата и тъмночервена със синкави оттенъци там, където падаше сянката — явно боядисана. Червени петна набързо мацнат руж пламтяха прекалено високо на бузите ѝ. Тя насочи пистолета си срещу мен и ми се усмихна. Това определено не беше най-прелестната усмивка, с която са ме дарявали.

— Добър вечер, госпожо Мелтън — рекох. — Колко много пистолети имате!

— Седни на стола зад теб, сложи ръцете си зад врата и ги дръж там. Много е важно. Внимавай да не се отнесеш небрежно. — И тя ми показва зъбите си чак до венците.

Вслушах се в предложението ѝ. Усмивката изчезна от лицето ѝ — сурово дребно личице, макар и красиво по банален начин.

— Сега просто чакай — каза тя. — Това също е важно. Може би се досещаш колко е важно.

— Тази стая мирише на смърт — обадох се. — Предполагам, това също е важно.

— Само почакай, умнико.

— В този щат вече не бесят жени — продължих. — Но за двама дават повече, отколкото за един. Много повече. Около петнайсет годинки повече. Помисли си.

Жената не каза нищо. Стоеше, без да трепва, с насочен насреща ми пистолет. Този беше по-тежък, но това като че ли не я притесняваше. Личеше, че трескаво напряга слух. Почти не чу думите ми.

Най-после той дойде. Още една кола бавно допълзя до улицата отвън, спря и вратата ѝ тихо се затвори. Миг тишина, а после изскърца задната врата. Стъпките му бяха тежки. Мина през отворената люлееща се врата и влезе в осветената стая. Спря и мълчаливо се огледа наоколо, сурово смръщил едрото си лице. Отправи поглед към мъртвеца в стола, към жената с пистолета и най-накрая към моя милост. Наведе се, вдигна патлака ми и го пусна в джоба си. Тихо се приближи до мен, почти без да дава признаци, че ме е познал, мина откъм гърба ми и опипа джобовете ми. Извади двете снимки и телеграмата. Отстъпи назад, близо до жената. Свалих ръцете си и ги разтрих. И двамата ме гледаха мълчаливо.

Най-после той тихо каза:

— Номер значи, така ли? Първо накарах да засекат разговора ни и установих, че се обаждаш от Глендейл, не от Асуза. Не знам защо го направи, но е факт. После се обадох още веднъж. От второто обаждане разбрах, че в тази стая няма забравена чанта. Е?

— Какво искаш да ти кажа?

— Защо извъртя тоя номер? С каква цел го направи?

Гласът му беше тежък, студен, но по-скоро замислен, отколкото заплашителен. Жената стоеше до него неподвижно и стискаше пистолета.

— Рискувах — отвърнах. — Ти също — с идването си тук. Почти не се надявах да успея. Ръководех се от идеята, че бързо ще ѝ се обадиш — заради чантата. Тя, разбира се, ще знае, че такава няма. Тогава ти ще разбереш, че се опитвам да направя нещо, и ще поискаш да узнаеш какво е. Ще си сигурен, че не работя с полицията, защото при положение, че знам къде си, биха те открили без никакви усилия. Искях да измъкна дамата от скривалището ѝ — това е всичко. Рискувах

с минимална надежда. В случай на неуспех трябваше да измисля по-добър начин.

Жената издаде презрителен звук и каза:

— На първо място ми се иска да знам защо си наел тая кука, Хауи.

Той не ѝ обърна внимание. Сурово беше вторачил в мен черните си очи. Обърнах глава и бързо, напрегнато му намигнах. Устата му моментално се скова. Жената не го забеляза. Стоеше твърде настрана.

— Имаш нужда от изкупителна жертва, Мелтън — обадих се аз. — Лошо.

Той леко изви тялото си така, че гърбът му бе отчасти към жената. Направо ме изяждаше с очи. Леко повдигна вежди и едва забележимо кимна. Изглежда, все още си мислеше, че съм за продан.

Направи го добре. Закрепи усмивка на лицето си, обърна се към нея и каза:

— Не мислиш ли, че е най-добре да се махнем от тук и да обсъдим нещата на по-безопасно място?

Докато тя слушаше и мисълта ѝ бе заета с въпроса, голямата му ръка рязко я удари по китката. Жената извика и изпусна пистолета. Политна назад, стисна юмруци и се изплю срещу него.

— Я седни някъде и без глупости — сухо каза той.

Наведе се, вдигна пистолета ѝ и го пусна в другия си джоб. После широко и самоуверено се усмихна. Съвсем беше забравил за нещо. Едва не се разсмях, въпреки положението, в което се намирах. Жената седна на стол зад него и умислено подпря глава на ръцете си.

— Сега вече можеш да ми обясниш — бързо каза Мелтън. — Защо се нуждая от изкупителна жертва, както ти се изрази?

— Поизлъгах те по телефона. За хижата на Хейнс. Там горе има едно хитро местно ченге, което я обърна с главата надолу. Намери златна верижка за глезен в пакета с брашно, прерязана с клещи.

Жената сподавено изписка. Мелтън дори не си направи труд да я погледне. Сега вече очите ѝ неотлъчно ме следяха.

— Той може да се досети — продължих, — а може би няма. Първо, защото не знае, че госпожа Мелтън е отсядала в ходел „Олимпия“, където е срещнала Гудуин. Знаеше ли го, щеше да се досети на секундата. В случай, разбира се, че притежава снимки, които да покаже на пиколото, както сторих аз. Администраторът, отписал

госпожа Мелтън от дневника, си я спомняше покрай колата, която оставила, без да им даде никакви указания. Разпозна Гудуин и си спомни, че той е разговарял с нея. Каза, че била неприятно изненадана. От снимките не беше толкова сигурен, че е била госпожа Мелтън. Той е познавал госпожа Мелтън.

Мелтън леко отвори уста в странна гримаса и заскърца със зъби. Жената безшумно се изправи зад гърба му и бавно, сантиметър по сантиметър, заотстъпва назад към тъмната половина на стаята. Не гледах към нея. Очевидно Мелтън не чуваше, че тя се движи.

— Гудуин я проследил до града — продължих аз. — Трябва да е пристигнала с автобус или с наета кола, защото другата оставила в Сан Бернардино. Проследил я до скривалището ѝ, без тя да го усети, и очевидно го е направил много ловко, защото жената с положителност е била нащрек. След което я изненадал. Известно време тя го е будалкала, не знам с каква история, а той трябва да не я е изпускарал от очи нито за миг, защото не му се е изплъзнала. После вече не е можела да го будалка и му е дала онзи чек. Но това е било само предплата. Дошъл е за още и тя го подредила завинаги — там, в онзи стол. Не си знаел всичко, иначе никога нямаше да ми позволиш да дойда тук онази сутрин.

Мелтън мрачно се усмихна.

— Вярно, не знаех — рече. — Затова ли се нуждая от изкупителна жертва?

Поклатих глава.

— Изглежда, не искаш да ме разбереш — казах. — Споменах ти, че Гудуин е познавал госпожа Мелтън. Лично. Не ти съобщавам голяма новина, нали? За какво му е трябвало на Гудуин да шантажира госпожа Мелтън? За нищо. Той не е изнудвал госпожа Мелтън. Госпожа Мелтън е мъртва. Мъртва е от единайсет дни. Изплува от езерото Литъл Фон днес — в дрехите на Берил Хейнс. Ето защо ти е необходима изкупителна жертва — и ти я имаш, дори две, като по поръчка.

Жената в тъмната част на стаята се наведе, вдигна нещо и се втурна напред. Дишаше шумно. Мелтън рязко се обърна и пхна ръце в джобовете си, но се колеба твърде дълго, докато гледаше в пистолета, който тя бе грабнала от пода до мъртвата ръка на Гудуин, пистолета, за който той беше забравил.

— Ах ти, мръсно копеле! — извика тя.

Той все още не беше много уплашен. Направи успокоителен жест с празните си ръце.

— Добре, миличка, да бъде както ти искаш — промълви тихо.

Имаше дълга ръка и сега можеше да я достигне. Вече го беше правил, когато тя държеше пистолет. Опита и сега. Бързо се наведе към нея и замахна с ръка. Потърсих опора под стола си и се хвърлих към краката му. Но разстоянието беше голямо — твърде голямо.

— От мен би станала прекрасна изкупителна жертва, нали? — изхриптя жената и отстъпи назад.

Пистолетът изгърмя три пъти.

Той се хвърли върху нея с куршумите в тялото си, строполи се отгоре ѝ и я повлече надолу. Тя би трябвало да се досети, че ще стане така. Стовариха се заедно на пода и едрото му тяло я притисна. Жената изстена и размаха ръка насреща ми, стиснала пистолета. Изтръгнах го от нея. Бързо опипах джобовете на Мелтън, измъкнах собствения си пистолет и отскочих настрани от тях. Седнах. Чувствах тила си като буца лед. Сediaх, държах пистолета върху коляното си и чаках.

Голямата му ръка се пресегна, сграбчи крака на едно канапе с резба, напомняща орлови нокти, и пръстите му побеляха върху дървото. Тялото му се изви и се претърколи, омекна и ръката пусна крака на канапето. Пръстите безшумно се разтвориха и застинаха неподвижно върху мъхестия килим. Последва задавено хъркане и после тишина.

Тя с мъка се измъкна изпод него и се изправи, задъхана и освирепяла като животно. Завъртя се, без да издаде звук, и побягна. Не помръднах. Просто я оставих да си отиде.

Приближих се, надвесих се над едрият мъж, прострян на пода, и силно притиснах с пръст шията му отстрани. Стоях мълчаливо наведен над него — търсех пулса и се заслушах. После бавно се изправих и продължих да се заслушвам. Нито вой на сирена, нито шум на кола, никакъв звук. Само мъртвешката тишина на стаята. Прибрах пистолета обратно под мишницата си, изгасих лампата, отворих предната врата, минах по пътеката и излязох на тротоара. На улицата нищо не помръдваше. Голяма кола беше спряла до бордюра край пожарния кран, горе, почти в края на сляпата улица, зад къщата на Гудуин.

Отидох отсреща при новата къща, извадих колата си от гаража, спуснах вратата и отново потеглих към Пума Лейк.

8. ПРЕИЗБЕРЕТЕ ТИНЧФИЙЛД ЗА НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА

Къщата беше в падина, пред борова горичка. Просторният като хамбар гараж със струпани от едната му страна нацепени дърва беше отборен и колата на Тинчфийлд проблясваше на утринното слънце. До входната врата водеше пътека, а от комина се виеше дим.

Вратата отвори самият Тинчфийлд. Беше в стар сив пуловер с висока яка и с панталон защитен цвят. Беше току-що избръснат, с гладка кожа като на бебе.

— Е, хайде, влизай, синко — рече благо. — Виждам, че рано-рано започваш работа. Значи не си слизал снощи в долината?

Минах покрай него и седнах в стар люлеещ се стол с плетена на една кука покривчица върху облегалката. Залюлях се и той уютно изскърца.

— Кафето тъкмо е готово — добродушно обяви Тинчфийлд. — Ема ще сложи чиния и за теб. Имаш доста измъчен вид, синко.

— Слизах в долината — рекох. — Тъкмо оттам идвам. Онази жена от езерото вчера не е Берил Хейнс.

— Боже, ще се побъркам — рече Тинчфийлд.

— Не ми изглеждаш особено изненадан — промърморих.

— Аз не се изненадвам лесно, синко. Да не говорим преди закуска.

— Била е Джулия Мелтън — обявих. — Убили са я Хауард Мелтън и Берил Хейнс. Облекли са я в дрехите на Берил и са я заклешили под онези дъски — два метра под водата, където е трябвало да преседи достатъчно дълго, за да не прилича на Джулия Мелтън. И двете жени са били блондинки, горе-долу с еднаква външност и височина. Бил каза, че си приличали като сестри. Но не като близначки.

— Имаха нещо общо — продума Тинчфийлд, мрачно загледан в мен. После се провикна: — Ема!

Пълна жена в басмена рокля се показа от вътрешната врата на хижата. Огромна бяла престилка опасваше онова, което някога е било талия. В стаята нахлу миризмата на кафе и пържен бекон.

— Ема, това е детектив Далмас от Лос Анджелис. Сложи една чиния, а аз ще отместя масата от стената. Здравата е уморен и изгладнял.

Пълната жена кимна, усмихна се и постави прибори на масата.

Седнахме, ядохме бекон с яйца и топли питки и изпихме огромно количество кафе. Тинчфийлд ядеше за четирима, а жена му похапваше като птичка и непрекъснато сновеше напред-назад да принася още храна.

Най-после свършихме. Госпожа Тинчфийлд събра съдовете и се затвори в кухнята. Тинчфийлд си отрязва голямо парче тютюн, внимателно го натъпка в устата си, а аз отново седнах в люлеещия се стол.

— И така, синко, готов съм да те изслушам. Самият аз бях доста озадачен, че онази златна верижка бе скрита там, където я намерих — при положение, че езерото е под носа им. Но мисълта ми не е от най-бързите. Какво те кара да смяташ, че Мелтън е убил жена си?

— Фактът, че Берил е все още жива с червено боядисана коса.

Разказах му историята от край до край, без да премълча нищо. Тинчфийлд не пророни нито дума, докато не свърших. Накрая каза:

— Направил си чудесно разследване, синко. Имал си и малко късметец, както си му е редът. Ама не мислиш ли, че не е било твоя работа да се занимаваш с всичко това?

— Така е, но Мелтън ми се подигра и се отнесе с мен като с последен хапльо. А аз съм от твърдоглавите.

— Защо, според теб, те е наел Мелтън?

— Трябвало е. Било е задължителна част от плана му накрая тялото да бъде правилно идентифицирано. Може би след известно време, може би чак след като бъде погребано и случаят е приключен. Но накрая е трябвало да бъде идентифицирано, за да може да пипне парите на жена си. Или пък да чака с години, докато съдът официално я обяви за мъртва. А идентифицира ли се правилно, той е трябвало да докаже, че е положил усилия да я намери. И ако, както той твърди, жена му е била клептоманка, би имал чудесно оправдание, че е наел частно ченге, вместо да се обади в полицията. Освен това е

съществувала заплахата от страна на Гудуин. Нищо чудно да е смятал да убие Гудуин и да накисне мен. Сигурно не е знаел, че Берил го е изпреварила, защото иначе нямаше да допусне да отида в къщата му. След това — а аз бях тъй глупав да дойда тук, преди да съобщя на полицията в Глендейл за смъртта на Гудуин — вероятно е решил, че може да ме купи с пари. Самото убийство е било доста елементарно и в него е имало момент, за който Берил нито е знаела, нито се е досетила. Тя може би е била влюбена в него. Онеправдана жена като нея със съпруг пияница доста лесно би лапнала по мъж като Мелтън. Той пък не е могъл да знае, че тялото ще бъде открито вчера, защото си беше чиста случайност, но щеше да ме държи на тази работа и постоянно да прави намеци, докато го намерим. Знаел е, че Хейнс ще бъде заподозрян в убийството на жена си и бележката, която е оставила, е била съчинена така, че да не звучи много като писмо на самоубиец. Мелтън е бил наясно, че Хейнс и госпожа Мелтън пиянстват и се забавляват заедно. Двамата с Берил просто са изчакали подходящия момент, когато Хейнс е отишъл на северния бряг на запой. Берил трябва да му се е обадила отнякъде. Това ще можеш да го провериш. За три часа бързо шофиране би могъл да стигне дотук. Вероятно Джулия е продължавала да се налива. Мелтън я пречукал, облякъл я в дрехи на Бери и я напъхал в езерото. Той е едър мъж и може да извърши всичко сам, без да се затруднява особено. Берил ще да е изпълнявала ролята на съгледвач долу на единствения път към имота. Това пък му е дало възможност да скрие верижката в хижата на Хейнс. После бързо се прибрал в града, а Берил облякла дрехите на Джулия, взела колата и багажа ѝ и отишла в хотела в Сан Бернардино. За зла участ обаче там я срещнал и заговорил Гудуин, който явно се е сетил, че има нещо гнило, заради дрехите, багажа или като е чул да я наричат госпожа Мелтън. Затова я последвал в града, а останалото ти е известно, фактът, че Мелтън я е накарал да действа по този начин, според мен говори за две неща. Първо, че е възнамерявал да изчака известно време, преди да задвижи правилното идентифициране на трупа. Почти сигурен е бил, че ще го сметнат за тялото на Берил, щом Бил го потвърди и особено след като по този начин той изпада в много неблагоприятно положение. Второто е, че когато тялото се идентифицира като Джулия Мелтън, ще излезе, че Берил е направила фалшификацията, защото двамата с Бил са извършили убийството, за

да вземат застраховката. Според мен Мелтън е направил голяма грешка, като е скрил верижката в хижата на Хейнс. Трябвало да я пусне в езерото, закачена за гайка или нещо подобно, и по-късно, уж случайно, да я извади с въдицата си. А да я скрие у Хейнс и после да ме пита дали хижата е била претърсена, е проява на твърде голяма немарливост. Но с планираните убийства винаги е така.

Тинчфийлд прехвърли тютюна в другата си буза и отиде до вратата да се изплюе. Остана там, кръстосал големите си ръце зад гърба.

— За нищо не би могъл да нарисне Берил — рече през рамо. — Ако тя самата не се разприказва сериозно, синко. Помисли ли за това?

— Естествено. Веднъж започне ли да я търси полицията и вестниците широко да коментират делото — имам предвид истинското дело, щяло е да се наложи да я очисти по начин, приличащ на самоубийство. Според мен би могъл и да успее.

— Не е трябвало да пускаш тази убийца да избяга, синко. Има и други неща, които не е трябвало да правиш, но това е много лошо.

— Чий е случаят? — изръмжах. — Твой или на полицията в Глендейл? Берил ще я заловят, няма страшно. Убила е двама души, третия път ще се издъни. Винаги става така. Освен това има още второстепенни улики за изравяне. Но това е работа на полицията, а не моя. Мислех, че се бориш да те преизберат, а конкурентите ти са помлади от теб. Не съм се катерил дотук само заради планинския въздух.

Тинчфийлд се обърна и ме изгледа лукаво.

— Аз пък мислех, че си ме сметнал за достатъчно мек, за да не те тикна в затвора, синко. — После се изсмя и се плесна по бедрото. — Преизберете Тинчфийлд за началник на полицията! — избоботи към необятния простор навън. — Дяволски си прав, че ще ме преизберат. Ще бъдат ужасни глупаци, ако не го сторят... след всичко това. Тръгвай да вървим в канцеларията ми и да се обадим на прокурора в Бърду. — Той въздъхна. — Много е хитър тоз Мелтън. Харесвам простите хорица.

— И аз — съгласих се. — Нали за това съм тук.

Заловиха Берил Хейнс по магистралата Калифорния.

— Орегон, когато завивала на юг към Ирика с наета кола. Пътната полиция я спряла за обичайната проверка, но тя не го знаела и извадила поредния пистолет. Все още носела дрехите на Джулия

Мелтън, багажа ѝ и чековата ѝ книжка с девет празни чека, върху които бил прекопиран истинския подпис на Джулия Мелтън. Осребреният от Гудуин чек също се оказал фалшификат.

Тинчфийлд и областният прокурор направиха всичко възможно за мен пред полицията в Глендейл, но въпреки това историята ми излезе през носа. Макгий Виолетката здравата ме насапуниса, а от мъртвия Хауард Мелтън ми остана неизхарчената част от петдесетте долара предплата. Тинчфийлд удържа съкрушителна изборна победа и остана началник на полицията.

УБИЕЦ В ДЪЖДА

1

Седяхме в една стая на хотел „Бърглънд“. В моята стая. Аз отстрани на леглото, а Дравец — във фотьойла.

Дъждът блъскаше по прозорците. Те бяха здраво затворени, в стаята беше горещо, върху масата работеше малък вентилатор. Въздушната струя обливаше челото на Дравец, повдигаше тежката му черна коса, раздвижваше по-дългите косми от рунтавите вежди, които разсичаха лицето с непрекъснатата си плътна линия. Приличаше на неочаквано забогатял професионален бияч.

Той се усмихна, показа ми част от златните си зъби и рече:

— Какво знаеш за мен?

Каза го важно, сякаш всеки, който знае нещо за него, заслужава да научи много повече.

— Нищо — отвърнах. — Чист си, доколкото знам.

Дравец повдигна тежката си космата ръка и близо минута я разглежда съсредоточено.

— Не ме разбираш. Изпраца ме Макгий. Макгий Виолетката.

— Чудесно. Как е Виолетката?

Макгий Виолетката беше инспектор в отдел „Убийства“.

Дравец погледна огромната си длан и се намръщи.

— Не, пак не ме разбираш. Имам една работа за теб.

— Не излизам особено напоследък — рекох. — Позакъсал съм със здравето.

Дравец огледа стаята, правеше се на не чак толкова наблюдателен.

— Или може би с парите? — рече.

— Нищо чудно — отвърнах.

Беше облечен с леко велурено палто, препасано с колан. Разкопча го небрежно и измъкна портфейл колкото бала сено. Отвътре, под различни ъгли, безгрижно надничаха банкноти. Шляпна го върху коляното си и се чу плътен, галещ ухото звук. Той го изтръска, избра няколко банкноти от купчината, върна останалите обратно, изпусна

портфейла на пода, но не го вдигна, нареди пет стотачки като стегната ръка на покер и ги пхна под крачето на вентилатора върху масата.

След всичко това засумтя от доволство.

— Фрашкан съм с мангизи — обяви.

— Виждам. Какво трябва да направя, ако ги взема?

— Е, сега вече ме познаваш, нали?

— Малко по-добре.

Извадих плик от вътрешния си джоб и му зачетох на глас надрасканото на гърба.

— „Дравец, Антон или Тони. Бивш стоманолеяр от Питсбърг, нощен пазач, общ работник. Кривва от правия път и попада в затвора. Напуска града, прехвърля се в Западните щати. Работи в ранчо за авокадо в Ел Сегуро. Сдобива се със собствено ранчо. С началото на петролния бум в Ел Сегуро той е на върха. Забогатява. Губи цяло състояние в несполучливи сделки с петролни кладенци, но пак му остава доста. Сърбин по произход, метър и осемдесет висок, сто и петнайсет килограма тежък, има една дъщеря, не е известно да е бил женен. Полицейското му досие е относително чисто. След Питсбърг в него не е на насяно нищо.“

Запалих лула.

— Исусе! — възкликна той. — Откъде изрови всичко това?

— С връзки. Та какво те води насам?

Дравец вдигна портфейла от пода и зарови вътре с два квадратни пръста, изплезил език между дебелиите си устни. Най-послед измъкна кафява визитка и няколко смачкани хартийки. Побутна ги към мен.

Върху визитката със златисти, много елегантни букви бе написано: „Господин Харолд Хардуик Стайнър“, а отдолу, с доста дребен шрифт: „Редки книги и луксозни издания“. Нямаше нито адрес, нито телефонен номер.

Хартийките, три на брой, се оказаха най-обикновени разписи, удостоверяващи загуба на комар за по хиляда долара всяка. Бяха подписани „Кармен Дравец“ с разкрячен инфантилен почерк.

Върнах му ги и попитах:

— Шантаж?

Той бавно поклати глава и върху лицето му се появи нещо благо, което го нямаше преди.

— Това е дъщеричката ми — Кармен. Този Стайнър й досажда. Тя все се мъкне в неговото заведение, вдига квартала на главата си. Той й е любовник. Цялата работа не ми харесва.

Кимнах.

— А разписките?

— Мангизите не ме интересуват. Играла с него комар — майната им. Само че е шантава на тема мъже. Иди кажи на тоя Стайнър да остави Кармен на мира, защото ще му счупя врата със собствените си ръце. Ясно ли е?

Всичко това на един дъх, с тежко дишане. Очите му станаха малки, кръгли и зли. Зъбите му заскърцаха ядно.

— Защо аз да му го казвам? Защо не му го кажеш сам?

— Може да ме хванат бесните и да го претрепя тоя...! — изрева Дравец

Бръкнах в джоба, извадих кибритена клечка и разчовърках с нея пепелта в лулата. Наблюдавах го внимателно известно време, докато в главата ми се оформяше идеята.

— Дрън-дрън, страх те е — рекох.

Огромните му юмруци се вдигнаха. Държеше ги на височината на раменете и ги размахваше. Страхотни топузи от мускули и кости. После бавно ги свали, изпусна дълбока, откровена въздишка и каза:

— Да. Страх ме е. Не знам как да се справям с нея. Все нови мъже и до един негодници. Съвсем наскоро дадох на някакъв Джо Марти пет бона да я остави на мира. Тя още ми се сърди по тоя случай.

Обърнах се към прозореца, гледах как дъждът се удря в стъклото, размазва се и се спуска надолу в тлъста бразда, като разтопен желатин. Все още беше доста ранна есен за такъв дъжд.

— Да им буташ мангизи, не е решение — казах. — Можеш да го правиш цял живот. Значи искаш да съм по-груб с този Стайнър.

— Кажи му, че ще му счупя врата!

— Не виждам смисъл. Познавам Стайнър. И сам бих му счупил врата вместо теб, ако знаех, че ще има полза.

Той се наведе напред и сграбчи ръката ми. Очите му станаха като на дете. Във всяко изплува по една сива сълза.

— Слушай, Макгий разправя, че си свестен човек. Ще ти призная нещо, дете не съм го казвал на никого — на никого! Кармен...

тя въобще не е мое дете. Просто я намерих в Смоуки — бебе още, на улицата. С нея нямаше никой. Може и да съм я откраднал, а?

— На такова прилича — отвърнах и с мъка освободих ръката си. Разтрих я с другата, за да възстанови кръвообращението. Ако този тип стиснеше телефонен стълб, като нищо щеше да го прекърши.

— След това влязох в пътя — продължи той мрачно, но и разнежено. — Дойдох тук и се устроих добре. Тя порасна. Аз я обичам.

— Ъхъ. Това е естествено.

— Не ме разбра. Искам да се ожения за нея.

Зяпнах го изненадан.

— Ще порасне, ще ѝ дойде акълът в главата. Може би ще се съгласи да се омъжи за мен, а?

Гласът му ме умоляваше, сякаш това зависи от мен.

— Казвал ли си ѝ го някога?

— Страх ме е — смутено призна той.

— Тя пада ли си по Стайнър, как мислиш?

Той кимна.

— Но това няма значение.

Не се съмнявах, че е така. Станах от леглото, отворих единия прозорец и за минута положих лицето си на дъжда.

— Дай да се изясним тогава — казах, като затворих отново прозореца и се върнах на леглото. — Аз мога да те отърва от Стайнър. Лесно е. Просто не виждам какво ще спечелиш.

Той отново посегна към ръката ми, но този път бях по-бърз от него.

— Дойде тук и беше доста наперен, размахваше пари — казах. — Сега си отиваш омекнал. Не от нещо, което съм казал. Ти си го знаеше отпреди. Не водя рубриката „Самотни сърца“, а и не съм голям оптимист във връзка със случая ти, но ще те отърва от Стайнър, ако наистина го желаеш.

Дравец тронаво се изправи, размаха шапката си и се втренчи в краката ми.

— Отърви ме от него. Той бездруго не е човек за нея.

— Да знаеш, че може да ти поотънее кесията.

— Няма значение. Нали е за това.

Закопча се, нахлупи шапката върху голямата си чорлава глава и се изниза навън. Внимателно затвори вратата, сякаш излизаше от стаята на болник.

Реших, че е смахнат колкото си иска, но ми беше симпатичен.

Прибрах банкнотите на скришно място, забърках си уиски с много сода и седнах в стола, който още пазеше топлината му. Отпивах от чашата и си мислех дали Дравец не се досеща за истинския занаят на Стайнър.

Стайнър притежаваше колекция от редки и недотам редки порнографски книги, които раздаваше — за по десет долара на ден — на подходящи хора.

2

През следващия ден валя. Късно следобед заседнах в син крайслер, паркиран срещу магазинче от другата страна на „Булеварда на залеза“. Над вратата му с ръкописни зелени неонов букви пишеше: Х. Х. Стайнър.

Дъждът плющеше с такава сила, че пръскаше минувачите чак до коленете и пълнеше канавките. Едри ченгета в мушамы, лъщящи като дулата на пушки, здравата се забавляваха, като гушкаха девойчета с копринени чорапи и шикозни гумени ботушки, за да ги пренесат през най-непроходими места.

Водата барабанеше по гюрука на крайслера, шляпаше по опънатия брезент, проникваше през шевове и правеше локва на пода, за да мога да кисна краката си.

Имах голяма бутилка скоч и я използвах доста често, за да поддържам интереса си.

Стайнър въртеше търговия дори в такова време; може би точно в такова. Разни хубави коли спираха пред магазина му и разни хубави мъже изтичваха вътре, а после навън, стиснали увити пакети под мишница. Разбира се, те може би купуваха редки книги и луксозни издания.

В пет и половина пъпчив младеж с кожена винтия излезе от магазина и препусна нагоре по страничната уличка. Върна се в спретнат млечносив двуместен автомобил. Стайнър излезе от магазина и седна в колата. Беше с тъмнозелено кожено палто, цигара в кехлибарено цигаре, без шапка. От такова разстояние не можех да видя стъкленото му око, но знаех за него. Докато беше на тротоара, младежът с винтията държа чадър над главата му, а после го затвори и му го подаде вътре.

Стайнър подкара на запад по „Булеварда на залеза“. И аз подкарах на запад по „Булеварда“. Подмина търговската част и при „Пепър каньон“ зави на север. Следва го лесно, на една пряка

разстояние. Бях почти сигурен, че се прибира къщи, което беше естествено.

Напусна „Пепър драйв“ и сви по спираловидна мокра бетонна алея, наречена „Ла Върн терас“. Изкачи се почти до върха. Пътят беше тесен, с висок банкет от едната страна и с няколко много приятни къщи в алпийски стил, построени върху стръмния склон от другата. Покривите им не се извисяваха много над нивото на улицата, фасадите им бяха скрити зад гъсти шубраци. Подгизнали дървета ръсеха допълнителна влага навсякъде.

Пред скривалището на Стайнър имаше подстриган жив плет, толкова висок, че закриваше дори прозорците. Влизаше се през нещо като лабиринт и вратата на къщата не се виждаше откъм улицата. Той прибра млечносивия автомобил в малък гараж, заключи, мина през лабиринта с отворен чадър, а после в къщата светна.

Докато вършеше всичко това, го подминах и се изкачих до върха на хълма. Там обърнах, върнах се и паркирах пред горната къща. Изглежда, никой не живееше в нея, но отпред нямаше обяви за продажба или даване под наем. Подех диалог с бутилката скоч, а после просто си седях в колата.

В шест и петнайсет по хълма запълзяха фарове. Междувременно съвсем се бе стъмнило. Пред живия плет на Стайнър спря кола. От нея излезе слабо високо момиче в дъждобран. През плета се процеждаше достатъчно светлина, за да видя, че е тъмнокоса и най-вероятно хубава.

Чу се говор в дъжда, после хлопна врата. Излязох от крайслера, спуснах се надолу и осветих колата с тънко като молив фенерче. Беше тъмночервеникав или кафяв спортен пакард. Разрешителното бе на името на Кармен Дравец, „Люзърн авеню“ № 3956. Върнах се обратно в моята барака.

Тежко и бавно се изниза един час. Никаква кола не се изкачи, нито слезе по хълма. Изглеждаше доста спокоен квартал.

После от къщата на Стайнър проблесна остра бяла светлина, като лятна светкавица. Отново настъпи мрак, но слаб, приглушен писък се процеди в тъмнината и заглъхна сред мокрите дървета.

Изхвърчах от крайслера и затичах надолу, преди още последното ехо да е заглъхнало.

В писъка нямаше страх. Долавяше се нотка на недотам неприятен шок, пьянски обертон и следи от чист идиотизъм.

Нахълтах през процепа в живия плет, заобиколих преградата, която скриваше входа, и вдигнах ръка с намерение да заблъскам по вратата. В къщата цареше пълна тишина.

Точно тогава, сякаш някой бе изчакал нарочно, отвътре проехтяха три бързи изстрела. Последва дълга, хриптяща въздишка, меко тупване и бързи стъпки към вътрешността на къщата.

Само си загубих времето да блъскам вратата с рамо, без да съм се засилил достатъчно. Тя ме отхвърли назад като ритник на обозно муле.

Пътеката, която свързваше входната врата с пътя, приличаше на тясно мостче. Къщата нямаше веранда и следователно никакъв по-бърз достъп до прозорците. Нямаше как да се мине отзад освен през самата къща или през дългото дървено стълбище, което свързваше задния вход с тясната уличка надолу по хълма. Точно по това стълбище чух тропот на крака.

Шумът ме накара да се раздвижа и отново блъснах вратата, този път с цялата си тежест. Ключалката поддаде и влетях надолу по две стъпала в голяма, полутъмна разхвърляна стая. Тогава не успях да видя какво има в нея. Пресякох я бързо и се отправих към задната част на къщата.

Бях съвсем сигурен, че вътре витае смъртта.

Тъкмо излязох на задната веранда и долу на улицата заработи двигател. Колата отмина бързо, без светлини. Това беше всичко. Върнах се обратно в дневната.

3

Тя се простираше чак до предната част на къщата. Таванът беше нисък, с гредоред, а боядисаните в кафяво стени бяха обкичени с тъкани гоблени. Имаше ниски рафтове, натъпкани с книги. На пода бе проснат дебел розов килим, върху който падаше светлината на два лампиона с бледозелени абажури. В средата на килима имаше голямо ниско бюро и черен стол с жълта атлазена възглавничка. Бюрото бе отрупано с книги.

До една от стените, на нещо като подиум, беше сложен стол от тиково дърво с висока облегалка и поставки за ръцете. На стола, върху червен шал с ресни, седеше тъмнокосо момиче.

Седеше много изправена, с ръце върху облегалките на стола, с плътно притиснати колене, вдървено тяло и вирната брадичка. Очите ѝ бяха широко отворени, с налудничав поглед и сякаш без зеници.

Изглежда, не съзнаваше какво става около нея, но позата ѝ не бе на загубила съзнание. На вид все едно вършеше нещо доста важно и полезно.

От устата ѝ излизаше глухо кискане, което не променяше изражението ѝ и не движеше устните ѝ. Явно изобщо не ме виждаше.

Носеше дълги обици от нефрит и като ги изключим, беше чисто гола.

Обърнах се и погледнах към другия край на стаята.

Стайнър лежеше по гръб на пода, досами розовия килим, пред нещо като триножник. Върху него имаше кръгъл отвор, откъдето се подаваше обективът на фотоапарат. Обективът изглеждаше насочен към момичето върху стола от тиково дърво.

На пода, край трупа, до отметнатата ръка в свободен копринен ръкав се търкаляше светкавица. Шнурът ѝ водеше някъде зад триножника.

Краката на Стайнър бяха обути в китайски пантофи с дебели плъстени бели подметки. Носеше черна атлазена пижама и бродиран китайски халат. Предницата на дрехата беше просмукана от кръв.

Стъкленото му око блестеше силно и бе най-живото нещо у него. От пръв поглед си личеше, че нито един от трите изстрела не е пропуснал целта.

Светкавицата бе източникът на бялата светлина, която бях видял да проблясва в къщата, а писъкът-полукикот — реакцията на упоеното голо момиче. Някой бе решил, че трите изстрела са най-подходящият начин да се сложи точка на цялата история. Вероятно идея на момчето, което избяга по задните стълби.

Хрумването му според мен бе напълно основателно. На този етап прецених, че няма да е зле да затворя входната врата и да сложа късата верига, прикрепена към нея. Ключалката бе разбита вследствие на бурното ми нахлуване.

На бюрото имаше червен лакиран поднос с две тънки лилави чашки. Също и тумбеста гарафа с нещо кафяво. Чашите миришеха на етер и лауданум — смес, която никога не бях опитвал, но отлично се връзваше с обстановката.

Намерих дрехите на момичето върху диван в ъгъла.

Като начало, взех някаква кафява рокля с ръкави и се приближих до нея. Кармен също миришеше на етер — от метър разстояние.

Глухото хихикане продължаваше, а по брадичката ѝ се стичаше пяна. Плеснах я през лицето, но не много силно. Не исках да сменя трансa ѝ с истерични писъци.

— Хайде — рекох бодро. — Бъди добричка и се облечи.

— Върви по дяволите — изфъфли тя, без да влага чувство в думите си.

Шамаросах я още няколко пъти. Тя нямаше нищо против плесниците, но се наложи сам да ѝ нахлузвам роклята.

Нямаше и нищо против роклята. Позволи ми да вдигна ръцете ѝ нагоре, но разпери широко пръсти, сякаш вършеше нещо крайно остроумно. Това доста затрудни нахлузването на ръкавите. Най-сетне я облякох. Обух ѝ чорапите и обувките, след което я изправих на крака.

— Хайде да се поразходим — казах. — Хайде хубавичко да се поразходим.

Заразхождахме се. Обиците ѝ се удряха в гърдите ми, а иначе приличахме на балетисти, изпълняващи шпагат. Отивахме до трупа на Стайнър и се връщахме. Тя обаче не обръщаше внимание нито на Стайнър, нито на лъскавото му стъклено око.

Струваше й се забавно, че не може да ходи, и се опита да ми го каже, но само избълбука. Сложих я на дивана, смачках бельото й на топка и го натъпках в един от дълбоките джобове на шлифера си. Чантичката и прибрах в другия. После прерових бюрото на Стайнър и намерих синьо тефтерче, изписано с шифър, което ми се видя интересно. Натъпках и него в джоба.

После се опитах да отворя задната част на фотоапарата върху триножника, за да извадя лентата, но не открих веднага къде е копчето. Взех да нервнича и реших, че ще скалъпя по-добро оправдание, ако налетя на представителите на закона по-късно, когато се върна за негатива, отколкото ако това ми се случи сега.

Отидох пак при момичето и му облякох дъждобрана. Озърнах се да проверя дали нещо нейно не е забравено, изтрих много от отпечатъците наоколо, които едва ли бяха мои, и поне малка част от онези, които госпожица Дравец беше оставила. Отворих вратата и изгасих двете лампи.

Подхванах момичето през кръста с лявата си ръка и двамата се запрепъвахме в дъжда, докато най-сетне се стоварихме в нейния пакард. Не бях въодушевен от идеята да оставя собствената си каруца точно там, но няхах друг избор. Ключовете от колата висяха на таблото. Спуснахме се надолу по хълма.

До „Люзърн авеню“ не се случи нищо особено, освен дете Кармен спря да пуска мехурчета и да се кикоти, но пък захърка. Не можех да отместя главата й от рамото си, защото бе единственият начин да я държа настрана от скута си. Налагаше се да карам съвсем бавно, а пътят и без туй бе доста дълъг. Намирахме се в най-западните покрайнини на града.

Къщата на Дравец беше голяма старомодна тухлена постройка сред огромен парк, ограден със зид. Сива асфалтирана алея минаваше през желязната порта, изкачваше височинка, а после сред цветни лехи и зелени тревни площи стигаше до голяма входна врата с тесни прозорчета върху двете крила. Зад стъклата прозираше бледа светлина, сякаш в къщата нямаше друг освен прислугата.

Бутнах главата на Кармен в другия край на колата, изтърсих вещите й върху седалката и излязох.

Вратата ми отвори прислужница. Каза, че господин Дравец го няма и не знае къде е. Излязъл бил. Жената имаше дългнесто

жълтеникаво благо лице, дълъг нос и големи блажни очи. Приличаше на добър стар кон, който след вярна служба е оставен на доизживяване на пасището. Имаше вид на човек, който знае как да се погрижи за Кармен.

Посочих към пакарда и изръмжах:

— Най-добре я сложете да си легне. Извади късмет, че не я прибрахме в участъка — да кара из града в това състояние.

Жената тъжно се усмихна и аз потеглих.

Наложи се да измина пет пресечки в дъжда, преди да ме пуснат във входа на малък жилищен блок да се обадя по телефона. После трябваше да чакам още двайсет и пет минути за такси. Чаках и се тревожех за онова, което не бях успял да свърша.

Тепърва трябваше да вадя филма от фотоапарата на Стайнър.

Освободих таксито на „Пепър драйв“ пред някаква къща, в която явно имаха гости, и се върнах нагоре по криволичещата „Ла Върт терас“ до жилището на Стайнър, скрито зад шубраците.

Всичко изглеждаше точно така, както го бях оставил. Промуших се през процепа в живия плет, внимателно открях вратата и веднага подуших цигарен дим, който го нямаше преди.

Бях усетил сложна смесица от миризма, включително парливия дъх на бездимен барут. Но цигареният дим не участваше в комбинацията.

Затворих вратата, отпуснах се на коляно и се ослушах. Не се чуваше нищо друго освен барабаненето на дъжда по покрива. Плъзнах лъча на фенерчето по пода. Никой не стреля по мен.

Изправих се, намерих висящия шнур на една от лампите и осветих стаята.

Първото, което забелязах, бе липсата на няколко стенни гоблена. Не ги бях броил, но местата, където бяха висели, привлякоха погледа ми.

После видях, че тялото на Стайнър не е на пода пред триножника, от който надничаше обективът на фотоапарата. До розовия килим върху мястото, където бе лежал трупът, някой бе проснал килимче. Не беше нужно да го повдигам, за да разбера защо е сложено.

Запалих цигара, изправих се наред полутъмната стая и се замислих. След малко отидох до фотоапарата. Този път успях да го отворя, но вътре нямаше лента.

Ръката ми посегна към тънморавия телефон върху ниското бюро на Стайнър, но не улови слушалката.

Прекоших дневната и влязох в претрупана спалня, която подходеше по-скоро на жена, отколкото на мъж. Върху леглото беше просната дълга кувертюра с волани по краищата. Повдигнах я и осветих с фенерчето по нея.

Стайнър го нямаше. Нямаше го никъде из къщата. Някой го бе отнесъл. Просто бе невъзможно да си отиде сам.

Не беше полицията, защото все някой щеше да остане. Бе изминал само час и половина, откакто с Кармен бяхме излезли. Да не говорим, че липсваше и обичайната неразбория, която полицаите създаваха, докато фотографираха и снемаха отпечатыци.

Върнах се в дневната, подритнах с крак светкавицата зад триножника, изгасих лампата, излязох от къщата и се пъгнах в прогизналата си кола, която задавено припали.

Ако някой искаше да потули убийството на Стайнър за известно време, аз лично нямах нищо против. Това ми даваше възможност да съобщя за него, като евентуално изпусна подробностите за Кармен Дравец и порнографските снимки.

Вече минаваше десет, когато се върнах в „Бърглънд“, паркирах бричката и се качих в стаята си. Стоях известно време под душа, после облякох пижама и си направих горещ грог. Няколко пъти поглеждах към телефона, като се чудех да проверя ли дали Дравец вече се е прибрал, но реших, че е по-добре да го оставя на мира до сутринта.

Запалих лула и седнах с горещия грог и синьото тефтерче на Стайнър. Всичко беше шифровано, но начинът на вписване на отделни абзаци и фактът, че тефтерчето приличаше на азбучник, говореха за списък от имена и адреси. Броят им бе над четиристотин и петдесет. Ако това бяха клиентите на Стайнър, явно притежаваше истинска златна мина, без да се смятат изнудванията.

Всеки от списъка би могъл да е евентуалният убиец. Не завиждах на ченгетата, когато се заемеха с тази работа.

Изпих доста уиски, докато се опитвах да разшифровам написаното. Някъде към полунощ си легнах и сънувах мъж в китайски халат с оцапана с кръв предница, който гонеше голо момиче с дълги нефритени обици, а аз се опитвам да заснема сцената с фотоапарат без лента.

Макгий Виолетката позвъни на другата сутрин, преди да съм се облякъл, но след като бях прегледал вестниците, без да открия нищо за Стайнър. Гласът му звучеше бодро като на човек, спал добре и без големи дългове.

— Е, как е, момчето ми? — започна той.

Отвърнах, че съм добре, само дето имам известни проблеми с третокласната читанка. Той се изсмя малко разсеяно, а после гласът му стана прекалено нехаен.

— Онзи Дравец, дето ти го пратих... Направи ли вече нещо за него?

— Много вали — отговорих, ако това изобщо бе отговор.

— Ъхъ. Изглежда, е от хората, на които все нещо им се случва. Колата му се плакне в прибоя близо до рибарския кей на Лидо.

Не казах нищо. Просто много здраво стиснах слушалката.

— Да... — весело продължи Макгий. — Прекрасен нов кадилак, пълен с пясък и морска вода... О, щях да забравя. Вътре има и някакъв мъж.

Изпуснах дъха си бавно, много бавно.

— Дравец ли? — прошепнах.

— Не. Младо момче. Още не съм уведомил Дравец. Засега си трая. Искаш ли да дойдеш да го огледаме заедно?

Отвърнах, че искам.

— Тогава по-живо. Аз съм си в копторчето — рече Макгий и затвори.

След половин час, избърснат, облечен и леко закусил, бях в сградата на Управлението.

Заварих Макгий седнал зад жълто бюрце, втренчил поглед в жълтата стена отсреща. Върху бюрото нямаше нищо освен шапката на Макгий и единия му крак. Той свали и двете, след което отидохме на служебния паркинг и седнахме в малка черна кола.

През нощта дъждът беше спрял и утринта бе златистосиня. Из въздуха витаеше достатъчно бодрост, за да бъде животът приятен и лек — стига, разбира се, да нямаш твърде много грижи. Аз обаче имах.

Пътят до Лидо беше около трийсет мили, първите десет от които в града. Макгий ги взе за четирийсет и пет минути. На четирийсет и петата спирачките ни изсвистяха пред бяла арка, отвъд която се простираше дълъг черен кей. Отлепих крака от пода на колата и двамата излязохме.

Пред арката имаше няколко коли и доста хора. Полицай на мотоциклет отпъждаше зяпачите от кея. Макгий му показва бронзовата си звезда и двамата продължихме. Посрещна ни силна миризма, която дори двудневният дъжд не бе успял да отмие.

— Ето я — на влекача — каза Макгий.

До кея клечеше нисък черен влекач. Върху палубата му, точно пред кабината, имаше нещо голямо, зелено и лъскаво. Около него стояха няколко мъже.

Хлъзгави стъпала ни отведоха до палубата на влекача.

Макгий поздрави един помощник-шериф в зелена униформа и още някакъв в цивилни дрехи. Тримата от екипажа на влекача се преместиха при кабината, подпряха гърбове на нея и се вторачиха в нас.

Заоглеждахме колата. Бяха смачкани предният калник, единият фар и решетката на радиатора. Боята и никелираните части бяха издрани от пясъка, а тапицерията — почерняла и прогизнала. Иначе на колата й нямаше нищо. Беше огромна, в два зелени цвята с виненочервени кантове.

С Макгий надникнахме отпред. Слаб тъмнокос младеж, някога много хубав, се беше усукал около волана, а главата му бе под особен ъгъл спрямо останалата част от тялото. Лицето му бе синкавобяло. Очите му проблясваха бледо и мътно под полуспуснатите клепащи. В отворената му уста имаше пясък. Отстрани на главата му тъмнееше кръв, която морската вода не бе успяла да отмие.

Макгий бавно отстъпи назад, а гърдите му изклокочиха глухо. Бързо засмука няколко от любимите си бонбони „Виолетки“, откъдето идваше и прякорът му.

— Как е станало? — тихо попита той.

Униформеният помощник-шериф посочи към края на кея. В мръсния бял парапет зееше широка дупка, а счупеното дърво бе жълто и свежо.

— Минал е оттам. Трябва да се е блъснал доста силно. Тук дъждът спря рано, някъде около девет, а счупеното дърво е сухо отвътре. Значи е станало след дъжда. Това е всичко, което знаем. Освен това колата трябва да е паднала в доста вода — поне на половината прилив, щом не се е смачкала по-лошо. Значи точно след като дъждът е спрял. Показала се е от водата, когато сутринта момчетата дошли да ловят риба. Извикахме влекача да я измъкне. После намерихме и трупа.

Другият шериф зачегърта палубата с върха на обувката си. Макгий ме погледна изпод вежди с лисичите си очички, физиономията ми остана непроницаема. Мълчах.

— Здравата е било фиркано това момче — тихо продума Макгий. — За да се фука така сам-самичко в дъжда. Явно любител на високите скорости. Да, здравата се е наквасило.

— Друг път фиркано — обади се цивилният шериф. — Ръчната газ е бутната наполовина, а момчето е цапардосано по главата. Ако питате мен, това е убийство.

Макгий учтиво го изглежда, а после се обърна към униформения.

— Вие как смятате?

— Не е изключено и самоубийство. Вратът му е счупен, а главата може да е ударил при падането. Нищо чудно и ръката му да е бутнала ръчната газ. Аз обаче съм по-склонен да мисля, че е убийство.

Макгий кимна и попита:

— Претърсихте ли го? Знаете ли кой е?

Двамата шерифи погледнаха към мен, а после към екипажа.

— Добре. Няма значение — рече Макгий. — Знам кой е.

Дребен мъж с очила, уморено лице и черна чанта бавно мина по кея и слезе по хлъзгавите стъпала. Избра сравнително чисто място от палубата и остави чантата си. После свали шапка, разтри врата си с ръка и изнурено се усмихна.

— Здравсти, докторе. Ето го и твоя пациент — каза Макгий. — Снощи се е хвърлил от кея. Това е всичко, което знаем.

Лекарят мрачно огледа мъртвеца. Опипа главата, пораздвижи я леко, докосна ребрата. Повдигна отпуснатата му ръка и разглежда

ноктите. Остави я да падне, отстъпи назад и си взе чантата.

— Мъртъв е от около дванайсет часа — каза. — Счупен врат, естествено. Не вярвам да е нагълтал вода. По-добре го извадете оттам, преди да е започнал да се вдървява. Ще ви кажа останалото, като го сложа на масата.

Той кимна на хората наоколо, изкачи се по стълбите и се отдалечи по кея. Линейка тъкмо паркираше край арката.

Двамата помощник-шерифи издърпаха с пъшкане мъртвеца от колата и го положиха на палубата от онази страна на автомобила, която не гледаше към плажа.

— Да вървим — рече Макгий. — С това приключва тази част от представлението.

Сбогувахме се и той нареди на шерифите да си държат езика зад зъбите, докато не получат указания от него. Върнахме се обратно по кея и се качихме в малката черна кола. Подкарахме към града по бялото, измито от дъжда шосе, покрай разлати жълтеникави пясъчни хълмове, набраздени от ниска растителност. Няколко чайки закръжаха и се стрелнаха към прибоя. Далеч навътре в морето, чак на хоризонта, две бели яхти изглеждаха закачени в небето.

Оставихме няколко мили зад гърба си, без да продумахме. После Макгий навири брадичка и се обърна към мен.

— Нещо да ти хрумна?

— Хайде, развържи езика — отвърнах. — За пръв път виждам младежа. Кой е?

— По дяволите, мислех ти да ми кажеш.

— Развържи си езика, Виолетке — повторих.

Той изръмжа, сви рамене и колата за малко да изскочи от пътя.

— Шофьорът на Дравец. Хлапакът се казва Карл Оуен. Откъде знам ли? Преди година го бяхме тикнали в кафеза. Избягал в Юма с вятърничавата щерка на Дравец. Той пък ги догонил, довел ги обратно и натикал младежа в дранголника. После мацето му се разсърдило и още на следващата сутрин дъртият дотърча при нас и измоли да пуснем момчето. Твърдеше, че то искало да се ожени за нея, но тя не щяла. След това, ако щеш вярвай, младежът се върна на работа при него и оттогава е там. Нещо да кажеш?

— Напълно в стила на Дравец — рекох.

— Да, но онзи може отново да е посегнал на момичето.

Макгий имаше побеляла коса, топчесто лице и малка, нацупена уста, създадена да целува бебета. Погледнах го изпод вежди и изведнъж прозрях мисълта му. Разсмях се.

— Мислиш, че Дравец може да го е убил, така ли?

— А защо не? Момчето отново посяга на щерка му и Дравец се саморазправя с него. Той е огромен и като нищо е способен да ти счупи врата. После се изплашва. Закарва колата до Лидо в дъжда и я бута от кея. Мисли, че няма да се покаже над водата. А може и изобщо да не мисли, просто е паникьосан.

— Бабини деветини — рекох. — След това е трябвало само да измине някакви си трийсет мили в дъжда, за да се прибере.

— Карай, карай. Подигравай ми се.

— Като нищо го е убил Дравец. Само че са играли на „прескочи кобила“ и той е паднал отгоре му.

— Добре, приятел. Някой ден ще ми паднеш на мушката.

— Слушай, Виолетке — казах сериозно. — Ако момчето е било убито — нещо, в което изобщо не си сигурен — цялата работа не е в стила на Дравец. Като побеснее, наистина е способен да убие човек, но ще го остави където си е, няма да взема всичките предпазни мерки.

Сновяхме напред-назад по пътя, докато Макгий обмисляше думите ми.

— И това ми било приятел — оплака се той. — Бях си изградил страхотна теория, а погледни какво направи с нея. По-добре хич да не те бях довеждал. Върви по дяволите. Но независимо от всичко ще отида при Дравец.

— Естествено. Длъжен си да го направиш. Но Дравец не е убил момчето. Много е мекушав, за да тръгне да заличава следите си по този начин.

Вече бе обяд, когато се прибрахме в града. Предната вечер не бях слагал в уста нищо освен уиски, а тази сутрин закусих съвсем леко. Слязох на „Булеварда на залеза“ и оставих Макгий сам да върви при Дравец.

Интересно ми бе да разбере какво се е случило с Карл Оуен, но хич не ми беше интересна мисълта, че Дравец може да го е убил.

Обядвах в закусвалня и хвърлих бегъл поглед на един от следобедните вестници. Не очаквах да видя нищо за Стайнър и нищо не видях.

Следобед се разходих шест пресечки надолу по „Булеварда“, за да огледам магазина на Стайнър.

На долния етаж се помещаваха два магазина — на Стайнър и „Бижута на кредит“. Бижутерът стоеше на входа — едър, побелял, черноок евреин с около деветкаратов диамант на ръката. Минах покрай него, за да вляза у Стайнър, и лека многозначителна усмивка изкриви устните му.

Дебел син килим покриваше помещението от стена до стена. До сините кожени кресла стояха пепелници. Върху ниски масички имаше книги с орнаменти върху кожените подвързии. Дървена преграда с врата отделяше задната част на помещението. В ъгъла до преградата зад бюрце с настолна лампа седеше жена.

Тя се изправи и тръгна към мен, като поклащаше слаби бедра в плътно прилепнала рокля от черна материя, която не отразяваше светлината. Беше пепеляворуса, със зеленикави очи под гъсто намазани мигли. На ушите си имаше големи кръгли черни клипсове, зад тях меко се спускаше косата. Маникюрът ѝ беше сребрист.

Отправи ми усмивка, която според нея беше приветлива, а според мен напрегната гримаса.

— Търсите ли нещо?

Дръпнах шапката си ниско над очите и се направих на силно смутен. После попитах:

— Стайнър тук ли е?

— Днес няма да дойде. Бих могла да ви покажа...

— Аз продавам — отвърнах. — Нещо, което той отдавна търси.

Посребрените нокти докоснаха косата зад едното ухо.

— О, продавате... Елате тогава утре.

— Да не е болен? Бих могъл да отида у тях — предложих с надежда. — Знам, че ще иска да види това, което му нося.

Тя определено се подразни. Наложих се известно време да успокоява дишането си. Когато проговори обаче, гласът ѝ бе доста спокоен.

— Няма... няма никакъв смисъл да ходите. Днес не е в града.

Кимнах, придадох необходимото разочаровано изражение на лицето си, докоснах шапка и тъкмо се канех да се обърна, когато пъпчивият младеж от предната вечер надникна през вратата в преградата. Зърна ме и мигом скри главата си, но не преди да съм видял няколкото набързо опаковани кашона с книги на пода в задната стаичка.

Кашоните бяха малки, отворени и книгите нахвърлени как да е. С тях се занимаваше мъж, облечен с чисто нов работен гащеризон. Вече изнасяха част от имуществото на Стайнър.

Излязох от магазина, отидох до ъгъла, а после се върнах обратно по страничната улица. Пред задния вход беше паркиран малък черен камион без надписи, с открита каросерия, в която се виждаха кашони. Докато гледах, мъжът в работния гащеризон излезе и натовари поредния кашон.

Върнах се на „Булеварда“. Половин пряка по-нагоре някакъв младеж с нагла физиономия четеше списание в паркирано до тротоара такси. Показах му една банкнота и рекох:

— Ще проследим ли един?

Той ме огледа от глава до пети, отвори вратата и пхна списанието зад огледалото за обратно виждане.

— Дадено, шефе — отвърна бодро.

Отидохме до ъгъла и зачакахме край пожарен кран.

В камиона имаше около дванайсет кашона, когато мъжът в новия гащеризон се качи в кабината и включи мотора. Бързо профуча по алеята и сви наляво по първата пряка. Моят шофьор направи същото. Караше много бързо, а „Гарфилд“ бе задръстен. Таксиджията го следеше от твърде далеч. Тъкмо му го казвах, когато камионът отново отби от „Гарфилд“ и потегли на север. Улицата, по която зави, се казваше „Британи“. Стигнахме до нея, а от камиона нямаше и следа.

Хлапакът с наглата физиономия, който ме возеше, промърмори нещо успокояващо през разделителното стъкло, след което поехме по „Британи“ с четири мили в час, като търсехме камиона зад храстите. Категорично оказах да се успокоя. „Британи“ продължи още малко на изток, около две преки, след което пресече „Рандал плейс“. Там, където улиците се срещаха, се получаваше нещо като триъгълник и на това място бе построен бял жилищен блок. Главният му вход гледаше към „Рандал плейс“, а входът на подземния гараж — към „Британи“.

Минавахме покрай него и таксиджията обясняваше, че камионът не може да е толкова далече, когато го зърнах в гаража.

Заобиколихме блока, спряхме пред главния вход, измъкнах се от колата и влязох във входа.

Нямаше домофон. Бюро беше избутано назад до стената, сякаш никой повече нямаше да го използва. Над него върху позлатени пощенски кутии бяха изписани имената на живеещите в блока.

Името до четиристотин и пети апартамент беше Джоузеф Марти. Джо Марти се казваше мъжът, който ходел с Кармен Дравец, докато баща ѝ не му дал пет хиляди долара, за да я остави на мира и да иде да си играе с друго момиче. Можеше да е същият Джо Марти.

Спуснах се по стълбите и през врата с армирано стъкло попаднах в полумрака на гаража. Мъжът с чисто новия гащеризон товареше кашони в асансьора.

Застанах до него, запалих цигара и го загледах. Не му хареса, но нищо не каза. След малко се обадох:

— Да не го претовариш, приятел. Вози само половин тон. Къде ще ги качваш?

— У Марти, четиристотин и пети — отвърна той, след което май съжали, че го е казал.

— Добре — рекох. — Бая четене има тук.

Върнах се по стълбите, излязох от блока и отново седнах в таксито. Колата ме закара до центъра, пред сградата, в която се намираше кантората ми.

Дадох на шофьора твърде много пари, а той ми даде мръсна визитка, която хвърлих в медния плювалник до асансьорите.

Дравец подпираше стената до вратата на кантората ми.

След дъжда бе топло и ясно, но той все още беше с велуреното си палто, препасано с колан. Беше разкопчано, както и самото и жилетката отдолу. Вратовръзката му се беше изкривила под едното ухо. Лицето му наподобяваше маска от сив маджун, по долната част на която е набола черна брада.

Изглеждаше ужасно.

Отключих вратата, потупах го по рамото, бутнах го вътре и го настанех в едно кресло. Дравец дишаше тежко, но мълчеше. Извадих от бюрото бутилка уиски и налях две чаши. Той гаврътна и двете, без да обели нито дума. После се отпусна, запримига, изстена и извади квадратен бял плик от вътрешния си джоб. Постави го върху бюрото и го затисна с огромното си космато ръчище.

— Кофти история с Карл — обадох се аз. — Бях с Макгий сутринта.

— Да, Карл беше добро момче. Не съм ти разказвал много за него.

Чаках и гледах плика под ръката му. Дравец също го погледна.

— Трябва да ти го покажа — промълви той. Бавно го побутна към мен и вдигна ръката си, все едно с движението се прощаваше с всичко, за което си струва да се живее. Две сълзи изплуваха в очите му и се търкулнаха по небръснатите бузи.

Поех квадратния плик и го разгледах. Получателят беше той, адресът — неговият. Беше написан стегнато, с мастило. Изпратен бе с препоръчана поща. Отворих го и погледнах лъскавата снимка. Кармен Дравец с обиците си от нефрит седеше на Стайнъровия стол от тиково дърво. Очите ѝ гледаха дори по-безумно, отколкото ги помнех. Обърнах снимката, видях, че няма нищо, и я захлупих с лице върху бюрото.

— Разкажи ми — казах внимателно.

Дравец избърса с ръкав сълзите от лицето си, разпери длани върху бюрото и се втрени в мръсните си нокти. Пръстите му

трепереха.

— Обади ми се някакъв — глухо започна той. — Десет бона за снимките и негатива. Сделката трябва да се сключи довечера или ще ги дадат на някой жълт вестник.

— Празни приказки — рекох. — Никое клюкарско списание не може да ги използва, ако не илюстрира с тях някаква история. Каква е историята?

Той бавно повдигна клепачи, все едно бяха безкрайно тежки.

— Това не е всичко. Оня каза, че се забъркала в неприятности. По-добре да съм отидел веднага, иначе съм щял да намеря момиченцето си в кафеза.

— Каква е историята? — попитах отново, докато пълнех лулата си. — Какво казва Кармен?

Той поклати огромната си рошава глава.

— Не съм я питал. Сърце не ми дава. Горкото дете. Съвсем голо... Не, сърце не ми дава. Нали не си направил нищо със Стайнър?

— Нямаше нужда — отвърнах. — Някой ме беше изпреварил.

Дравец се вторачи в мен с неразбиращи очи и отворена уста. Очевидно не знаеше нищо за предишната нощ.

— Снощи Кармен излизала ли е изобщо? — попитах небрежно.

Той все още ме гледаше с отворена уста и напрягаше мозъка си.

— Не. Болна е. Като се прибрах, лежеше болна в леглото. Изобщо не е излизала... Какво искаш да кажеш за Стайнър?

Посегнах към бутилката и налях по една чаша и на двама ни. После запалих лулата си.

— Стайнър е мъртъв — рекох. — На някой му е писнало от номерата му и го е натъпкал с олово. Снощи в дъжда.

— Исусе! — учудено възкликна Дравец. — И ти беше там?

Поклатих глава.

— Не аз. Кармен. Това са неприятностите, за които е споменал твоят човек. Обаче не го е застреляла тя.

Лицето на Дравец пламна от гняв. Той стисна юмруци. Рязко пое дъх и веднага отстрани на шията му запулсира вена.

— Не е вярно! Тя е болна. Изобщо не е излизала. Като се прибрах, беше болна, лежеше в леглото!

— Вече ми го каза — рекох. — Но не е истина. Аз лично докарах Кармен вкъщи. Прислужницата знае, само че се опитва да запази

приличие. Кармен беше в дома на Стайнър, а аз го наблюдавах отвън. Някой стреля с пистолет и после избяга. Не видях кой. Кармен беше прекалено пияна, за да го види. Затова е болна.

Очите му опитаха да се фокусират върху лицето ми, но бяха размътени и пусти, сякаш светлината зад тях беше угаснала. Той сграбчи страничните облегалки на стола. Огромните кокалчета на пръстите му побеляха от напрежение.

— Тя не ми каза — прошепна. — Не ми каза. На мен, който бих направил всичко за нея. — Гласът му беше лишен от всякакво чувство, в него звучеше само смъртната умора на отчаянието.

Той бутна стола назад.

— Отивам да взема парите — каза. — Десетте бона. Може пък онзи да си затрае.

После рухна. Голямата му груба глава тупна върху бюрото и тялото му се разтресе от ридания. Изправих се, заобиколих бюрото и го потупах по гърба. Потупвах го и мълчах. След малко той вдигна мокрото си от сълзи лице и сграбчи ръката ми.

— Господи, ти си добър човек.

— Още нищо не знаеш.

Свалих ръка от гърба му, пяхнах чашата в лапата му, помогнах му да я вдигне и гаврътне. После Взех празната чаша и я поставих обратно върху бюрото. Отново седнах.

— Трябва да се стегнеш — казах мрачно. — Полицията не знае за Стайнър. Заведох Кармен вкъщи и все още нищо не съм им изпял. Исках да дам малко време и на двамата ви. По този начин здравата се накусвам. Ти също трябва да се включиш в играта.

Той кимна бавно, тежко.

— Да, ще направя каквото кажеш. Каквото кажеш.

— Изтегли парите. Нека са готови за обаждането. Имам някои идеи и може да не се наложи да ги използваш. Но моментът не е подходящ за хитрувания на дребно... Изтегли парите, стой мирен и си дръж езика зад зъбите. Другото остави на мен. Можеш ли да го направиш?

— Да — отвърна той. — Божичко, ти си добър човек.

— Не разговаряй с Кармен — посъветвах го. — Колкото по-малко си спомня след пиянството, толкова по-добре. А тази снимка — докоснах opakото на фотографията върху бюрото — показва, че някой

е работил в комбина със Стайнър. Трябва да го пипнем, и то бързо, дори ако това струва десет бона.

Дравец бавно се изправи.

— Това не е нищо. Някакви си мангизи. Още сега отивам да ги изтегля. После се прибирам вкъщи. А ти действай, както си решил. Ще направя всичко каквото ми кажеш.

Сграбчи ръката ми отново, разтърси я и бавно напусна кантората. Чух как се отдалечава по коридора с тежки, провлечени стъпки. Обърнах две чаши една след друга и попих потта от лицето си.

Бавно се изкачвах с крайслера по „Ла Върн терас“ към къщата на Стайнър.

На дневна светлина успях да разгледам стръмния скат на склона и дървената стълба, по която избяга убиецът. Уличката отдолу беше съвсем тясна. Към нея гледаха фасадите на две къщи, сравнително отдалечени от дома на Стайнър. Но при шума от силния дъжд едва ли някой от живеещите в тях е обърнал внимание на изстрелите.

Под следобедното слънце у Стайнър всичко изглеждаше мирно и тихо. Небоядисаният дървен покрив беше все още мокър от дъжда. По дърветата, от другата страна на улицата, се бяха разпукнали нови листенца. Наоколо нямаше нито една кола.

Нещо шавна зад подкастрения жив плет, който скриваше входната врата на Стайнър.

От процепа в плета се измъкна Кармен Дравец, облечена в палто на бели и зелени карета, без шапка. Внезапно се спря и ме погледна с безумни очи, все едно не бе чула колата. После бързо се върна обратно. Продължих нагоре и паркирах пред празната къща.

Излязох от колата и се върнах назад. Така, посред бял ден, разходката на открито ми изглеждаше твърде рискована.

Минах през процепа в живия плет. Момичето стоеше изпънато и занемяло до откритата врата на къщата. Едната ѝ ръка бавно се вдигна към устата и зъбите ѝ захапаха странния палец, който стърчеше като допълнителен пръст. Под уплашените и очи имаше дълбоки тъмновиолетови кръгове.

Бутнах я в къщата, без да продумам, и затворих вратата. Стояхме и се гледахме. Тя бавно отпусна ръка и опита да се усмихне. После цялата изразителност изчезна от пребледнялото ѝ лице и то придоби интелигентния вид на празна кутия за обувки.

Придадох нежност на гласа си и казах:

— Не се плаши. Аз съм приятел. Седни на онзи стол до бюрото. Приятел съм на баща ти. Не се паникьосвай.

Тя отиде и седна на жълтата възглавничка върху черния стол пред бюрото на Стайнър. На дневна светлина стаята изглеждаше занемарена и овехтяла. Все още вонеше на етер. Кармен облиза ъгълчетата на устата си с побелелия връх на езика си. Тъмните ѝ очи гледаха по-скоро глупаво и зашеметено, отколкото уплашено. Помачках една цигара между пръстите си и избутах част от книгите, за да седна на ръба на бюрото, бавно дръпнах няколко пъти от цигарата, а после попитах момичето:

— Какво правиш тук?

То взе да подръпва палтото си и не отговори. Опитах пак.

— Какво помниш от снощи?

Този път отговори.

— Какво да помня? Снощи бях болна... вкъщи.

Говореше гърлено, колебливо, гласът ѝ едва стигаше до ушите ми.

— Преди това — рекох. — Преди да те заведе вкъщи. Тук.

Шията ѝ бавно порумения и очите ѝ се разшириха.

— Вие... вие ли бяхте? — изхриптя и отново задъвка смешния си палец.

— Да, аз бях. Какво си спомняш от всичко, което стана?

— Полицай ли сте? — попита Кармен.

— Не. Казах ти, приятел съм на баща ти.

— Не сте ли полицай?

— Не.

Най-после загрея. Изпусна дълга въздишка.

— Какво... какво искате?

— Кой го уби?

Раменете ѝ се разтресоха в карираното палто, но изражението ѝ не се промени особено. Очите ѝ загледаха лукаво.

— Кой... кой друг знае?

— За Стайнър ли? Нямам представа. Във всеки случай не и полицията, иначе някой щеше да е тук. Може би Марти.

Ударът беше нанесен слепешката, но изтръгна остър вик от устата и.

— Марти!

Около минута и двамата мълчахме. Аз смучех цигарата, а тя си дъвчеше палеца.

— Не хитрувай — казах. — Марти ли го уби?

Брадичката и се отпусна надолу.

— Да.

— Защо?

— Ами... не знам — отвърна глухо.

— Често ли се виждахте напоследък?

Тя вкопчи ръце една в друга.

— Само един-два пъти — почти изхрани отговора си Кармен.

— Какво има? Мислех, че харесваш Марти.

— Ненавиждам го! — изкрещя тя.

— Значи нямаш нищо против да го нахиснеш? — казах.

Това не ѝ стана особено ясно. Наложих се да ѝ обясня.

— Склонна ли си да кажеш на полицията, че е Марти?

В очите ѝ изведнъж лумна паника.

— Ако премълча за порнографската снимка — казах
успокояващо.

Тя се изкиска.

Почувствах се отвратително. Ако беше изпищяла, пребледняла или дори припаднала, щях да го приема за напълно естествено. Тя обаче само се изкиска.

Започнах да ненавиждам дори физиономията ѝ. Посървах само като я гледах.

Хихиканията продължиха. Тичаха из стаята като плъхове. Постепенно достигнаха точката на истерията. Слязох от бюрото, направих крачка към нея и я зашлевих през лицето.

— Също като снощи — рекох.

Кикотът незабавно спря и дъвкането на палеца се възобнови. Очевидно Кармен все така нямаше нищо против шамарите ми. За втори път седнах на ръба на бюрото.

— Дошла си да потърсиш негатива — снимката в евин костюм.

Тя повдигна глава и отново я отпусна.

— Определено си закъсняла. Търсих я снощи. Още тогава я нямаше. Може да е у Марти. Не ме ли будалкаш за него?

Кармен енергично поклати глава. Бавно стана от стола. Очите ѝ бяха присвити, черни като трънки и празни като стридени черупки.

— Е, аз да си тръгвам — каза тя, сякаш досега бяхме пили чай.

Приближи се до вратата и тъкмо посягаше да я отвори, когато по хълма се изкачи кола и спря пред къщата. Някой излезе от колата.

Кармен се обърна и ужасено се втренчи в мен. Вратата безцеремонно се отвори и насреща ни застана мъж.

Имаше продълговато лице и носеше кафяв костюм и черна касторена шапка. Левият му ръкав беше подгънат навътре и закачен отстрани на сакото с голяма безопасна игла.

Свали шапка, затвори вратата, като я бутна с рамо, и се обърна към Кармен с приятна усмивка. Черната му коса бе ниско подстригана, а черепът — ръбест. Дрехите му стояха добре. Нямахме вид на бандит.

— Аз съм Гай Слейд — каза. — Извинете за безцеремонното нахлуване. Звънецът не работеше. Стайнър тук ли е?

Изобщо не беше посягал към звънеца. Кармен го погледна объркано, после мен, после отново Слейд. Облиза устни, но нищо не каза.

— Стайнър не е тук, господин Слейд — обадох се аз. — И... ние не знаем къде е.

Той кимна и отърка периферията на шапката в дългата си брадичка.

— Негови приятели ли сте?

— Отбихме се за една книга — обясних и му върнах усмивката. — Вратата беше открехната. Почукахме, а после влязохме — също като вас.

— Разбирам — рече замислено Слейд. — Много просто.

Не отговорих. Кармен също мълчеше. Беше втренчила поглед в празния му ръкав.

— Значи за книга, а? — продължи Слейд. Начинът, по който го каза, бе направо показателен. Очевидно му беше известно с какво се занимаваше Стайнър.

Отместих се към вратата.

— Само че вие не почукахте — казах. Той се усмихна леко смутен.

— Вярно. Трябваше да почукам. Съжалявам.

— Е, ние вече си тръгваме — рекох небрежно и хванах Кармен за ръката.

— Нещо да предам — в случай че Стайнър се върне? — тихо попита Слейд.

— Не бихме искали да ви притесняваме.

— Щом смятате така... — многозначително отбеляза той.

Пуснах ръката на Кармен и бавно се отделих от нея. Слейд все още държеше шапката в ръката си. Не помръдна. Дълбоко разположените му очи заблестяха дружелюбно.

Аз отново отворих входната врата.

— Момичето може да си върви — каза Слейд. — С вас обаче искам да поприказвам.

Погледнах го втренчено, като се опитвах да изглеждам ужасно непроницаем.

— Майтапчия, а? — приятелски отбеляза Слейд.

Неочаквано Кармен изхълца сподавено и изхвърча през вратата. След миг чух стъпките и надолу по хълма. Не бях забелязал колата й, но вероятно бе някъде наблизо.

— Какво, по дяволите... — започнах, но Слейд хладно ме прекъсна.

— Спестете си го. Тук нещо не е наред. Ей сега ще разбере какво е.

И небрежно тръгна из стаята. Прекалено небрежно.

Бе смръщил лице и не ми обръщаше особено внимание. Това ме накара да се замисля. Бързо хвърлих поглед през прозореца, но не можах да видя друго освен покрива на колата му, който се подаваше над живия плет.

Слейд откри тумбестата гарафа и двете тънки лилави чашки върху бюрото. Подуши едната. Отвратена усмивка изкриви тънките му устни.

— Мръсен сводник — беззвучно продума той.

Погледна книгите върху бюрото, докосна една-две, заобиколи отзад и се озова пред триножника. Разгледа го, после очите му се преместиха към пода, към тънкото килимче, метнато върху мястото, където бе лежал трупът на Стайнър. Побутна го с крак и изведнъж се закова на място, впил поглед в пода.

Изира го блестящо — или притежаваше нюх, който щеше да е от полза и в моята професия. Не бях сигурен кое от двете — все още. Мислех обаче сериозно по въпроса.

Той бавно се отпусна на коляно. Бюрото частично ме скриваше от погледа му.

Измъкнах пистолета изпод мишницата си, сложих двете си ръце отзад и се подпрях на стената.

Чу се силно, рязко възклицание, след което Слейд скочи. Ръката му изхвъркна напред. В нея се появи дълъг черен лугер. Аз не помръднах. Слейд стискаше пистолета с дълги, бледи пръсти, без да го насочва към мен, без да го насочва към нищо конкретно.

— Кръв — каза тихо и мрачно. Дълбоко разположените му очи бяха станали тъмни и студени. — Там на пода, под килимчето, има кръв. Много кръв.

Усмихнах му се.

— Вече я забелязах — рекох. — Това е стара, изсъхнала кръв.

Той се отпусна странично в черния стол зад бюрото на Стайнър и придърпа с патлака телефона към себе си. После с намръщен поглед изгледа последователно телефона и мен.

— Смятам да извикам полиция.

— Давайте — рекох.

Очите му бяха присвити и студени като мрамор. Не му хареса, дето се съгласих с него. Цялото му лустро беше изчезнало и сега пред мен стоеше един добре облечен престъпен тип с лугер в ръка и очевидно знаеше как да го използва.

— Кой сте вие, по дяволите? — изръмжа Слейд.

— Частен детектив. Името няма значение. Момичето ми е клиентка. Стайнър я изнудваше с разни мръсотии. Дойдохме да поговорим с него, обаче го нямаше.

— И просто влязохте, така ли?

— Точно така. И какво от това? Може би мислите, че ние сме очистили Стайнър, господин Слейд?

Той се усмихна леко и криво, но нищо не каза.

— Или смятате, че Стайнър е застрелял някого и е избягал? — продължих.

— Стайнър никого не е застрелял — рече Слейд. — Той има смелост колкото болна котка.

— Не виждате никого тук, нали? А може би Стайнър е ял пиле за обяд и е обичал да коли билетата в дневната?

— Не ви разбирам. Изобщо не разбирам играта ви.

Аз пак се му се усмихнах.

— Хайде, обадете се на приятелите си в града. Само че няма да ви хареса реакцията им.

Той обмисли думите ми, без да трепне. После устните му оголиха зъбите.

— И защо да не ми хареса? — попита внимателно.

— Познавам ви, господин Слейд — казах му. — Държете „Аладин клъб“ долу на „Палисадите“. Хазартни игри. Меко осветление, официални тоалети и лека вечеря. Познавате Стайнър достатъчно добре, за да влизате в къщата му, без да чукате. От време на време занаятът му се е нуждаел от малко закрила. Вие може би сте му я осигурявал.

Пръстът на Слейд се напрегна върху спусъка, после се отпусна. Остави пистолета върху бюрото, но не свали ръка от него. Лицето му се изпъна в сурова бяла гримаса.

— Някой е докопал Стайнър — тихо каза той.

Гласът и изражението му сякаш принадлежаха на съвсем различни хора. — Днес не е бил в магазина. Не отговаряше и на телефона. Дойдох да проверя какво става.

— Радвам се да чуя, че не сте го очистил вие.

Той отново вдигна патлака, като използва гърдите ми за мишена.

— Свалете това, Слейд — рекох. — Още не знаете достатъчно, за да гърмите. Освен това отдавна съм свикнал с мисълта, че не съм непробиваем. Свалете го. Ще ви кажа нещо, ако все още не го знаете. Днес някой изнесе книгите на Стайнър от магазина му. Онези, с които въртеше истинския си бизнес.

Слейд за втори път остави патлака върху бюрото. Облегна се назад и се опита да докара дружелюбно изражение върху лицето си.

— Слушам ви — каза.

— Аз също мисля, че някой е видял сметката на Стайнър. — започнах. — Освен това смятам, че тази кръв е неговата. Изнасянето на книгите от магазина обяснява защо тялото му не е било оставено тук. Някой поема занаята му и не иска Стайнър да бъде намерен, докато не се устрои окончателно. Който и да е, трябвало е да почисти кръвта, но не го е направил.

Слейд слушаше мълчаливо. Повдигнатите му вежди сключваха почти прав ъгъл върху бялото му чело на човек, който рядко вижда

слънце.

Аз продължих:

— Да се убие Стайнър, за да се заграби бизнесът му, е глупаво и аз лично не съм убеден, че е станало по този начин. Сигурна съм обаче, че този, който е взел книгите, знае за случилото се, а и блондинката в магазина е изплашена до смърт от нещо.

— Има ли още? — безстрастно попита Слейд.

— Засега не. Има едно скандално материалче, което се опитвам да открия. Ако се докопам до него, може да ви кажа още нещо.

— По-добре сега — рече Слейд. После устните му се опънаха назад и той рязко изсвири. Два пъти.

Подскочих. Отвън се блъсна вратата на кола. Чуха се стъпки.

Измъкнах пистолета иззад гърба си. Лицето на Слейд се изкриви и ръката му се стрелна към патлака, който лежеше пред него. Опита се да го сграбчи.

— Не го докосвай — рекох.

Той се изправи вдървено, като се облягаше върху пистолета, който обаче не беше в ръката му. Мушнах се покрай него в коридора и се обърнах тъкмо когато двама мъже влязоха в стаята.

Единият имаше къса рижа коса, бяло, дълбоко набраздено лице и неспокойни очи. Другият отдалеч си личеше, че е боксьор. Симпатично лице, ако не се брои сплесканият нос и дебелинотата като пържола ухото.

Никой от новодошлите не държеше пистолет. Те спряха и ни зяпнаха.

Стоях на прага на вратата зад Слейд. Той пък се облягаше на бюрото и не помръдваше.

Боксьорът разтвори широко уста и изръмжа, при което разкри остри бели зъби. Рижият изглеждаше разтреперан и уплашен.

Слейд запази пълно самообладание. Каза с равен, тих, но съвсем ясен глас:

— Този мръсник е очистил Стайнър, момчета. Пипнете го!

Рижият захапа долната си устна и посегна към нещо под лявата си мишница. Не успя да го извади. Бях готов и, макар с неудоволствие, го прострелях в дясното рамо. В затворената стая пистолетът изтрещя страхотно. Имах чувството, че се е чуло чак долу в града. Рижавият се сгромоляса на пода и взе да се гърчи и въргаля, сякаш го бях

прострелял в корема. Боксърът не помръдна. Може би знаеше, че не е достатъчно бърз. Слейд сграбчи патлака си и започна да се обръща. Направих една крачка и го фраснах зад ухото. Той се просна върху бюрото, а пистолетът изгърмя някъде към рафтовете с книги. Така и не ме чу, когато му казах:

— Мразя да удрям еднорък изотзад, Слейд. Не съм във възторг от представлението, което изнесох, но ти ме принуди.

Боксърът се ухили насреща ми.

— Добре, приятел. А сега какво?

— Искам да се измъкна оттук, ако е възможно без повече стрелба. Мога да изчакам и полицията. Все ми е едно.

Той спокойно обмисли думите ми. Рижият стенеше на пода. Слейд не помръдваше.

Боксърът бавно вдигна ръце и ги склучи зад гърба си.

— Не знам за какво е цялата тази дандания, но пет пари не давам къде ще идеш и какво ще правиш. Освен това тук не е най-подходящото място да си разменяме олово. Изчезвай!

— Умно момче си. Далеч по-мъдро от шефа си.

Промъкнах се покрай бюрото и се насочих към отворената врата. Боксърът бавно се обърна с лице към мен, като държеше ръцете си зад врата. Върху лицето му бе застинала крива, но почти дружелюбна усмивка.

Изнизах се през вратата, пъхнах се в прохода на живия плет и хукнах нагоре по улицата, като всеки миг очаквах да чуя свистенето на куршум. Но никой не стреля.

Скочих в крайслера и яко го подгоних нагоре. Прехвърлих хълма и бързо напуснах квартала.

Минаваше пет, когато спрях пред блока на Рандал Плейс. Няколко прозореца вече светеха, а радиоапаратите ревяха нестройно на различни станции. Качих се с асансьора до четвъртия етаж. Четиристотин и пети апартамент беше в дъното на коридор, покрит със зелен килим и облицован с ламперия като слонова кост. От отворените врати на аварийния изход полъхваше хладен ветреца.

До входната врата на 405-и апартамент имаше малък кремав звънец. Натиснах го.

След доста време мъж откряна вратата на няколко сантиметра. Беше слаб и дългокрак, с тъмнокафяви очи и тъмнокафяво лице. Четинестата му коса растеше само по темето, като му оставяше огромно пространство за чело. Тъмните му очи ме изучаваха безстрастно.

— Стайнър? — казах.

Нищо върху лицето му не се промени. Извади цигара иззад вратата и бавно я пъхна между стиснатите си тъмни устни. До мен долетя облак дим, а след него думи, изречени с хладен, небързащ, равен глас.

— Какво каза?

— Търся Стайнър. Харолд Хардуик Стайнър. Онзи с книгите.

Мъжът кимна. Обмисли репликата ми, без да бърза. Погледна върха на цигарата си и рече:

— Мисля, че го познавам. Но той не идва тук. Кой те праща?

Усмихнах се. Не му хареса. Отвърнах:

— Ти ли си Марти?

Тъмното лице стана още по-хладно.

— Имаш ли мангизи... или просто се будалкаш?

Разсеяно преместих левия си крак. Достатъчно, за да не може да затръшне вратата.

— У теб са книгите — рекох, — а у мен е списъкът на клиентите. Какво ще кажеш да си поговорим?

Марти не отмести поглед от лицето ми. Дясната му ръка отново се скри зад вратата, а рамото му издаваше, че тя се движи. Откъм стаята зад гърба му се чу слаб шум — съвсем слаб. Кукичка на завеса леко звънна в корниз.

После той широко отвори вратата.

— Защо не? Щом смяташ, че си заслужава — каза хладно.

Минах покрай него и влязох в стаята.

Обстановката беше приятна, с хубави мебели, немного на брой. Френските прозорци на срещуположната стена и терасата пред тях гледаха към предпланините, вече поаленели от отблясъците на залеза. До прозорците имаше затворена врата. Пред втора врата на същата стена, но по-близо до мен, бе спусната завеса — на пиринчен корниз.

Седнах на канапе срещу стената, на която нямаше врати. Марти затвори външната врата и полуизвърнат към мен, отиде до високо дъбово бюро, обковано с гвоздеи с квадратни глави. Върху бюрото имаше кутия за пури от кедрово дърво с позлатени пантички. Той я взе, без да сваля очи от мен, занесе я до масичка при фотьойла и седна в него.

Сложих шапката до себе си, разкопчах горното копче на шлифера си и му се усмигнах.

— Е, слушам — каза той.

Изгаси цигарата, отвори капака на кутията и извади две тлъсти пури.

— Пура? — предложи нехайно и ми подхвърли едната.

Посегнах да я хвана, с което се проявих като глупак. Марти пусна втората пура в кутията и ловко насочи в гърдите ми пистолет.

Учтиво изгледах оръжието. Беше черен полицейски колт. В момента не можех да споря с него.

— Стани за малко — рече Марти — и мини два метра напред. А междувременно можеш да си вдигнеш ръцете.

Говореше с преднамерено нехайство.

Усмигнах му се, макар че беснеех вътрешно. Рекох му:

— Ти си вторият за днес, който смята, че патлакът в ръката означава да хванеш дявола за рогата. Махни го и седни да поговорим.

Марти склучи вежди и издаде брадичка напред. Тъмните му очи изглеждаха леко разтревожени.

Втреничихме се един в друг. Не поглеждах към остроносата черна обувка, която се подаваше изпод завесата пред вратата вляво от мен.

Марти беше облечен в тъмносин костюм, синя риза и черна вратовръзка. Лицето му изглеждаше строго над мрачните тонове. Каза тихо, напевно:

— Не ме разбирай криво. Не съм главорез — просто съм предпазлив. Нищо не знам за теб. Можеш да се окажеш убиец например.

— Не си достатъчно предпазлив. Ходът с книгите беше глупав.

Той пое дълбоко въздух и безшумно го изпусна. После се облегна назад, кръстоса дългите си крака и постави колта на коляното си.

— Не си мисли, че няма да го използвам, ако ми се наложи. Какво искаш от мен?

— Кажи на приятелката си с остриите обувки да излезе. Сигурно се е изморила да си сдържа дъха.

Без да се обръща, Марти извика:

— Ела тук, Агнес.

Завесата пред вратата се отмести и зеленоока-та блондинка от магазина на Стайнър влезе при нас. Не бях кой знае колко изненадан, че я виждам.

Тя ме изгледа свирепо.

— Бях сигурна, че ще ни донесеш неприятности — гневно се обърна към мен. — Казах на Джо да внимава.

— Млъкни — озъби й се Марти. — Джо много добре си внимава. Запали някоя лампа, за да пречукам този, ако рече да ни извърти номер.

Блондинката включи голям лампион с квадратен червен абажур. После седна под него в широк, тапициран с плюш фотьойл и закрепил болен усмивка върху лицето си. Беше изплашена до немай къде.

Сетих се за пурата, която държах, и я пхнах в устата си. Докато вадех кибрит и я палех, колтът на Марти неотлъчно следваше движенията ми.

Изпуснах кълбо дим и заговорих през него.

— Списъкът на клиентите, за който споменах, е шифрован. Затова все още не мога да разчета имената, но на брой са петстотин. Ти имаш дванайсет кашона книги, тоест — триста бройки. Поне още толкова са раздадени. Но хайде да не се изхвърляме и да речем, че са

всичко петстотин. Ако това е работният списък на активната клиента и ти успееш да развъртиш всички книги, смятай, че имаш четвърт милион оборот. Умножи го по наема за една книга — примерно един долар. Твърде ниско е, но да бъде долар. Това са много пари в наше време. За толкова пари като нищо можеш да светиш маслото на човек.

Внезапно блондинката кресна:

— Ти си луд, ако смяташ, че...

— Млъкни! — сръза я Марти.

Тя се подчини и отпусна глава назад върху облегалката на фотьойла. Лицето ѝ бе изтерзано от напрежение.

— Това не е занаят за нехранимайковци — продължих да им обяснявам. — Трябва да си извоюваш доверие и да го запазиш. Според мен е погрешно да се прибегва до шантаж, това не бива да се практикува.

Тъмните очи на Марти ме гледаха студено.

— Страхотен чешит си — провлече той. — И кой е пипнал тая сладка работа?

— Ти — отвърнах. — Почти.

Марти не каза нищо.

— Убил си Стайнър, за да я докопаш — рекох. — Снощи, в дъжда. Хубаво време за стрелба. Лошо обаче, че не е бил сам. Ти или не си забелязал тази подробност, или си се уплашил. Избягал си. Но си имал достатъчно самообладание да се върнеш и да скриеш трупа, за да можеш да прибереш книгите, преди да започне следствието.

Блондинката издаде звук, все едно я душаха, след което извърна лице и се втренчи в стената. Сребристите ѝ нокти се забиха в дланите. Зъбите ѝ силно захапах устната.

Марти дори не премигна. Не помръдна, и пистолетът в ръката му не помръдна. Тъмното му лице бе като изсечено от гранит.

— Ама и ти обичаш да си играеш с огъня — обади се най-сетне. — Имаш късмет, че не аз съм убил Стайнър.

Ухилих му се не особено радостно.

— Все тая. И така можеш да намажеш въжето.

— Мислиш да ме накиснеш за това убийство? — прошепна той дрезгаво с пресъхнали устни.

— Определено.

— И как по-точно?

— Има кой да го разкаже така.

Тогава Марти изруга.

— Тази... тази проклета малка... Ще го направи... като едното нищо... да пукне дано!

Нищо не казах. Оставих го да посмели мисълта. Лицето му постепенно се проясни и той бавно остави колта на масата, но задържа ръката си наблизо.

— Не ми приличаш на мошеник, доколкото разбирам от тези работи — промълви бавно, а очите му студено искряха изпод тъмните сведени клепачи. — А не виждам и никакви ченгета наоколо. Какво искаш?

Дръпнах от пурата и погледнах към ръката с патлака.

— Негатива от фотоапарата на Стайнър. И всички извадени снимки. Още сега. У теб са, защото това е единственият начин да научиш кой е бил там снощи.

Марти леко извърна глава, за да погледне Агнес. Лицето ѝ все още беше към стената, а ноктите — вкопани в дланите. Той отново се обърна към мен.

— Тук вече не позна.

Поклатих глава.

— Напротив. Глупаво е да шикалкавиш, Марти. Много лесно могат да те приберат за убийството. Съвсем естествено е. Ако се наложи момичето да си разкаже версията, снимките няма да имат никакво значение. Тя обаче не иска да говори.

— Частно ченге ли си? — попита.

— Да.

— Как се добра до мен?

— Следях Стайнър, който тормозеше Дравец. Дравец пуска мангизи. И ти си намазал от тях. Проследих книгите от магазина на Стайнър дотук. Останалото беше лесно... след като чух и момичето.

— И тя казва, че аз съм очистил Стайнър.

Кимнах.

— Но може и да греши.

Марти въздъхна.

— Мрази ме и в червата — рече. — Защото я разкарах. Платиха ми да го направя, но и сам щях да се махна. Прекалено е смахната за мен.

— Дай снимките, Марти — казах.

Той бавно се изправи, погледна към колта и го прибра в страничния си джоб. Ръката му бавно се насочи към вътрешния джоб на сакоето.

В този миг на вратата се позвъни и някой забрави да махне пръста си от звънеца.

Това никак не хареса на Марти. Той ухапа долната си устна и присви вежди. Лицето му стана зло. Звъненето продължи.

Блондинката скочи. От нервното напрежение лицето ѝ изглеждаше старо и грозно.

Без да ме изпуска от поглед, Марти рязко издърпа едно от чекмеджетата на писалището и извади малък автоматичен пистолет с бяла дръжка. Подаде го на блондинката. Тя се приближи и чевръсто го пое, без обаче да изгаря от възторг.

— Седни до него — изхриптя Марти. — Дръж го на мушка. Ако започне много да знае, пусни му няколко куршума.

Тя седна на дивана на около половин метър от мен, на поотдалечената от вратата страна. Прицели се в бедрото ми. Неспokoйният ѝ поглед никак не ми допадна.

Звънецът спря и някой започна бързо, леко и нетърпеливо да чука по вратата. Марти прекоси стаята и отвори. Плъзна дясната си ръка в джоба на самото и отвори с лявата — рязко и широко.

Кармен Дравец го избута навътре в стаята, навряла дулото на малък пистолет в тъмното му лице.

Марти отстъпи леко и бързо. Устата му беше отворена, а на лицето му бе изписана паника. Твърде добре познаваше Кармен.

Тя затвори вратата и продължи да напредва с малкия си пистолет. Не гледаше нищо друго освен Марти, а и не виждаше нищо друго освен него. Изглеждаше здравата упоена.

Блондинката потрепери с цялото си тяло и извъртя пистолета с бялата дръжка към Кармен. Бързо се пресегнах, сграбчих я за китката, стиснах я здраво, спуснах предпазителя и задържах така. Последва кратко боричкане, на което нито Марти, нито Кармен обърнаха внимание. После пистолетът се прехвърли в моята ръка.

Блондинката задиша дълбоко и се вторачи в Кармен. Кармен гледаше Марти с упоени очи.

— Искam си снимките — каза тя.

Марти преглътна и се опита да се усмихне.

— Разбира се, малката, разбира се — каза с нисък, глух глас, далеч неприличащ на онзи, който бе използвал с мен.

Кармен изглеждаше почти толкова смахната, колкото на стола у Стайнър. Този път обаче успешно контролираше гласа и крайниците си.

— Ти застреля Хал Стайнър — заяви тя.

— Чакай малко, Кармен! — изкрещях аз.

Тя не помръдна глава. Блондинката изведнъж се оживи и се обърна срещу мен, все едно искаше да издъни корема ми с глава, но впи зъби в ръката ми. Тази с пистолета.

Нададох поредния крясък, но и на него никой не обърна внимание.

Марти рече:

— Слушай, малката, аз не съм...

Блондинката измъкна зъбите си от ръката ми и ме заплю със собствената ми кръв. После се хвърли върху бедрото ми и се опита да захапе и него. Леко я цапнах по главата с приклада на пистолета и понечих да се изправа. Тя се изтърколи надолу по краката ми и обви ръце около глезените ми. Отново се строполих върху дивана. Лудостта на страха ѝ даваше сила.

Марти посегна с лявата си ръка към пистолета на Кармен. Не успя. Револверчето издаде глух, тежък звук, който никак не беше силен.

Куршумът прелетя покрай Марти и счупи стъклото на отворения френски прозорец.

Той отново застина. Сякаш всичките му мускули се бяха парализирали.

— Хвърли ѝ се в краката и я събори на пода, глупако! — изкрещях аз.

После повторно фраснах блондинката по главата, този път доста по-силно, и тя се търкулна на пода. Освободих краката си и прекрачих встрани.

Марти и Кармен все още стояха един срещу друг и се гледаха като истукани.

Нещо много едро и тежко се стовари върху външната врата и ламперията се разцепи по диагонал от горе до долу.

Това върна жизнеността на Марти. Той измъкна колта от джоба си и отскочи назад. Стрелях в дясното му рамо, но в желанието си да не го нараня много, не уцелих. Онова, тежкото, отново се блъсна във вратата с трясък, който сякаш разтърси цялата сграда.

Дравец влетя в стаята заедно със счупената врата. Аз хвърлих малкия автоматичен пистолет и измъкнах собствения си патлак.

Той гледаше като обезумял, беше жестоко пиян и разярен. Огромните му ръце се мятаха като вършачка, погледът му бе свиреп и кръвясал, на устата му имаше пяна.

Нанесе ми страхотен удар по главата, без дори да ме забележи. Рухнах до стената, между края на дивана и счупената врата.

Тъкмо разтръсквах глава и се опитвах да се нивелирам отново, когато Марти започна да стреля.

Нещо повдигна палтото на Дравец откъм гърба, все едно куршумът бе пронизал цялото му тяло. Той се препъна, но веднага се изправи и нападна като бик.

Прицелих се и стрелях в тялото на Марти. Той потръпна, но колтът в ръката му продължи да подскача и трещи. После Дравец се озова между нас, а Кармен отхвърча настрани като сухо листо и вече никой не беше в състояние да направи каквото и да било.

Куршумите на Марти не можеха да спрат Дравец. Нищо не можеше. И мъртъв да бе, пак щеше да докопа Марти.

Сграбчи го за гърлото, когато онзи запокити празния пистолет в едрото му лице. Желязото отскочи като гумена топка. Марти пронизително изпищя, а Дравец го стисна за гушата и го отлепи от пода.

За миг тъмните ръце на Марти се опитаха да се вкопчат в китките на огромното мъжище. Нещо рязко изпращя и ръцете увиснаха безжизнено. Последва втори, по-глух пукот. Миг преди Дравец да пусне врата му, забелязах, че лицето на Марти е моравочервено. Спомних си, някак между другото, че онези, на които им чупят вратовете, понякога гълтат езиците си, преди да умрат.

После Марти се свлече в ъгъла, а Дравец започна да отстъпва назад. Отстъпваше като човек, губещ равновесие, неспособен да се задържи на краката си. Направи четири-пет несигурни крачки. Огромното туловище се килна заднишком и той се сгромоляса на пода с широко разперени ръце.

От устата му бликна кръв. Очите му се напрегнаха, все едно се мъчеше да види през мъгла.

Кармен Дравец клекна до него и започна да вие като уплашено животно.

От антрето се чу шум, но никой не се показва през отворената врата. Твърде много олово се бе изсипало напосоки.

Бързо се приближих до Марти, надвесих се над него и пъхнах ръка във вътрешния му джоб. Измъкнах дебел квадратен плик, в който имаше нещо твърдо. Изправих се и се обърнах.

Далеч във вечерния здрач се разнесе слаб вой на сирена, който сякаш се усилваше.

Пребледнял мъж предпазливо надникна през вратата. Коленичих до Дравец.

Той се опита да каже нещо, но не можах да чуя думите. После напрежението изчезна от очите му и те станаха далечни и безразлични, като на човек, загледан много напред, отвъд ширнала се далнина.

Кармен каза безучастно:

— Беше пиян. Принуди ме да кажа къде отивам. Не знаех, че ме е последвал.

— Разбира се — отвърнах глухо.

Изправих се и отворих плика. Вътре имаше няколко снимки и негатив. Хвърлих го на пода и го смачках с тока на обувката си. Започнах да късам снимките и да гледам как парченцата падат от ръката ми и се разпиляват из стаята.

— Сега ще публикуват доста твои снимки, малката, но тази няма да е между тях.

— Не знаех, че ме е проследил — повтори тя и задъвка палеца си.

Сирената вече виеше пред блока. Заглъхна до монотонно бръмчене, после спря окончателно точно когато привърших с късането.

Стоях неподвижно в средата на стаята и се питах защо унищожих снимките. Сега вече това нямаше никакво значение.

Облакътен на голямата орехова маса в кабинета на инспектор Айшам и небрежно стиснал димяща цигара между пръстите си, Гай Слейд каза, без да ме поглежда:

— Благодаря, че ме накисна, ченге. Приятно ми е от време на време да се срещам с момчетата от Управлението.

Усмихна се кисело и очите му се присвиха.

Седях на дългата страна на масата, срещу Айшам. Беше върлинест, невзрачен, с пенсне. Нито приличаше, нито постъпваше, нито приказваше като ченге. Макгий Виолетката и детектив Тринел — весел ирландец, седяха на два стола с извити облегалки досами стената с остъклена горна част, която отделяше приемната от кабинета.

Казах на Слейд:

— Стори ми се, че твърде бързо открихте кръвта. Очевидно съм сбъркал. Моите извинения, господин Слейд.

— Да. Едно извинение и все едно нищо не се е случило.

Той се изправи и взе бамбуковото бастунче и ръкавицата, които лежаха върху масата.

— Свършихте ли с мен, инспекторе?

— Свършихме за тази вечер, Слейд.

Гласът на Айшам беше сух, хладен, подигравателен.

Слейд закачи бастунчето на китката си, за да отвори вратата. Усмихна се, преди да излезе. Тилът ми вероятно е бил последното нещо, върху което са се спрели очите му, но аз не го гледах.

Айшам рече:

— Не е необходимо да ти казвам как гледа полицията на подобно укриване на убийство.

Въздъгнах.

— Изстрели — рекох. — Мъртвец на пода. Голо упоено момиче на стола, което не знае какво се е случило. Убиец, когото не можех да заловя, а и вие също... тогава. И зад всичко този стар клет великан,

който късаше сърцето си, като се опитваше да постъпи правилно в неподходящ момент. Хайде, лепнете ми го. Не съжалявам.

Айшам не се впечатли особено.

— Кой в крайна сметка е убил Стайнър?

— Русата ще ви каже.

— Искам да го чуя от теб. Вдигнах рамене.

— Ако искате да си играем на догадки — шофьорът на Дравец, Карл Оуен.

Айшам не изглеждаше особено изненадан. Макгий Виолетката силно изгрухтя.

— Защо мислиш така? — попита Айшам.

— Известно време смятах, че може да е Марти — отчасти защото момичето го твърдеше. Но думите й нищо не значеха. Тя не знаеше и се възползва от възможността да му забие ножа. А и не се разделя лесно с хрумванията си. Но Марти нямаше поведение на убиец. Пък и хладнокръвен човек като него едва ли би избягал по този начин. Та аз още не бях започнал да блъскам по вратата, когато онзи офейка. Разбира се, мислех и за Слейд. Но и той не е този тип. Вечно мъкне със себе си двама въоръжени телохранители, които сто на сто щяха да ме посрещнат със стрелба. Освен това изглеждаше искрено изненадан, когато откри кръвта на пода днес следобед. Слейд е бил в играта заедно със Стайнър и не го е изпускал от поглед, но не го е убил, нямал е причина да го убива, а без причина никога не би го убил по този начин — пред свидетел. Карл Оуен обаче би го направил. Някога е бил влюбен в момичето, вероятно така и не е успял да превъзмогне чувствата си. Имал е възможност да я следи, открил е къде ходи и какво прави. Отишъл е у Стайнър, минал е през задния вход, видял е сеанса с порнографската снимка и е превъртял. Светил му е маслото, а после е изпаднал в паника и просто е избягал.

— Бягал е чак до кея на Лидо, а после се е хвърлил от него — сухо забеляза Айшам. — Май забравяш, че този Оуен имаше рана от удар по главата.

— Не — рекох. — Освен това не съм забравил, че по някакъв начин Марти е знаел какво е имало на онази фотолента — поне е знаел достатъчно, за да влезе и да я вземе, а после да скрие трупа в гаража на Стайнър, докато си оправи играта.

— Доведи Агнес Лоръл, Гринел — нареди Айшам.

Гринел стана, прекоси кабинета и изчезна през една от вратите.

— Ти си такъв приятел, че враг не ми трябва — обади се Макгий Виолетката.

Не го погледнах. Айшам задърпа увисналата кожа под адамовата си ябълка и се втренчи в ноктите на другата си ръка.

Гринел се върна с блондинката. Косата ѝ се спускаше безредно върху яката на палтото. Беше свалила черните клипсове от ушите си. Изглеждаше уморена, но вече не и уплашена. Бавно се отпусна на стола до масата, където бе седял Слейд, и скръсти ръце със сребристи нокти на гърдите си.

Айшам тихо каза:

— Добре, госпожице Лоръл. Сега искаме да изслушаме и вас.

Момичето сведе поглед към скръстените си ръце и заговори без колебание, с тих, равен глас:

— Познавам Джо Марти от около три месеца. Предполагам, че се е сприятелил с мен, защото работех при Стайнър. Аз обаче си мислех, че ме харесва. Разказах му всичко каквото знаех за Стайнър. Той вече бе научил някои неща. Живееше от парите, които бе получил от бащата на Кармен Дравец, но краят им се виждаше и той бе готов за нещо ново. Реши, че Стайнър се нуждае от партньор, и започна да го наблюдава, за да разбере дали зад гърба му няма опасни приятелчета да го закрият. Снощи е бил в колата си на уличката зад къщата на Стайнър. Чул изстрелите, видял момчето, което изтичало надолу по стълбите, скочило в огромна лимузина и подкарало като бясно. Джо го проследил. Някъде по пътя за плажа го настигнал и го натикал в канавката. Хлапето извадило пистолет, но нервите му не издържали и Джо го ударил по главата. Докато било в безсъзнание, Джо го претърсил и разбрал кой е. Когато се свестило, Джо се престорил на ченге, хлапето не издържало и му изпяло всичко. Докато се чудел какво да прави, онова живнало, съборило го и побягнало отново. Карало като смахнато и Джо го оставил да си троши главата. Върнал се в къщата на Стайнър. Знаете останалото. Той прояви лентата и видя какво притежава, бързо се зае да намери пари, за да можем да изчезнем от града, преди полицията да е открила Стайнър. Смятахме да вземем част от книгите му и да отворим магазин в друг град.

Агнес Лоръл замълча. Айшам забарабани с пръсти и рече:

— Марти ти казваше всичко, така ли?

— Ъхъ.

— Сигурна ли си, че не е убивал този Карл Оуен?

— Не съм била там, но не се държеше като убиец.

Айшам кимна.

— Засега това е всичко, госпожице Лоръл. Ще го искаме писмено. И трябва да ви задържим, разбира се.

Момичето се изправи. Гринел я изведе. Тя излезе, без да погледне към никого. Айшам каза:

— Марти не е могъл да знае, че Карл Оуен е мъртъв. Но е бил сигурен, че ще опита да се скрие. Докато го намерим, той щеше да е издоил Дравец и да е напуснал града. Мисля, че версията на момичето звучи правдоподобно.

Никой не се обади. След малко Айшам се обърна към мен.

— Направил си една фатална грешка. Не е трябвало да споменаваш името на Марти пред момичето, докато не си бил сигурен, че ти е в ръцете. Това доведе до ненужната смърт на двама души.

— Ъхъ — рекох. — Ами да се върна и да повторя всичко отначало.

— Недей да се зъбиш.

— Не се зъбя. Работех за Дравец и правех всичко възможно да му спестя мъката. Не знаех, че момичето е чак толкова смахнато и че Дравец ще изкрейзи. Искях снимките и хич не ми пукаше за измет като Стайнър, Джо Марти и гаджето му. И сега не ми пука.

— Добре де, добре — нетърпеливо рече Айшам. — Тази вечер повече не си ми нужен. И без това здравата ще те притиснат по време на разследването.

Той се изправи и аз станах. Протегна ми ръка.

— Но от това ще имаш повече полза, отколкото вреда — добави сухо.

Стиснахме си ръцете и аз излязох. Макгий излезе след мен. Спуснахме се с асансьора, без да си кажем дума. Когато излязохме от сградата, Макгий мина от дясната страна на крайслера ми и се настани вътре.

— Има ли някакво пиене в бърлогата ти?

— Колкото искаш — отвърнах.

— Да го пробваме тогава.

Запалих и подкарах на запад по „Първа улица“ през дълъг къртящ тунел. Щом излязохме от него, Макгий каза:

— Следващия път, когато ти изпратя клиент, не издрънквай всичко на полицията, момчето ми.

Пътувахме в тихата вечер към „Бърглънд“. Чувствах се стар, изморен и никому ненужен.

НЕФРИТЕНАТА ОГЪРЛИЦА

1. ТРИСТА КАРАТА „ФЕЙ ЦУИ“

Пушех си лулата и се мръщех срещу opakото на името си върху остъклената част на вратата, когато се обади Макгий Теменужката. От една седмица стоях без работа.

— Как върви копойският занаят? — попита Теменужката. Той е ченге в отдел „Убийства“. — Какво ще кажеш да се повъргаляш малко по плажа като телохранител или нещо такова?

— Всичко, от което ще капне някой долар — отвърнах аз. — Освен убийство. За това взимам по три и половина.

— Обзалагам се, че го вършиш като хората. Ето ти данните, Филип.

Даде ми името, адреса и телефона на някой си Линдли Пол, който живеел в Кастеламаре, движел се из хайлайфа, ходел навсякъде освен на работа, живеел сам със слуга японец и карал много голяма кола. Полицията нямала нищо срещу него, освен дето твърде добре се забавлявал.

Кастеламаре бе в чертите на града, но не му личеше, тъй като се състоеше от двайсетина къщи с различна големина, увиснали на зъби и нокти върху планинския склон. Човек оставаше с впечатлението, че една по-прилична кихавица ще ги стовари всичките върху главите на плажуващите. Край магистралата имаше кафене с масички отпред, а до него бетонна арка, която бе всъщност пешеходен надлез. Отсам надлеза, право нагоре тръгваха бели бетонни стъпала и се врязваха в хълбока на планината.

Неговата улица, беше ми казал Линдли Пол по телефона, била третата по стълбите отдолу нагоре, ако не съм имал нищо против да се поразходя пеша. Така, рече, било най-лесно да се намери къщата му от първия път, тъй като улиците били изключително живописни, но заплетени като лабиринт. Можело да се мотаеш с часове из тях, без да се придвижиш по-далеч от червей в кутия за стръв.

И тъй, паркирах синия си „Крайслер“ долу на пътя и поех по стълбите. Вечерта беше приятна и когато тръгнах, по морската

повърхност все още играеха отблясъци. Докато стигна горе, от тях нямаше и следа. Седнах на последното стъпало, разтрих мускулите на краката си и изчаках пулсът ми да спадне до трицифрено число. После отлепих ризата от гърба си и се запътих към единствената къща наоколо.

Не беше лоша, но и не изглеждаше да е строена с много пари. До входната врата водеше разядена от солта желязна стълба, а гаражът беше под къщата. Вътре бе вкарана на заден ход дълга черна кола с размерите на морски кръстосвач — огромно чудовище с аеродинамична форма и опашка на койот, вързана за капачката на радиатора. Под капака на двигателя ѝ можеха да се приютят още три коли. На вид струваше повече от самата къща.

Мъжът, който ми отвори, носеше лек бял костюм и виолетово шалче от лъскава коприна, небрежно подпъхнато в яката на ризата. Имаше мек, загорял врат като на много силна жена. Очите му бяха бледосиньо зеленикави, горе-долу с цвета на аквамарина, чертите на лицето му малко едри, но безспорно красиви. Имаше гладко загоряло чело, а гъстата му руса коса бе сресана педантично назад. Беше с около два сантиметра по-висок от мен, което правеше около метър и осемдесет и два, и изобщо имаше вид на човек, който носи бял костюм с виолетово копринено шалче под яката.

Той се прокашля, погледна някъде над лявото ми рамо и каза:

— Да?

— Аз съм човекът, когото сте помолили да ви изпратят. Препоръчва ме Макгий Теменужката.

— Теменужката? Божичко, какъв странен прякор. Вашето име беше...

Поколеба се, а аз го оставих да се мъчи, докато най-после отново прочисти гърлото си и премести синьо-зелените си очи върху някаква точка на два-три километра зад другото ми рамо.

— Марлоу — рекох. — Същото като днес следобед.

— Влезте, господин Марлоу. Надявам се, че ще ме извините. Прислужника ми го няма, така че аз... — Усмихна се пренебрежително към вратата, сякаш фактът, че я бе отворил и затворил саморъчно, го омърсяваше по някакъв начин.

Озовахме се на веранда, която обикаляше голяма дневна от три страни и бе само три стъпала над нивото ѝ. Слязохме по стъпалата и

Линдли Пол посочи с вежди към розов фотьойл. Седнах с надеждата, че няма да оставя следи върху тапицерията.

Беше от холовете, където хората седят по турски върху възглавници на пода, отпиват абсент през бучка захар в устата си и разговарят гърлено или само писукат. Наоколо имаше рафтове с книги и върху поставки — ъгловати скулптури от гледжосана глина. Имаше и удобни диванчета, и постелки от бродирана коприна, разхвърляни тук-там под разни лампиони, и тъй нататък. Върху големия концертен роял от палисандрово дърво беше поставена много висока ваза с едина-единствена жълта роза в нея, а под рояла — китайски килим с цвят на праскова, толкова мек и дебел, че полска мишка можеше да прекара поне седмица в него, без да си подаде носа навън.

Линдли Пол се облегна на рояла и запали цигара, без да предложи и на мен. Вдигна нагоре глава, за да издуха дима към високия таван, от което шията му още повече заприлича на женска.

— Става въпрос за нещо съвсем дребно — небрежно подхвана той. — Всъщност не знам дали си струваше изобщо да ви безпокоя. Но така или иначе, реших, че бих могъл да взема някого с мен. Трябва да ми обещаете, че няма да размахвате пистолети или нещо подобно. Предполагам, че носите пистолет?

— О, да — отвърнах. — Да.

Гледах трапчинката на брадичката му. Човек можеше да загуби стъклено топче в нея.

— Е, не бих желал да го използвате, нали разбирате, или нещо от този род. Просто имам среща с двама мъже, от които ще купя нещо. Ще нося малко пари в брой.

— Колко пари и за какво? — попитах и запалих една от собствените си цигари с една от собствените си клечки.

— Но как може...

Усмивката му беше приятна, но спокойно бих заврял юмрук в нея, без да изпитам угризения. Мъжът просто не ми харесваше.

— Става дума за поверителна услуга, която правя на мой приятел. Не бих искал да навлизам в подробности.

— Значи искате да дойда с вас просто за да ви държа шапката — предположих.

Ръката му трепна и върху белия маншет на костюма се посипа малко пепел. Това го раздразни. Той го изгледа намръщено, а после

изрече тихо, като султан, който предлага копринен клуп на някоя от жените си, чиито номера са му омръзнали.

— Надявам се, вашата безочливост не е предумишлена.

— Надеждата крепи човека — отвърнах. Известно време ме гледа втренчено, а после каза:

— Много съм склонен да ви фрасна кроше в носа.

— Така е по-добре — рекох. — Ще се наложи първо да потренирате малко, но ми допада борческият ви дух. А сега да поговорим делово.

Раздразнението все още не го бе напуснало.

— Търся телохранител — рече студено. — И частен секретар да имам, пак не бих му поверил всичките си лични дела.

— Ако работи постоянно за вас, ще ги научи. Ще ги знае отзад напред и отгоре надолу. Но аз съм нает само за един ден, затова се налага да ми кажете. За какво става дума? Изнудване?

След доста дълго мълчание той рече:

— Не. За огърлица от нефрита „Фей Цуи“, която струва поне седемдесет и пет хиляди долара. Чувал ли сте някога за нефрита „Фей Цуи“?

— Не.

— Ще си налеем малко коняк и ще ви разкажа за него. Да, ще си налеем по малко коняк.

Той се отлепи от рояла и тръгна като балетист, без да движи тялото си от кръста нагоре. Изгасих цигарата и подуших въздуха. Стори ми се, че усетих мирис на сандалово дърво, а после Линдли Пол се върна обратно, като носеше приятна за окото бутилка и две конячени чаши. Сипа по напръстниче във всяка и ми подаде едната.

Обърнах я наведнъж и го зачаках да спре да клатушка капката коняк под носа си и да заговори по същество. Мина доста време, докато се накани. Започна със сравнително любезен тон:

— „Фей Цуи“ е ценен сам по себе си. От него вече има много малко неразработени находища, количествата „Фей Цуи“ са съвсем незначителни, разработените находища са изчерпани преди стотици години. Моя приятелка притежаваше огърлица от този нефрит. Петдесет и едно инкрустирани зърна китайска изработка, всички съвършено еднакви, по около шест карата всяко. Преди известно време огърлицата беше открадната при грабеж. Взеха само нея и ни

предупредиха да не съобщаваме в полицията, нито на застрахователната агенция, а да чакаме да ни се обадят по телефона. Така се случи, че тогава придружавах дамата, което е една от причините да поема риска с откуп. Обадиха се след няколко дни, определиха цената — десет хиляди долара, и времето — тази вечер в единайсет. Все още не знам мястото. Но трябва да е някъде сравнително наблизко, някъде около Палисадите.

Погледнах в празната си чаша и я разклатих. Сипа ми още мъничко. Изпратих го при първата доза и запалих нова цигара, този път от неговите — чудесна „Вирджиния“ с личния му монограм върху хартията.

— Кражба на бижута с цел откуп — рекох. — Изисква добра организация, защото иначе бандата няма да знае къде и кога да действа. Обикновено хората не излизат с ценните си бижута, а когато го правят, носят имитация. Нефритът трудно ли се имитира?

— Като материал не — отвърна Линдли Пол. — Като изработка... необходим е цял живот.

— С други думи, материалът не може да се прешлифова — рекох, — което ще означава, че не може и да се продаде, освен за минимална част от стойността ѝ. Следователно бандата може да разчита само на откуп. Според мен няма къде да мърдат. Само че много късно сте се сетил да си търсите телохранител, господин Пол. Откъде знаете, че ще преглътнат присъствието му?

— Не знам — отпаднало отвърна той. — Но не съм и герой. Не обичам самотните разходки по тъмно. Ако номерът мине — мине. Отначало бях решил да отида сам, но после си помислих: защо да не скрия някого отзад в колата, за всеки случай.

— В случай че ви вземат парите и ви пробутат празен пакет? Как бих могъл да го предотвратя? Ако скоча и започна да стрелям, а пакетът наистина е празен, никога вече няма да видите огърлицата си. Посредниците няма да знаят кой стои зад бандата. Ако пък не се открия, те ще са изчезнали, преди да видите какво са ви дали. Дори може нищо да не ви дадат, а да ви кажат, че ще си получите стоката по пощата, след като проверят дали парите не са белязани. Те белязани ли са?

— Боже господи, не!

— А би трябвало — изръмжах. — Вече може да се направи така, че знаците да се откриват само с микроскоп или на черна светлина. Това изисква апаратура, което ще рече — ченгета. Добре, ще си опитам късмета. Моето участие ще ви струва петдесет долара. Най-добре да ми ги дадете сега, в случай че не се завърнем. Обичам да пипам пари.

Стори ми се, че широкото му красиво лице леко пребледня и лъсна.

— Да пийнем още малко коняк — бързо каза той.

Този път напълни чашите като хората.

Седяхме и чакахме телефонът да позвъни. Получих си петдесетте долара, с които да си играя.

Телефонът звъня четири пъти и по интонацията се досещах, че разговаря с жени.

Обаждането, което чакахме, дойде чак в единайсет без двајсет.

2. ИЗГУБВАМ КЛИЕНТА СИ

Шофирах аз. Или по-точно държах волана на огромната черна кола, а тя си вървеше сама. Бях облякъл светло спортно сако и шапка — собственост на Линдли Пол. В един от джобовете си носех десет бона на стотачки. Пол беше на задната седалка. Пищовът му бе със сребърни инкрустации, да не откъснеш очи от него. Надявах се, че знае как да го използва. В тази история нямаше нищо, което да ми харесва.

Мястото на срещата бе падина в началото на каньона Пурисима, на около петнайсет минути от къщата. Пол каза, че познавал околността сравнително добре и нямало да се затрудни да ме направлява.

Въртахме се и се спускахме из осморките на планинския път, докато ми се зави свят, а после най-неочаквано се озовахме на магистралата, фаровете на непресекващия поток коли в двете посоки се сливаха в безкраен бял лъч. Беше часът и на големите товарни камиони.

Край бензиностанция на „Булеварда на залеза“ свихме към вътрешността. Обгърна ни самота, известно време долавях мириса на водорасли, не много силен, после от тъмните хълмове взе да лъха на див градински чай, доста по-осезателно. От време на време от околните височини — мечта за търговците на недвижими имоти — ни намигаше по някой далечен жълт прозорец. Или пък покрай нас изръмжаваше кола и заслепяващата светлина на фаровете ѝ скриваше за миг хълмовете. Тънки ивици студена мъгла преследваха полумесеца по небето.

— Там долу е плажният клуб „Бел Еър“ — обади се Пол. — Следващият каньон е Лас Пулгас, а после Пурисима. При върха на следващото възвишение ще завием.

Гласът му беше приглушен, напрегнат. Нямаше и следа от предишното високомерие.

— Снишете глава — изръмжах през рамо. — Нищо чудно през цялото време да ни наблюдават. Тази кола бие на очи като муха в

мляко.

Лимузината продължаваше да мърка отпреде ми.

— Тук свийте надясно — рязко прошепна той, когато вече бяхме изкачили и второто възвишение.

Свих и подкарах черното чудовище по широк бурениясал булевард, така и неуспял да се превърне в пътна артерия. От занемарения тротоар стърчаха тъмните стълбове на недовършени улични лампи. По бетона откъм пущинака бяха пропъззели храсталаци. Чувах песента на щурците и дървесните жаби. Толкова тихо работеше колата.

Наближихме къща, цялата тъмна. Очевидно обитателите ѝ си лягаха с кокошките. В края на пътя бетонът неочаквано свършваше и се спуснахме по склона до неасфалтирана тераса, после отново надолу, докато пред нас изплува барикада от бяло боядисани дъски, преграждаща коларския път.

Чух шумолене зад гърба си, Пол се надвесил напред с въздишка и зашепна сподавено:

— Това е мястото. Ще се наложи да слезете и да разчистите преградата, за да се спуснем долу в ниското. Сигурно е сложена, за да не можем да се измъкнем бързо, защото с тази кола ще трябва да се връщаме на заден ход. Искат да спечелят време, за да се измъкнат.

— Млъкнете и не надигайте глава, освен ако не ме чуете да викам — рекох.

Изгасих почти безшумния двигател и останах заслушан в нощта. Щурците и дървесните жаби засилиха песента си. Не се чуваше нищо друго. Наоколо явно не се движеше никой, иначе щурците щяха да млъкнат. Докоснах студената дръжка на пистолета под мишницата си, отворих вратата, плъзнах се върху твърдата глина, застанах неподвижен. Отвсякъде ме заобикаляха храсталаци. Усещах мириса на градински чай. Беше толкова гъст и висок, че в него можеше да се укрие цяла армия. Тръгнах към барикадата.

Може би я бяха сложили само за проба, за да видят дали Пол ще изпълни нарежданията им.

Протегнах и двете си ръце — с една не можех да се справя — и започнах да отмествам част от ограждението. Не беше само проба. Най-мощният лъч от електрическо фенерче в света ме цапардоса в лицето от един храст на около пет метра от мен.

Тънък писклив гласец с негърски акцент пропя от тъмнината зад фенера:

— Тук сме двама с карабини. Вдигни си лапите по-височко и гледай да са празни. Няма да поемам никакъв риск.

Нищо не казах. За миг останах неподвижен, повдигнал барикадата на няколко сантиметра от земята. Откъм Пол в колата — ни гък. После тежестта на дъските натегна мускулите ми и мозъкът ми рече да ги пусна. Бавно вдигнах ръце. Лъчът ме сковаваше като разплескана върху стената муха. Не мислех за нищо конкретно, само смътно се питах не можехме ли да го изработим по-добре.

— Ха тъй — изскимтя тъничкият писклив гласец. — Дръж ги, докато бате дойде при теб.

Гласът събуди смътно ехо в мозъка ми, но нищо не значеше. Паметта ми бе задръстена от подобни на него. Чудех се какво ли прави Пол. Тънка остра фигура се отдели от снопа светлина, тутакси загуби своята острота, а и въобще формата си, и се превърна в тихо шумолене някъде встрани. После шумоленето се премести зад гърба ми. Държах ръцете си във въздуха и премигвах срещу ослепителния лъч.

Усетих леко докосване с пръст по гърба, а после и твърдото дуло на пистолет. Полузабравеният глас рече:

— Може малко да те позаболи.

Последва кикот и изсвистяване. Бял нажежен пламък изригна от върха на главата ми. Рухнах върху преградата, впих нокти в дъските и изкрещях. Дясната ми ръка се опита да се добере до лявата мишница.

Не чух повторно изсвистяване. Само видях как белият пламък става все по-голям и по-голям, докато наоколо ми вече нямаше нищо освен острата, болезнена бяла светлина. После се възцари мрак, в който нещо червено се гърчеше като бацил под микроскоп. А след това нямаше нищо червено и нищо не се гърчеше, само мрак, пустота и усещането, че потъвам.

Събудих се, загледан с мътни очи в някаква звезда, а до слуха ми долиташе разговорът на две таласъмчета в черна шапка.

— Лу Капака.

— Кво рече?

— Лу Капака.

— Кой е Лу Капака?

— Закоравял черен гангстер, когото видя веднъж да разпитват в участъка.

— А!... Лу Капака.

Претърколих се, задрасках по земята и се изправих на едно коляно.

Изстенах. Нямаше никой. Явно съм си говорил сам. Запазих равновесие, като се подпирах с длани на земята. Ослушвах се, но не чувах нищо. Раздвижих ръце и по кожата ми полепнаха сухи репей и сок от лилавия градински чай, от който дивите пчели събират най-много мед.

Медът беше сладък. Твърде сладък и прекалено тежък за стомаха. Наведох се и повърнах.

Мина известно време, докато успея да събера вътрешностите си. Все още не чувах нищо освен бученето в собствените си уши. Изправих се много предпазливо, като старец, който излиза от вана. Стъпалата ми бяха изтръпнали, а краката си усещах като гумени. Олюлях се и почувствах, че ми прималява. Избърсах от челото си студената пот и опипах тила си. Беше мек и кашав като натъртена праскова. Когато го докоснах, болката ме прониза чак до петите. Усещах сбор от всички болки, връхлетели ме след първия ритник по задника, получен в отделенията.

После пред очите ми се проясни дотолкова, че да видя очертаванията на плитката като паница падина, отвсякъде заобиколена с храсти като с ниска ограда, и черния коларски път, който пълзеше нагоре по склона под смътното сияние на залязващата луна. Тогава съзрях колата.

Беше съвсем близо до мен, на не повече от пет-шест метра. Просто не бях погледнал в посоката. Колата на Линдли Пол без всякакви светлини. Запрепъвах се към нея и инстинктивно посегнах за пистолета под лявата мишница. Естествено, сега там нямаше и помен от пистолет. Пискливата чернилка, чийто глас ми напомняше на някого, се бе погрижила. Все още обаче имах джобно фенерче. Извадих го, отворих задната врата и насочих лъча вътре.

Нямаше нищо — нито кръв, нито раздрана тапицерия, нито напукани или изпотрошени стъкла, никакви трупове. Очевидно колата не е била сцена на бойни действия. Просто си беше празна. Ключовете висяха на твърде декоративното табло. Беше докарана тук, долу, и

зарязана. Насочих тънкия лъч към земята и затърсих. Търсех него. Нямаше начин да не е някъде наоколо. Щом колата му беше тук.

После в студената тишина горе някъде край ръба на падината забуча двигател. Светлината в ръката ми угасна. Други светлини — предни фарове — облизаха опърпания храсталак.

Хвърлих се на земята и бързо пропълзях зад колата на Линдли Пол.

Фаровете се наклониха надолу, заблестяха по-силно. Спуснаха се по склона, по коларския път, в падината. Вече разпознавах приглушеното безгрижно пърпорене на малък двигател.

Колата спря на сред пътя. Щракна фенерче, лъчът пробяга настрани. Сниши се и се задържа върху нещо, което не можех да видя. Фенерчето изщрака отново и колата бавно заслиза по нанадолнището.

В падината тя се позавъртя така, че фаровете ѝ да осветяват черната лимузина. Прехапах горната си устна и разбрах, че я дъвча, чак когато усетих вкуса на кръвта.

Колата се извъртя още малко, фаровете ѝ внезапно угаснаха. Двигателят замлъкна и нощта отново стана необятна и пуста, черна и стаена. Нищо — никакво движение освен щурците и дървесните жаби, които си бяха църкали през цялото време, само че аз не ги бях чувал. После щракна врата и по земята се чуха леки бързи стъпки. Лъч от фенерче прониза темето ми като меч.

Чу се смях. Смях на момиче — стегнат, напрегнат като струна на мандолина. Белият лъч се провря под голямата черна кола и освети краката ми.

Гласът на момичето рязко каза:

— Хей, ти! Излизай оттам с вдигнати ръце и гледай да са празни, да те вземат дяволите! На мушката си ми!

Не помръднах.

Гласът ме прободe отново.

— Слушай, господинчо, имам три куршума за краката ти, седем за корема и още в резерва. Зареждам доста бързо. Излизаш ли?

— Махни тази играчка! — изграчих. — Ще ти я избия с един изстрел от ръката. — Гласът ми звучеше като чужд. Беше дрезгав и надебелял.

— О, господинът бил печен. — Този път гласът ѝ леко потрепери. После отново загрубя. — Излизаш ли? Ще броя до три.

Прецени си възможностите, имаш дванайсет тлъсти цилиндъра, зад които да се прикриеш — или може би са шестнайсет? Краката обаче ще те позаболят. А костите на глезените не зарастват с години, дори понякога...

Изправих се, погледнах право срещу лъча на фенерчето ѝ и споделих:

— И аз много приказвам, когато съм изплашен.

— Не, не мърдай нито сантиметър повече! Кой си ти?

— Едно изпаднало частно ченге — детектив по вашему. Кой го е еня?

Тръгнах покрай колата, към нея. Не стреля. Като наближих на около два метра, спрях.

— Не мърдай оттам! — гневно извика момичето, след като вече бях спрял.

— Разбира се. Какво гледаше там горе, дето запали фенерчето?

— Един мъж.

— Зле ли са го подредили?

— Боя се, че е мъртъв — простичко отвърна момичето. — А и ти самият не изглеждаш по-добре.

— Цапардосаха ме по главата — рекох. — От това винаги получавам кръгове под очите.

— Хубаво чувство за хумор — оцени тя. — Като на пазач в моргата.

— Да идем да го видим — рекох дрезгаво. — Можеш да вървиш зад мен с тоя тапешник, ако ще се чувстваш по-сигурна.

— Никога в живота си не съм се чувствала по-сигурна — троснато отвърна тя и отстъпи заднишком.

Заобиколих малката кола, с която беше пристигнала. Съвсем обикновена колица, хубава, чиста и лъскава, доколкото залязващата луна позволяваше да се види. Чувах стъпките на момичето зад гърба си, но не обръщах внимание. Някъде по средата на стръмното, леко встрани, видях крака му.

Осветих го със собственото си фенерче, а после момичето прибави и своето. Видях го целия. Беше разплескан на земята, по гръб, под някакъв храст. Бе заел прословутата поза „чувал с картофи“, която винаги означава едно и също.

Момичето дума не обелваше. Стоеше по-настрана от мен, дишаше тежко и държеше фенерчето си с нетрепваща ръка като закоравял ветеран от отдел „Убийства“.

Една от ръцете му бе отметната настрани в застинал жест. Пръстите бяха свити. Другата беше под него, а палтото му — усукано, сякаш е бил изхвърлен навън и търкалян. Гъстата му руса коса бе сплъстена от кръв — черна като боя за обувки на лунна светлина. По лицето му имаше още кръв, размесена със сива каша. Не видях шапката му.

На това място направих нещо, за което би трябвало да си получа куршума. Дотогава изобщо не се бях сетил за пачката пари, която носех. Мисълта ме осени така ненадейно, разтърси ме така силно, че моментално напъхах ръка в джоба си. Отстрани всеки би помислил, че бъркам за пистолет.

Джобът бе съвършено празен. Извадих ръка и се обърнах назад към момичето.

— Господине — почти въздъхна тя, — ако не бях се доверила на лицето ти...

— Имах десет бона — рекох. — Негови бяха. Носех ги вместо него. За откуп. Чак сега се сетих за тях. А ти си жената с най-здравите нерви, която съм срещал. Не съм го убил аз.

— Не съм си и помислила такова нещо — отвърна момичето. — Някой здравата го е ненавиждал, за да раздроби така черепа му.

— Не го познавах достатъчно дълго, та да го намразя — казах. — Но пак насочи надолу фенерчето.

Коленичих и запретърсвах джобовете му, като се опитвах да не го местя много. Имаше монети и банкноти, ключове в украсено кожено калъфче, обичайния портфейл с обичайното прозорче за шофьорска книжка и обичайната застрахователна карта зад шофьорската книжка. Пари нямаше. Интересно как така бяха пропуснали да пребъркат джобовете на панталона му. Може би са се уплашили от светлината. Иначе биха го ошушкали до хастара. Измъкнах още някои неща. Две фини носни кърпички — бели и хрущящи като сняг, половин дузина картонени кибритчета от снобски нощни клубове, тежка сребърна табакера с вносни цигари; още една табакера с рамка от черупка на костенурка и бродирана коприна отстрани — на всеки капак по един

виещ се дракон. Щракнах ключалката и под ластика се показаха три дълги папириси с кухи мундщуци. Извадих една. Беше стара, суха.

— Може би е за дами — рекох. — Той пушеше от другите.

— А може да е марихуана — обади се момичето зад мен, като дишаше шумно във врата ми. — Познавах някога едно момче, което ги пушеше. Може ли да погледна?

Подадох ѝ табакерата и тя заора вътре с фенерчето. Изръмжах ѝ да го насочи отново надолу. Нямаше друго за изучаване. Тя захлопна табакерата и ми я върна, а аз я поставих във вътрешния му джоб.

— Това е всичко. Който го е очистил, се е побоял да изчака и да го опоска. Благодаря.

Небрежно се изправих, обърнах се и избих пистолетчето от ръката ѝ.

— По дяволите! Не е нужно да загрубяваш! — озъби се тя.

— Коя си и какво търсиш посред нощ на това място? — рекох.

Тя се престори, че съм наранил ръката ѝ, освети я с фенерчето и внимателно я огледа.

— Толкова добре се държах с теб, не е ли така? — оплака се. — Ще се побъркам от любопитство и страх, но един въпрос не съм ти задала, нали?

— Държа се страхотно — отвърнах. — Но съм в такова положение, че не ми е до будалкане. Коя си ти? И загаси този фенер! Вече не ми трябва светлина.

Момичето изгаси фенерчето и тъмнината постепенно просветля, докато вече можехме да виждаме очертанията на храстите, проснатото тяло на мъртвеца и сиянието в небето на югоизток, където е Санта Моника.

— Казвам се Каръл Прайд — каза тя. — Живея в Санта Моника. Опитвам се да пиша разни истории за един вестник. Понякога не мога да заспя нощем и излизам с колата — ей така, къде да е. Познавам местността тук като петте си пръста. Видях светлинката ти да трепка долу в падината и ми се стори, че е доста хладно за любов — ако изобщо използват светлина за тази цел.

— Не знам — рекох. — Никога не съм използвал. Значи имаш резервни патрони за пистолетчето? Случайно да имаш и разрешително?

Подметнах пистолетчето на дланта си. В тъмното го усещах като „Колт“, калибър 25. Имаше чудесен баланс за такова малокалибрено оръжие. Много добри хора са били приспани завинаги с подобно нещо.

— Разбира се, имам разрешително. Това за резервните патрони обаче си беше блъф.

— Май не си от страхливите, госпожице Прайд? Или може би си госпожа...

— Не, още не... Този район не е опасен. Хората наоколо дори не си заключват вратите. Предполагам, някои злодеи просто са разбрали колко пусто е тук.

Повъртях още малко пистолетчето из ръцете си и й го върнах.

— Дръж. Тази нощ май не съм заслужил медал за съобразителност. Затова, ако бъдеш така добра да ме закараш до Кастеламаре, ще си взема колата и ще ида да търся полицията.

— Не трябва ли някой да остане с него?

Погледнах светещия циферблат на часовника си.

— Един без петнайсет е — рекох. — Ще го оставим с щурците и звездите. Да вървим.

Тя натъпка пистолета в чантичката си, след което слязохме по склона и се качихме в колата й. Изманеврира, без да включва светлините, и я изкатери нагоре по стръмнината. Голямата черна лимузина зад нас приличаше на паметник.

Изкачихме възвишението, слязох от колата и примъкнах онази част от оградата отново на мястото й. Така той щеше да бъде в безопасност за през нощта и дори за още много нощи напред.

Момичето мълча, докато не стигнахме до първата къща. Тогава включи фаровете и тихо каза:

— Има кръв по лицето ти, господин Незнамкойси, а и за пръв път виждам човек, който така силно се нуждае от нещо за пиене. Защо не идем у дома и оттам да се обадим в управлението на Западен Лос Анджелис? В този район има само пожарна служба.

— Казвам се Филип Марлоу — отвърнах. — Кръвта по лицето ми отива, а и не е необходимо да се забъркваш в тая каша. Няма дори да спомена името ти.

— Сираче съм и живея съвсем сама — отвърна тя. — Така че няма никакво значение.

— Карай надолу към плажа — настоях. — Оттам нататък ще продължа соло.

Все пак се наложи да спрем, преди да стигнем до Кастеламаре. Люлеенето на колата ме принуди да нагазя в буренака и отново да повърна.

Стигнахме до мястото, където бях оставил колата си и започваха стъпалата по хълма. Пожелах на момичето „лека нощ“ и останах да седя в „Крайслера“, докато стоповете ѝ се изгубиха в далечината.

Крайпътното кафене все още беше отворено. Можех да вляза, да пийна нещо и да се обадя по телефона. Реших, че е далеч по-дълбокомъдрено да направя онова, което сторих половин час по-късно — нахълтах в полицейския участък на Западен Лос Анджелис мъчително трезвен и позеленял, с кръвта все още по лицето ми.

Ченгетата също са хора. И уискито им с нищо не е по-лошо от онова, което ти пробутват по заведенията.

3. ЛУ КАПАКА

Не го разказах добре. Звучеше все по-зле. Рийвис, следователят, който дойде от централния отдел „Убийства“, ме слушаше, забил очи в пода, а двама цивилни стояха плътно зад него като телохранители. Патрулна кола бе тръгнала доста отдавна да охранява тялото.

Рийвис беше слаб, спокоен, около петдесетгодишен, с тясно лице, гладка сива кожа и безупречни дрехи. Панталонът му имаше ръб като бръснач и преди да седне, внимателно го повдигна. Ризата и вратовръзката сякаш бяха извадени от целофана преди не повече от десет минути, а шапката изглеждаше купена по пътя за насам.

Седяхме в стаята на дежурния в участъка на Западен Лос Анджелис недалеч от булевард „Санта Моника“. Бяхме само четиримата. Докато разговаряхме, някакъв пияница, който чакаше да го откарат в града за утринния съд, непрекъснато надаваше бойния вик на австралийските заселници.

— Така че за тая вечер бях негов телохранител. И добра работа свърших, няма що.

— Не си го слагай на сърце — небрежно каза Рийвис. — На всеки може да се случи. Май са те взели за този Линдли Пол, халосали са те, за да си спестят разправиите и да спечелят време. Може би изобщо не са носели стоката със себе си, а и не са възнамерявали да я дадат толкова евтино. Открили са, че не си Пол, и са се ядосали. Изкарали са си го на него.

— Той беше въоръжен — рекох. — С огромен патлак, но срещу дулата на две карабини обикновено не си особено войнствен.

— Онзи тъмнокожият приятел... — каза Рийвис и посегна към телефона на бюрото.

— Просто глас в тъмното. Не мога да съм сигурен.

— Така е, но ще разберем какво е правил по това време. Лу Капака — името лесно се помни.

Той вдигна слушалката и каза на дежурния:

— Дай ми центъра, Джо. Обажда се Рийвис от Западен Лос Анджелис, във връзка с убийството с грабеж. Търся гангстер, негър или мулат, викат му Лу Капака. Между двајсет и две и двајсет и четири годишен, светлокафяв цвят на кожата, приличен външен вид, дребен, да речем, шейсетина кила, кривоглед с едното око, забравих кое. Има досие, но нищо сериозно. Затварян и пускан многократно. Момчетата от Седемдесет и седми участък сигурно го познават. Интересува ме какво е правил тази вечер. Дай им един час и после разгласи по радиото.

Той затвори телефона и ми намигна.

— Имаме най-добрите чернокожи ченгета на запад от Чикаго. Ако е в града, ще го намерят със затворени очи. Да тръгваме ли вече натам?

Слязохме долу, седнахме в една патрулна кола и през „Санта Моника“ се върнахме на Палисадите.

Часове по-късно в студената сива утрин се прибрах у дома. Нагълтал се бях с аспирин и тъкмо се наливах с уиски и промивах тила си с много гореща вода, когато телефонът издрънча. Беше Рийвис.

— Ами намерихме Лу Капака — каза той. — Намерили са го момчетата от Пасадина. Него и един мексиканец — Фуенте. Събрали са ги от булевард „Аройо Секо“ — не точно с лопати, но почти.

— Продължавай — рекох и стиснах слушалката до счупване. — Кажи ми подробностите.

— Ти вече се досети. Намерили са ги под моста на „Колорадо Стрийт“ — със запушени усти, овързани целите с тел. И размазани като зрели портокали. Харесва ли ти?

Задишах тежко и отвърнах:

— Точно това ми трябваше, за да заспя като младенец.

Твърдият бетонен тротоар на булевард „Аройо Секо“ е на около двајсет и два метра под моста на „Колорадо Стрийт“ — известен още като „Моста на самоубийците“.

— Хм — обади се Рийвис, след като беше мълчал известно време, — изглежда, си ухапал нещо гнило. Какво ще кажеш сега?

— Това, което ми хрумва в момента, е, че двамата хитреци са научили по някакъв начин за цялата работа, опитали са се да отмъкнат откупа, след което са ги пречукали и са им взели парите.

— Това означава помощ отвътре — заключи Рийвис. — Искаш да кажеш, че тези двамата са знаели за откраднатата огърлица, но тя не е била у тях. Повече ми харесва версията, че са се опитали да напуснат града с целия откуп, без да го предадат на шефа. Или пък шефът е решил, че няма да храни излишни гърла.

Каза ми „лека нощ“ и ми пожела приятни сънища. Изпих достатъчно уиски, че да притъпя болката в главата, което надвишаваше полезната за случая доза.

Отидох в кантората си достатъчно късно, че да минавам за тежкар, но далеч не се чувствах такъв. Двата шева на темето ми бяха започнали да се опъват, а лепенката върху обръснатото място пареше като мазол на палеца на барман.

Кантората ми се състоеше от две стаи, просмукани с ресторантските миризми на хотел „Маншън Хаус“. По-малката ми служеше за приемна и винаги я държах отключена, за да може клиентът да влезе и почака. В случай че имах клиент и той искаше да чака.

Вътре седеше Каръл Прайд и се мусеше на овехтелия червен диван, двата стари стола, квадратното килимче и масичката, отрупана със списания отпреди отмяната на сухия режим.

Носеше кафеникав вълнен костюм с широки ревери, мъжка риза и вратовръзка, нелоши обувки и черна шапка, която може би струваше двайсет долара, но изглеждаше така, сякаш някой еднорък я беше правил от стара попивателна хартия.

— Значи все пак ставаш — заключи тя. — Добре е да го знае човек. Вече си мислех, че вършиш цялата си работа в леглото.

— Хайде, хайде — рекох. — Ела в моя будоар.

Отключих междинната врата, защото така бе по-благопристойно, отколкото да ритна леко ключалката — макар че ефектът беше същия. Влязохме в останалата част от покоите ми, което ще рече ръждивочервен килим с много мастило по него, пет зелени картотечни шкафа, три от които пълни с калифорнийски въздух, рекламен календар със снимка на прочулите се по това време близначета Дион, които се търкаляха по небесносин под, няколко стола почти от орехово дърво, обичайното бюро с обичайните следи от токовете на обувките ми и с обичайния разбрицан въртящ се стол зад него. Седнах в същия този стол и захлупих с шапката си телефона.

Така и не бях я разгледал като хората, дори и на светло в Кастеламаре. Изглеждаше около дваисет и шест годишна и недоспала. Имаше уморено, хубаво лице под бухнала кафява коса, възтрасно чело, малко по-високо, отколкото се смята за елегантно, любопитно носе, горна устна, малко по-дължка от приетото, и уста, доста поширока от приетото. Очите ѝ можеха да бъдат много сини, ако пожелаеха. Изглеждаше кротка, но не като мишле и елегантна, но не по холивудски.

— Прочетох за случая във вечерния вестник, който излиза сутринта — каза. — Доколкото имаше какво да се прочете.

— Което означава, че полицията не иска да се раздухва историята. Иначе щяха да я запазят за сутрешните вестници.

— Независимо от това аз ти посвърших малко работа — обяви Каръл.

Изгледах я сурово, побутнах кутията с цигари към нея и напълних лулата си.

— Грещиш — рекох. — Не се занимавам с този случай. Снощи си изсърбах попарата, след което се приспах с една бутилка уиски. Това си е работа на полицията.

— Ако питаш мен, не е. Поне не цялата. А и без друго трябва да си заслужиш хонорара. Или не си получил хонорар?

— Петдесет долара — отвърнах. — Ще ги върна, щом открия на кого. Дори собствената ми майка не би казала, че съм ги заслужил.

— Харесваш ми — каза момичето. — Имаш вид на човек, който аха да кривне от правия път, но нещо го е спряло... в последната секунда. Знаеш ли чия е била нефритената огърлица?

Не бях споменава нито за нефритената огърлица. А и във вестника не се споменава за никаква нефритена огърлица.

— Не се напругай. Разговарях с полица, който води следствието — лейтенант Рийвис. Разказах му за снощи. Разбирам се с полицаите. Той мислеше, че знам много повече, отколкото в действителност, та ми каза това-онова.

— Добре де... чия е? — попитах след тежко мълчание.

— На някоя си госпожа Филип Кортни Прендъргаст, която живее в Бевърли Хилс. Поне през част от годината. Съпругът ѝ има милион или нещо такова и болен черен дроб. Госпожа Прендъргаст е черноока

блондинка, която хойка насам-натам, докато господин Прендъргаст си стои вкъщи и пие каломел.

— Блондинките не си падат по блондини — казах. — Линдли Пол беше рус като швейцарски кравар.

— Не говори глупости. Така пише само по филмовите списания. Тази блондинка е харесвала този блондин. Каза ми го редакторът на светската хроника от „Кроникъл“, който тежи сто кила и има мустаци. Викат му Замаяния Гърти.

— Той ли ти каза за огърлицата?

— Не. Директорът на бижутерската фирма „Блокс“. Казах му, че пиша статия за редките нефрити за „Полицейски вестник“.

За трети път запалих лулата си, изскърцах със стола назад и едва не се претърколих по гръб.

— Рийвис знае ли всичко това? — попитах, като се опитвах да я гледам втренчено, без да си давам вид, че го правя.

— Не ми е казал, че знае. Но много лесно може да научи. Не се и съмнявам, че така ще стане. Не е вчерашен.

— Освен в сравнение с теб — рекох. — Каза ли ти за Лу Капака и Фуенте Мексиканеца?

— Не. Кой са те?

Разказах ѝ за тях.

— Но това е ужасно — рече Каръл и се усмихна.

— Твоят старец да не би случайно да е бил полицай? — попитах подозрително.

— Началник на полицията в Помона — почти цели петнайсет години.

Не казах нищо. Спомних си, че началникът на полицията Джон Прайд от Помона бе застрелян преди четири години от двама малолетни престъпници.

След малко се обадох:

— Би трябвало да се досетя. Добре, а сега какво?

— Обзалагам се на пет срещу едно, че госпожа Прендъргаст не е получила огърлицата си обратно и болният ѝ съпруг има достатъчно връзки, за да потули тази част от историята и имената им от вестниците. И госпожата има нужда от добър детектив, който да ѝ помогне да се оправи без скандал.

— Какъв скандал?

— Ами не знам, но е от жените, покрай които скандалите никнат като гъби.

— Предполагам, че заедно сте закусвали. В колко часа стана?

— Не. Не мога да се срещна с нея преди два часа. Станах в шест.

— О, Боже! — промълвих и измъкнах бутилка от дълбокото чекмедже на бюрото си. — Ужасно ме блъска главата.

— Не повече от една глътка! — рязко каза Каръл Прайд. — И то само защото са те били. Макар че това май ти се случва доста често.

Излях питието в гърлото си, запуших бутилката, но не много здраво, и дълбоко си поех дъх.

Момичето взе да рови из кафявата си чантичка и рече:

— Има още нещо. Но може би ти трябва да се заемеш с него.

— Хубаво е да науча, че все още работя тук — установих аз.

Тя търкулна върху бюрото три дълги папириси. Не се усмихна.

— Погледни в мундщуците — посъветва ме. — И сам си прави изводите. Снощи ги свих от онази, китайската табакера. Във всичките има нещо, което ще те накара да се позамислиш.

— И това ми било дъщеря на полицай! — възмутих се аз.

Тя се изправи. Почисти с чантичката си падналата върху бюрото пепел от лулата ми и се запъти към вратата.

— Но съм и жена. Сега трябва да се срещна с още един редактор от светската хроника, за да науча нещо повече за госпожа Филип Кортни Прендъргаст и любовните ѝ авантюри. Забавно, нали?

Вратата на кантората и устата ми се затвориха горе-долу по едно и също време. Взех една от папиросите, стиснах я между двата си пръста и надникнах в късия мундщук. Стори ми се, че вътре има нещо навито, като листче или картонче, нещо, което ни най-малко не би улеснило всмукването на дима. Най-последно успях да го извадя с пиличката от джобното си ножче.

Наистина беше картонче. Тънка визитна картичка с цвят на слонова кост, мъжки формат. Отгоре бяха изписани само две думи, нищо друго: СУКЕСЯН МЕДИУМА

Погледнах в останалите мундщуци и във всеки намерих подобна картичка. Нищо не ми говореше. Никога не бях чувал за Сукесян Медиума. След известно време го потърсих в телефонния указател. Имаше някакъв Сукесян на „Западна Седма улица“. Името ми звучеше арменско, затова го потърсих отново на „Ориенталски килими“. И там

го имаше, но това нищо не доказваше. Не е необходимо да си медиум, за да продаваш ориенталски килими. Само трябва да си медиум, за да си позволиш да ги купиш. А нещо ми подсказваше, че този Сукесян от визитката няма нищо общо с ориенталските килими.

Смътно се досещах какво представлява занаятът му и какви хора може да му бъдат клиенти. И колкото по-добре вървеше бизнесът, толкова по-малко се нуждаеше от реклама. Дай на такъв човек достатъчно време и пари и той е способен да изцери всичко — от безразличен съпруг до нашествие на скакалци в нивите. Той е специалист по съкрушени женски сърца, сложни, заплетени любовни авантюри и избягали синове, които не пишат на родителите си. Именно той ще ти каже дали да продадеш имота си сега, или да изчакаш още една година, дали с тази роля ще станеш още по-голям любимец на публиката, или не. Дори мъже биха му станали клиенти — мъже, които реват като бици в службата, но са студени пихтии по душа. Но преди всичко жени — жени с пари, жени с бижута, жени, които можеш да усучеш като копринен конец около малкия си азиатски пръст.

Отново напълних лулата и разтръсках мислите си, като се стараех да не движа много главата. Търсех причината, поради която би носил резервна табакера с три цигари, непредназначени за пушене и във всяка скрито името на друг мъж. Кой би открил това име?

Избутах бутилката настрани и се усмихнах широко. Всеки, който претърси джобовете му — внимателно и без да бърза. Кой би го направил? Ченге. И кога? Ако господин Линдли Пол умре или пострада при загадъчни обстоятелства.

Махнах шапката си от телефона и се обадох на човек на име Уили Питърс. Работеше нещо в застрахователния бизнес или поне така твърдеше и като допълнително занятие продаваше липсващи в указателя телефонни номера, извлечени с подкупи от шофьори и слугини. Вземаше по пет долара. Реших, че мога да ги заделя от ония петдесет на Линдли Пол.

Уили Питърс разполагаше с онова, което търсех. Един номер от Брентън Хайтс.

Позвъних на Рийвис в участъка. Той каза, че всичко било наред, само дето не сколасвал да поспи, а аз да съм си държал устата затворена и да не съм се притеснявал, макар че е трябвало да му кажа

за момичето. Отвърнах, че е прав, но може би той самият също има дъщеря и не би искал да я награтат рояк репортери с камерите си. Отговори, че имал и случаят не ме представял в особено благоприятна светлина, но това можело да се случи на всеки и хайде, дочуване.

Обадих се и на Макгий Виолетката, за да го покана на обяд някой ден, след като е бил на зъболекар да му пломбират кътниците и го боли устата.

Той обаче беше отишъл във Вентура да кара някакъв затворник. После позвъних в Брентъд Хайтс — на номера на Сукесян Медиума.

След малко чух женски глас с лек чуждестранен акцент:

— Алоу!

— Може ли да говоря с господин Сукесян?

— Ужжжасно съжжжжявам. Сукесян никога не разговаря по телефон. Аз съм негова секррретарка. Да му предам нещо?

— Да. Имате ли молив?

— Но разбиррра се, има молив. Какво да предам, моля?

Първо й продиктувах името, адреса, професията и телефонния си номер. Проверих дали ги е записала правилно. После казах:

— Обаждам се във връзка с убийството на един човек на име Линдли Пол, станало снощи край Палисадите, близо до „Санта Моника“. Бих иска да се допитам до господин Сукесян.

— Той ще се радва. — Гласът ѝ беше спокоен като стриди. — Но не мога да ви определя среща днес. Господин Сукесян винаги ужжжасно зает. Можжже би утре...

— Следващата седмица ме устройва чудесно — отвърнах сърдечно. — Никой не бърза, когато се разследва убийство. Само му предайте, че му давам двацет и четири часа, преди да съобща в полицията каквото знам.

Настъпи мълчание. Може би рязко поемане на дъх, а може би шумове по трасето. После бавният глас с чуждестранния акцент се обади отново:

— Ще му пррредам. Аз не ррразбира...

— Побързай, ангелче. Ще чакам в кантората си.

Затворих телефона, опипах темето си, прибрах трите визитки в портфейла и реших, че ми се е дояло нещо топло. Излязох да хапна.

4. ВТОРА РЕКОЛТА

Индианецът вонеше. Смядта вече бе проникнала в приемната, когато чух, че външната врата се отваря, и станах да видя кой е. Той стоеше вътре досами вратата като излят от бронз. Беше огромен мъжага от кръста нагоре, с мощен гръден кош.

Като изключим това, видът му беше окаян. Носеше кафяв костюм, твърде тесен за него. Шапката му бе поне с два номера по-малка и онзи, на когото е била по мярка, обилно се беше потил в нея. Носеше я горе-долу там, където една къща би носила ветропоказателя си. Яката му прилягаше като конски хамут и имаше, общо взето, същия мръснокафяв цвят. Под нея висеше вратовръзка, която се мандахерцаше над закопчаното му сако. Възелът ѝ очевидно бе стяган с клеци, защото бе с големината на грахово зрънце. По голия му врат, над яката, беше вързано нещо като черна панделка.

Индианецът имаше широко плоско лице с месест орлов нос, който изглеждаше здрав като носа на морски кръстосвач. Очите му бяха без клепки, бузите увиснали, раменете като на ковач. Позачистеха ли го малко и ако го облечеа в бяла нощница, щеше да заприлича на много рошав римски сенатор.

— Хм — рече той. — Идваш бързо. Идваш сега.

Посочих с палец вътрешната стая и се върнах в нея. Той ме последва мудно, като при движението си вдигаше шум колкото муха. Седнах зад бюрото си и му посочих отсрещния стол, но той остана прав. Черните му очички гледаха враждебно.

— Къде да дойда? — позаинтересувах се.

— Хъ. Аз Втора реколта. Аз холивудски индианец.

— Седнете, господин Реколта.

Той изсумтя и ноздрите му станаха бая широки. Те и преди си бяха широки като миши дупки.

— Име Втора реколта. Не господин Реколта. Пфу!

— Какво искаш?

— Той казва идваш бързо. Голям бял баща казва идваш сега. Той казва...

— Я не ми излизай с този изкълчен жаргон! Да не съм ти даскалица на вечеринка.

— Пфу!

Той свали шапката си бавно, с отвращение, и я изтърбуши навън. После прокара пръст под кожената ѝ лента, като по този начин я извади на показ. Измъкна един кламер отвътре и дойде достатъчно наблизко, за да подхвърли на бюрото ми парче мръсен лигнин. Гневно ми го посочи с пръст. Върху правата му мазна черна коса се беше образувал ръб от стегнатата шапка.

Разгънах лигнина и вътре открих визитка с надпис „Сукесян Медиума“. Буквите бяха изписани с красив шрифт, изящно гравирани. Имах три досущ като тази в портфейла си.

Заиграх се с празната лула, втренчил очи в индианеца, като се опитвах да го раздразня с поглед.

— Хубаво. Какво иска?

— Той иска ти дойдеш сега. Бързо.

— Пфу! — рекох. На индианеца това му хареса. Беше като парола на студентски клуб. Той почти се ухили. — За това обаче трябва да ми плати стотачка — добавих.

— Хъ?

— Сто долара. Железни пари. На брой сто. Мене няма пари, мене няма идва. Загриваш?

Започнах да броя, като отварях и затварях юмруците си.

Индианецът подхвърли още един смачкан лигнин на бюрото. Разгънах го. Съдържаше чисто нова сто-доларова банкнота.

— Медиумът е прав — рекох. — Толкова умен човек чак ме плаши, но въпреки това ще дойда.

Индианецът отново постави шапката на главата си, без да си прави труда да прибере кожената лента. От това видът му стана само малко по-комичен.

Измъкнах пистолета изпод мишницата си — за съжаление не онзи, който носех предната вечер (ужасно мразя да губя пистолет), — извадих пълнителя в дланта си, върнах го обратно на мястото му, проверих предпазителя и прибрах патлака в кобура.

Всичко това впечатли индианеца точно толкова, колкото ако се бях почесал по врата.

— Аз има кола. Голяма кола. Пфу.

— Жалко-о — отбелязах. — Вече не си падам по големите коли, но да тръгваме.

Заклучих и излязохме. В асансьора индианецът наистина вонеше ужасно. Дори човекът, който го управляваше, усети.

Колата беше светлокафяв „Линкълн“, не нова, но в добро състояние, с прозрачно перденце на задното стъкло. Тя се спусна покрай блестящо яркозелено игрище за поло, задмина го и изфуча нататък, след което мургавият шофьор с чуждестранна външност зави в тясна като панделка бяла бетонна алея, която се катереше нагоре и бе почти толкова стръмна, колкото и стъпалата на Линдли Пол, но не тъй права.

Това вече беше доста извън града, отвъд Уестуд, в Брентън Хайтс.

Минахме покрай две портокалови горички, каприз на някой богаташ, тъй като в този край не се отглеждат портокали, и покрай ниски къщи с плоски покриви, лепнати като барелефи по склона на предпланините.

После вече нямаше къщи, само обгорелите предпланини, бетонната панделка на пътя и стръмният скат отляво, който се спускаше в прохладата на безименния каньон. Отдясно пък маранята отскачаше от опечения глинен насип, по чийто ръб няколко несломими диви цветенца се бяха вкопали и упорстваха като палавници, които отказват да си легнат. Отпред ми се пречкаха гърбовете на двама мъже. Единият — слаб, жилав като конопена връв, със загорял врат, черна коса и шапка с козирка върху черната коса. Другият — на индианеца — широк, мърляв, с овехтял кафяв костюм, с дебел врат и масивна глава, а върху главата — дневната мазна шапка с извадената кожена лента.

После панделката на пътя се изви остро като фиба, големите гуми занесоха по чакъла, светлокафявият „Линкълн“ профуча през отворените порти и се понесе нагоре по стръмна алея с бордюр от подивял розов здравец.

В края на алеята се извисяваше къщата — истинско орлово гнездо от бял хоросан, стъкло и алуминий, модернистична като

флуороскоп и усамотена като фар.

Колата стигна върха, зави и спря пред бяла стена без прозорци, в която имаше черна врата. Индианецът излезе и ме изгледа свирепо. Слязох и притиснах пистолета под мишницата на лявата си ръка.

Черната врата върху бялото пространство на стената бавно се отвори, без някой да я докосне, и зейна тесен проход, чийто край бе някъде далеч напред. На тавана блестеше крушка.

— Хъ. Влиза вътре, шефе — рече индианецът.

— След Вас, господин Реколта.

Той влезе, мрачно озъбен, а аз го последвах. Черната врата безшумно се затвори зад нас. Съвсем сама. Малко шашмалогия за клиента. В края на тесния коридор имаше асансьор. Трябваше да се напъхам в него с индианеца. Заизкачвахме се бавно, съпроводжани от тихото бръмчене на малък мотор. Асансьорът спря, вратите се разтвориха, без дори да прошумолят, и пред мен блесна дневна светлина.

Слязох от асансьора. Той се спусна отново с индианеца вътре. Намирах се в нещо като кула, цялата в прозорци — няколко плътно запердени срещу следобедното слънце. Килимите на пода — явно стара персийска изработка — грееха в меки тонове, а материалът, от който бе сглобено резбованото писалище, сигурно бе задигнат от църква. Зад писалището седеше жена, която ми се усмихваше със суха, спаружена, напрегната усмивка, готова да се разсипе на прах и при най-лекото докосване.

Тя имаше лъскава черна коса, навита на кок, и смугло азиатско лице. На ушите си носеше перли, а на ръцете — пръстени. Големи, евтини пръстени като от панаирджийска сергия, сред които имаше един с лунен камък и друг с квадратен смарагд, вероятно фалшив. Ръцете й — малки, мургави и вече не млади, съвсем не бяха за пръстени.

— А, мииистър Марлоу, ужжжасно мило, че дойдохте. Сукесян ще бъде много поласкан.

— Благодаря — рекох. Извадих новата стодоларова банкнота от портфейла си и я поставих върху писалището пред мургавите, обсипани с бижута ръце. Жената не я докосна, дори не я погледна. — Аз черпя — казах. — Но благодаря за досетливостта.

Тя бавно се изправи, без да размества усмивката, и прошумоля покрай писалището с тясната си рокля, която ѝ прилепваше като кожата на сирена и подчертаваше фигурата ѝ — добра фигура, ако си падате по мадами четири номера по-широки под талията, отколкото над нея.

— Ще Ви заведа.

Тръгна пред мен към тясна, облицована с ламперия стена — единственото неостъклено пространство между прозорците и малката асансьорна шахта. Отвори тясна врата. Зад нея се разливаше копринено меко сияние, което никак не приличаше на дневна светлина. Сега усмивката на жената изглеждаше по-стара и от древния Египет. Отново побутнах кобура на пистолета и влязох.

Зад мен вратата безшумно се затвори. Стаята беше осмоъгълна, тапицирана с черно кадифе, без прозорци, с висок черен таван. В средата на черния килим бе поставена бяла осмоъгълна маса, от двете страни на която имаше по един стол без облегалка, умалено копие на самата маса. По-нататък, съвсем до черните завеси, имаше още един такъв стол. Върху бялата маса на черна поставка се намираше голямо млечнобяло кълбо. Светлината струеше оттам. В стаята нямаше нищо друго.

Стоях така петнайсетина секунди със смътното усещане, че съм наблюдаван. После черните завеси се разтвориха и в стаята влезе мъж, упъти се право към другата страна на масата и седна. Чак тогава обърна оглед към мен.

— Седнете, ако обичате — каза той. — Не пушете, не се разхождайте из стаята и не се въртете на стола, ако ви е възможно. А сега с какво мога да ви бъда полезен?

5. СУКЕСЯН МЕДИУМА

Той беше висок, прав като пушка, с най-черните очи и най-светлата и тънка руса коса, която някога бях виждал. Можеше да е трийсет или шейсетгодишен. И приличаше на арменец точно толкова, колкото и аз. Косата му бе сресана право назад и откриваше профил, красив като на английски киноартист. Изобщо приличаше на салонен идол, а аз бях очаквал нещо лукаво, смугло и мазно, което непрекъснато потрива ръце.

Носеше черен делови костюм с двуредно закопчаване и кройка „не ме бутай, сам ще падна“, бяла риза, черна вратовръзка. Беше изтупан като луксозно издание.

Преглътнах и казах:

— Не съм дошъл за сеанс. Знам всичко по въпроса.

— Да? — възпитано откликна той. — И какво по-точно знаете?

— Няма значение — отвърнах. — Мога да си го обясня със секретарката. Тя е чудесен ордьовър за шока, който предлага първата среща с вас. Индианецът малко ме обърква, но в крайна сметка не е моя работа. Не се занимавам с разследване на измами и злоупотреби. Дошъл съм заради едно убийство.

— Индианецът е роден медиум — тихо обясни Сукесян. — Те са значително по-редки от диамантите и също като тях понякога се намират на мръсни места. Това вероятно също не ви интересува. Що се отнася до убийството, можете да ме информирате. Никога не чета вестници.

— Хайде, хайде — рекох. — Може би дори не проверявате кой обира каймака на големия бизнес? Добре, слушайте тогава.

И му я разказах. Цялата идиотска история. И за визитките, и къде бяха открити.

Той не помръдна дори с мускул. Не става дума за крясъци, размахване на ръце, тропане по пода и гризане на нокти, а че не помръдна изобщо, не трепна с клепач, дори с око. Просто седеше и ме гледаше като каменния лъв пред Градската библиотека.

Когато свърших, Сукесян удари право в целта.

— Скрил сте визитките от полицията. Защо?

— Кажете ми, та да ви отговоря. Просто го направих.

— Очевидно стоте долара, които ви изпратих, не са достатъчни.

— И това е идея — рекох. — Но все още не съм смогнал да я обмисля.

Той се раздвижи. Дотолкова, че да скръсти ръце. Черните му очи бяха плитки като табла в закусвалня или дълбоки като дупката, дето води в Китай — както предпочитате. И в двата случая нищо не ми говореха.

Сукесян рече:

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че познавах този човек съвсем бегло — само професионално?

— Ще го приема с уговорки — отвърнах.

— Виждам, че ми нямате голямо доверие. Може би господин Пол е имал. На тези визитки пишеше ли нещо друго освен името ми?

— Аха — рекох. — И няма да ви хареса.

Това, разбира се, беше съвсем плосък номер — от тия, дето ги въртят ченгетата от радиопиеските. Той го подмина, без дори да му обърне внимание.

— В нашата професия, макар да е рай за измамниците, разчитаме най-вече на сетивата. Дайте да видя една от визитките.

— Излъгах ви — рекох. — По тях няма нищо освен името ви.

Извадих портфейла си, издърпах една от визитките и я поставих пред него. Прибрах портфейла. Той обърна визитката с нокът.

— Знаете ли какво си мисля? — обадох се въодушевено. — Линдли Пол сигурно е смятал, че ще сте в състояние да откриете кой му е светил маслото, дори ако полицията не успее. Което означава, че се е страхувал от някого.

Сукесян разкръстоса ръце и ги скръсти обратно. За спокоен тип като него това вероятно бе равностойно на изкатерване по шнура и отхапване на крушката.

— Не си мислите нищо подобно — каза той. — Колко искате за трите визитки и саморъчно подписано уверение, че сте претърсил тялото, преди да уведомите полицията?

— Не е лошо — рекох. — За човек, чийто брат върти търговийка с килимчета.

Той се усмихна много леко. Имаше нещо почти приятно в усмивката му.

— Срещат се и честни търговци на килими. Но Аризмян Сукесян не ми е брат. Фамилията е често срещана в Армения.

Кимнах.

— Вие, естествено, ме смятате за поредния шарлатанин — добави той

— Ами докажете ми, че не сте.

— А може би не парите са онова, което ви интересува — изрече внимателно.

— Може би не са.

Не забелязах да мести крака си, но трябва да е докоснал копче на пода. Черните кадифени завеси се разтвориха и в стаята влезе индианецът. Сега вече не изглеждаше нито мръсен, нито смешен. Беше облечен с широк бял панталон и бяла туника, избродирана с черно. Около кръста си имаше черен пояс, а на челото — черна лента. Черните му очи гледаха сънено. Той дотътри крака до стола край завесите, седна, скръсти ръце и оброни глава на гърдите. Изглеждаше по-масивен от всякога, сякаш тези дрехи бяха нахлузени върху другите.

Сукесян протегна ръце над млечния глобус между нас, върху бялата маса. Светлината върху далечния черен таван се накъса и започна да плете странни шарки и фигури — много неясни, защото таванът беше черен. Индианецът държеше главата си отпусната, с брадичка, опряна в гърдите, но очите му бавно се извърнаха и се вторачиха в движещите се ръце.

Те потрепваха бързо, грациозно, рисуваха загадъчни фигури, които можеха да означават всичко или нищо — като гръцки танци или книжни коледни спирали, разпилени по пода, което си изберете.

Масивната челюст на индианеца се облягаше върху масивните му гърди и очите му се затвориха бавно като на жаба.

— Можех да го хипнотизирам и без всичко това — обади се Сукесян. — То е просто част от представлението.

— Аха.

Наблюдавах слабото му стегнато гърло.

— А сега ми трябва нещо, което Линдли Пол е докосвал — каза той. — Тази картичка ще свърши работа.

Изправи се безшумно, приближи се до индианеца и пъхна визитката под лентата на челото му. После отново седна.

Замърмори тихо на някакъв гърлен, непознат за мен език. Не свалях очи от гърлото му.

Индианецът заговори. Говореше изключително бавно и мъчително, с неподвижни устни, сякаш думите бяха тежки камъни, които трябваше да търкаля нагоре под палещото слънце.

— Линдли Пол лош човек. Прави любов с жена на вожда. Вожд много сърдит. Нарежда откраднат огърлица. Линдли Пол трябва върне обратно. Лош човек убива. Гр-р-р-р-р-р.

Сукесян плесна с ръце и индианецът разтърси глава. Черните очички без клепки отново се отвориха. Сукесян ме гледаше със съвършено безизразно красиво лице.

— Ловко — рекох. — Без излишни циркаджилъци. — Посочих с пръст към индианеца. — Малко е тежичък да ви седи на коляното, а? Не съм виждал такъв добър вентрилок, откакто кабаретните танцьорки престанаха да носят трика.

Сукесян се усмихна почти незабележимо.

— Наблюдавах мускулите на гърлото ви — продължих. — Няма значение. Предполагам, схванал съм идеята. Линдли Пол се е усукал около нечия съпруга. Този някой го е ревнувал дотолкова, че е наредил да го премахнат. Като теория има своите качества, защото такава нефритена огърлица не се слага често и някой е трябвало да знае, че тя ще я сложи точно в нощта на нападението. Един съпруг би могъл да го знае.

— Напълно възможно — каза Сукесян. — И при положение, че не са ви убили, може би не са имали намерение да убиват и Линдли Пол. Само да го напердашат.

— Да — отвърнах. — А ето и другата възможност. Трябваше да ми хрумне по-рано. Ако Линдли Пол наистина се е страхувал от някого и е искал да остави съобщение, то може би на тези визитки все пак пише нещо — със симпатично мастило.

— Това попадна в целта. — Усмивката не помръдна от лицето му, но в ъгълчетата на устата му се появиха малко повече бръчици, отколкото в началото. Времето бе прекалено кратко, за да преценя точно.

Светлината в млечния глобус изведнъж угасна. В същия миг в стаята стана тъмно като в гроб. Не виждах дори собствената си ръка. Ритнах стола назад, измъкнах пистолета и заотстъпвах.

Нещо раздвижи въздуха покрай мен и в същия миг ме лъхна силната землиста миризма. Беше направо неестествено. Без да сбърка на косъм времето или мястото дори в тази пълна чернилка, индианецът ме удари отзад и сграбчи лактите ми. Започна да ме повдига. Можех да освободя ръката си с пистолета и да обсипя стаята със слепи изстрели, но не направих опит. Нямаше никакъв смисъл.

Индианецът ме повдигна, прилепил лактите ми към тялото, сякаш бе парен кран. После силно ме тръшна на земята и ме сграбчи за китките. Изви ги назад. В гърба ми се заби коляно, остро като крайъгълен камък. Опитах се да извикам. Въздухът се запъна в гърлото ми и не можа да излезе.

Индианецът ме отхвърли настрани и докато падахме, оплете крака в моите. Силно се удари в пода, понесъл отгоре си и част от моето тегло.

Все още имах пистолета. Индианецът не знаеше за него или поне не личеше от действията му. Беше заклещен между двама ни. Започнах да го извъртам.

Светлината блесна отново.

Сукесян стоеше зад бялата маса и се облягаше отгоре й. Изглеждаше по-стар. На лицето му имаше изражение, което не ми хареса. Видът му недвусмислено говореше, че му се налага да свърши нещо, което не му е по вкуса, но въпреки това ще го направи.

— Значи симпатично мастило — тихо процеди той.

После завесите се разделиха със свистене и в стаята се втурна слабата мургава жена с вонящ бял парцал в ръце. Тя се наведе над мен, пронизвайки ме с изгарящи черни очи, и лепна парцала върху лицето ми.

Индианецът изсумтя зад мен и стисна лактите ми още по-силно. Нямаше как. Трябваше да вдишам хлороформа.

Сякаш тежка ръка стягаше гърлото ми. Силните сладникави изпарения се просмукваха в мен. И се отнесох.

Миг преди да загубя съзнание, чух как някой стреля два пъти с пистолет. Звукът сякаш нямаше нищо общо с мен.

Отново лежах навън, досущ като предната нощ. Този път обаче беше ден и слънцето прогаряше дупка в десния ми крак. Виждах нажежено синьо небе, очертанията на хребет, нискостеблен дъб, разцъфнала юка, щръкнала върху склона на някакъв хълм, и пак нажежено синьо небе.

Седнах. Хиляди дребни иглици се забиха в левия ми крак. Разтрих го. Разтрих и стомаха си. Хлороформът ме удари в носа. Чувствах се кух и вонящ като стар нафтов варел.

Изправих се, но не се задържах дълго така. Повръщах по-лошо и от предната вечер. С повече спазми, по-силни ледени тръпки и по-жестоки болки в стомаха. Отново се изправих.

Бризът откъм океана прехвърли хълма и ми вдъхна малко живот. Запрепъвах се като пиян, за да огледам следите от автомобилни гуми върху червената глина, а после и голям железен кръст, някога бял, но вече със силно олющена боя. Беше обсипан с празни фасонки за електрически крушки и се възправяше върху напукан постамент от бетон, в който зееше отворена врата. Вътре се виждаше зеления салмеден превключвател.

Зад постамента видях краката.

Стърчаха нехайно изпод храст. Бяха в обувки с твърди бомбета — каквито носеха колежаните в годината преди войната. От сума време не бях виждал подобни обувки — освен веднъж.

Приблжих, разтворих храстите и заразглеждах индианеца.

Широките му силни пестници лежаха покрай тялото, огромни, празни и отпуснати. В мазната му черна коса имаше бучки пръст, сухо листо и семена от дива салата. По кафявата буза се плъзна слънчев лъч. Мухите бяха открили върху корема му прогизнало от кръв място. Очите му бяха като други очи, които бях виждал, и то не един или два пъти — притворени, ясни, но играта зад тях беше свършила.

Отново беше облечен със смехотворните си дрехи за улицата, а мазната му шапка лежеше край него с все още обърната кожена лента. Той вече не беше нито смешен, нито жесток, нито противен. Един беден нещастник, който така и не бе успял да разбере за какво става дума.

Аз го бях убил, разбира се. Изстрелите, които бях чул, бяха от собствения ми пистолет. Него обаче не открих. Пребърках дрехите си. Другите две Сукесянови визитки също липсваха. Нищо повече.

Тръгнах по следите на автомобилните гуми, докато стигнах до път с дълбоки коловози, който ме изведе в подножието на хълма. Далеч под мен проблясваха коли, когато слънчевата светлина се отразяваше в някое предно стъкло или фар. Освен това имаше бензиностанция и няколко къщи. Още по-надалеч се мерзелееше морската синева, някакви кейове, дългата извивка на бреговата ивица към нос Фърмин. Имаше малко мараня. Не виждах остров Каталина.

Очевидно хората, с които си имах вземане-даване, предпочитаха да действат все в този край.

Беше ми необходим половин час, за да стигна до бензиностанцията. Обадох се в Санта Моника за такси. Прибрах се с него чак до вкъщи, в „Бърглънд“, на три пресечки от кантората, преоблякох се, сложих последния си пистолет в кобура и седнах до телефона.

Сукесян не си беше вкъщи. Никой не отговаряше на номера. Каръл Прайд също не отговаряше. Не го и очаквах. Вероятно пиеше чай с госпожа Филип Кортни Прендъргаст. Полицейският участък обаче отговори и Рийвис все още беше там. Веднага си пролича, че не ми се радва особено.

— Нещо ново около убийството на Линдли Пол? — попитах го аз.

— Мисля, че ти казах да забравиш за тази работа. И го казах съвсем сериозно. — Гласът му звучеше заплашително.

— Вярно, че ми каза, ама нещо не ми излиза от главата. Не обичам половинчатите работи. Май съпругът е в дъното на цялата история.

Той помълча известно време. После рече:

— Чий съпруг, умнико?

— Съпругът на мадамата с нефритеното герданче, естествено.

— О, разбира се, не можа да се сдържиш да не изровиш коя е.

— Това някак само се напъха в ръцете ми — отвърнах, — трябваше само да се пресегна.

Той отново замълча. Този път мълча толкова дълго, че чух полицейското съобщение за открадната кола по предавателя в стаята му.

После Рийвс заговори много бавно и разчленено.

— Слушай, ченге, иска ми се да ти продам една идея. Може пък и да успея. Тя ти гарантира спокойствието. От полицията някога са ти дали разрешителното, а шерифът ти е връчил специална значка. Всеки по-раздражителен капитан, пък дори и обикновен лейтенант като мен може да направи така, че за един ден да ти отнемат и двете. Какво са ти донесли разрешителното и значката? Не ми отговаряй, ще ти кажа. Донесли са ти обществено положение на хлебарка. Станал си едно наемно леке. Трябвало е само да похарчиш последните си сто долара, за да наемеш мебелирана кантора и да си седнеш на опашката в нея, и да чакаш, докато някой ти доведе лъв, та да си завреш главата в устата му и да провериш хапе ли. Ако ти отхапе ухото — дават те под съд за нанасяне на тежка телесна повреда. Започваш ли да загриваш?

— Идеята не е лоша — рекох. — Използвал съм я преди години. Значи не искаш да разнищиш това дело?

— Ако можех да ти се доверя, щях да ти кажа, че искаме да се доберем до една изключително ловка банда от крадци на бижута, но ти нямам доверие. Къде си сега — в някой игрален дом ли?

— В леглото — отвърнах. — Пипнал съм телефонна треска.

— Тогава си напълни грейка с топла вода, гушни я и върви да нанкаш като добро момченце. Ще ме послушаш, нали?

— Не! Предпочитам да ида да гръмна един индианец за тренировка.

— Добре, малкият, но само един.

— Да не речеш после, че не съм ти казал — изкрещях и треснах слушалката в ухото му.

6. ФИРКАНАТА ДАМА

На път за булеварда се отбих в заведение, където ме познаваха, и ударих едно силно кафе, дебело подплатено с коняк. След това усещах стомаха си като нов, но главата ми си остана старата залежала стока, а мустаците ми все още лъхаха на хлороформ.

Стигнах кантората и влязох в малката приемна. Този път вътре бяха две — Каръл Прайд и блондинка. Блондинка с черни очи. Блондинка, която би накарала и епископ да строши с шут стъклописа на катедралата.

Каръл Прайд се изправи намръщена и каза:

— Това е госпожа Филип Кортни Прендъргаст. От доста време е тук, а не е свикнала да я карат да чака. Иска да те наеме.

Блондинката ми се усмихна и протегна ръка в ръкавица. Докоснах ръкавицата.

Жената беше на около трийсет и пет и широко отворените ѝ очи гледаха замечтано — доколкото черните очи могат да гледат замечтано. Имаше си всичко каквото ти душа поиска. Не обърнах голямо внимание на дрехите ѝ. Бяха в черно и бяло. Облякъл я беше някой моделиер, а той би трябвало да си разбира от занаята, иначе тя нямаше да отиде при него.

Отключих вратата към частната си мислителница и ги въведох.

В ъгъла на бюрото ми се мъдреше наполовина изпита еднолитрова бутилка уиски.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате, госпожо Прендъргаст — рекох. — Наложих ми се да изляза по работа.

— Не разбирам защо е трябвало да излизаш — ледено се обади Каръл Прайд. — Доколкото виждам, всичко, което е необходимо, се намира пред теб.

Подадох им столове. После седнах и тъкмо протегнах ръка към бутилката, когато телефонът до левия ми лакът иззвъня.

Непознат глас, без да бърза, каза:

— Марлоу? О'кей. Патлакът ти е у нас. Предполагам, искаш да си го получиш, нали?

— И двата. Аз съм беден човек.

— У нас е само единият — плавно изрече гласът. — Онзи, който и ченгетата биха искали да намерят. Ще ти се обадя по-късно. Помисли си.

— Благодаря.

Затворих телефона, сложих бутилката на пода и се усмихнах на госпожа Прендъргаст.

— Ще говоря аз — каза Каръл Прайд. — Госпожа Прендъргаст е малко настинала и трябва да си пази гласа.

И тя хвърли към блондинката един от многозначителните погледи, за които жените си мислят, че мъжете не разбират. От онези, дето дълбаят като зъболекарска машинка.

— Ами... — обади се госпожа Прендъргаст и се попремести така, че да вижда бутилката, която бях оставил върху килима зад бюрото.

— Госпожа Прендъргаст ми се довери — каза Каръл Прайд. — Не знам защо, може би защото ѝ показах как би могла да избегне неприятностите, които несъмнено ще възникнат, ако историята се разчуе.

Изгледах я намръщено.

— Няма да има нищо такова. Преди малко разговарях с Рийвис. Лепнал ѝ е такъв заглушител, че и динамитна експлозия не би вдигнала повече шум от търговец в заложна къща, който разглежда еднодоларов часовник.

— Много смешно — рече Каръл Прайд. — Особено за хора, които се занимават с подобни остроумия. Но госпожа Прендъргаст, представи си, иска да ни върне нефритената огърлица, без господин Прендъргаст да разбере, че е била открадната. Очевидно той все още не знае.

— Е, това е вече нещо друго — казах. (Друг път не знае!)

Госпожа Прендъргаст ме дари с усмивка, която проникна чак до портфейла в задния ми джоб.

— Обожавам чистото уиски — изгука тя. — Дали не може... по едно, съвсем мъничко?

Извадих две ликьорени чашки и отново поставих бутилката върху бюрото. Каръл Прайд се облегна назад, запали цигара и презрително загледа тавана. Нея човек можеше по-лесно да гледа. И по-дълго, без да му се замае главата. Госпожа Прендъргаст обаче те събаряше от раз.

Налях в двете чашки за дамите. Каръл Прайд изобщо не докосна своята.

— В случай че не знаеш — хладно се обади тя, — Бевърли Хилс, където живее госпожа Прендъргаст, в известен смисъл е особен квартал. Местната полиция разполага с радиоколи, които трябва да покриват съвсем малка територия, и я покриват като одеяло, защото в Бевърли Хилс има какво да се охранява. По-богатите къщи дори са свързани директно с участъка и кабелите са специални — не могат да се прережат.

Госпожа Прендъргаст обърна чашката си на един дъх и погледна бутилката. Налях ѝ повторно.

— Това е нищо — засия тя. — Дори сейфовете и гардеробните с кожите са оборудвани с фотоклетки. Можем така да обезопасим къщата, че и слугите да не могат да се приближат до някои места, без полицията да цъфне на вратата само след трийсет секунди. Прекрасно, нали?

— Да, прекрасно — съгласи се Каръл Прайд, — но така е само в Бевърли Хилс. Излезеш ли веднъж, а не можеш цял живот да прекараш в Бевърли Хилс, освен ако не си мравка, разбира се, бижутата ти не са вече в такава безопасност. Затова госпожа Прендъргаст е имала дубликат на нефритената си огърлица.

Седнах малко по-изправен. Линдли Пол ми беше дал да разбера, че е необходим цял човешки живот, за да се имитира изработката на огърлицата — дори и да се намери подходящ материал.

Госпожа Прендъргаст си поигра с втората чашка, но не за дълго. Усмивката ѝ ставаше все по-топла и по-топла.

— Така че, когато излизала да се забавлява извън Бевърли Хилс, госпожа Прендъргаст трябвало да носи имитацията. В случай че ѝ се искало да носи нефрит, разбира се. Господин Прендъргаст много държал на това.

— А той има отвратителен характер — сподели госпожа Прендъргаст.

Налях още уиски, та да ѝ е подръка. Каръл Прайд не пропусна да забележи това и почти ми се озъби:

— През нощта на обира обаче тя направила грешка и си сложила истинската.

Аз се ухилих насреща ѝ.

— Знам какво си мислиш — рязко каза Каръл. — Кой е знаел за грешката? Станало така, че господин Пол разбрал скоро след като излезли от къщата. Той я придружавал.

— Той... ъ-ъ-ъ... докосна огърлицата — въздъхна госпожа Прендъргаст. — Можеше да разпознае истинския нефрит с пипане. Има и такива хора. Той наистина разбираше от скъпоценни камъни.

Отново се облегнах назад в скърцащия си стол.

— По дяволите! — възкликнах възмутено. — Отдавна трябваше да заподозра този тип. На бандата ѝ е би необходим някой, който се движи във висшето общество. Как иначе са могли да знаят кога хубавите вещи са напускали скривалищата си? Може да ги е изпратил за зелен хайвер и те са използвали този случай, за да го очистят.

— Жалко, че са затрили такъв талант, не мислите ли? — мило се обади Каръл Прайд и побутна с пръст чашата си върху бюрото. — Аз няма да пия това, госпожо Прендъргаст. Ако искате още едно...

— Да не съм болна я — отвърна госпожа Прендъргаст и го гаврътна.

— Къде и как беше извършено нападението? — попитах рязко.

— Ами това също изглежда доста странно — отвърна Каръл Прайд, като успя да излезе с половин дума пред госпожа Прендъргаст. — След празненството, което било в Брентъд Хайтс, господин Пол пожелал да се отбият в „Трокадеро“. Били с неговата кола. По това време, ако си спомняш, разширяваха „Булеварда на залеза“. След като убили малко време в „Трокадеро“...

— И по няколко чашки — изкиска се госпожа Прендъргаст и посегна към бутилката. Наля в една от чашите си. По-скоро част от уискито се изля в една от чашите.

— ...господин Пол тръгнал да я изпрати с колата и минал по булевард „Санта Моника“.

— Че откъде другаде — рекох. — Само оттам можеш да минеш, ако не искаш да се нагълташ с прахоляк.

— Да, но минал и покрай съмнителен хотел — „Тремейн“, и една бирария отсреща през улицата. Госпожа Прендъргаст забелязала как някаква кола се отделила от тротоара пред бирарията и ги последвала. И е съвсем сигурна, че същата кола ги притиснала към бордюра малко по-късно и нападателите знаели точно какво търсят. Госпожа Прендъргаст си спомня всичко много добре.

— Ами естествено — обади се госпожа Прендъргаст. — Да не си мислите, че съм била фиркана. Лесно не се предавам. Човек не губи такава огърлица всяка нощ.

Тя изля петата чаша в гърлото си.

— Да п-п-пукна, ако знам как изглеждаха онези мъже — продължи блондинката малко завалено. — Лин... тоест господин Пол — аз му виках Лин — се почувства някак неудобно. Затова си навря главата в торбата.

— Десетте хиляди за откупа бяха ваши, нали? — попитах.

— А чии да са, котенце, на иконома? И си искам мънистата обратно, преди Кърт да е загрял. К'во ще кажеш да надникнеш в онази бирария?

Тя порови из черно-бялата си чанта и изсипа купчина банкноти върху бюрото. Пооправих ги и ги преброих. Възлизаха на четиристотин шейсет и седем долара. Хубави пари. Оставих ги там, където си бяха.

— Господин Прендъргаст — със сладко гласче продължи Каръл, — когото госпожа Прендъргаст нарича Кърт, смята, че е открадната фалшивата огърлица. Той, изглежда, не може да ги различи. И не знае нищо за снощи, освен че Линдли Пол е бил убит от някакви бандити.

— Друг път не знае — казах, но този път високо и кисело. Избутах парите обратно към нея. — Сигурно си мислите, че ви изнудват, госпожо Прендъргаст. Грешите. Според мен причината тази история да не се изнася в печата така, както е станала в действителност, е, че върху полицията е оказан натиск. На тях пък това им изнася, защото искат да разкрият бандата, която се занимава с крадене на бижута. Въшкарите, които убиха Линдли Пол, вече са мъртви. Госпожа Прендъргаст се вторачи в мен с немигващ, лъщящ пиянски поглед.

— Изобщо не съм и подозирала, че ме изнудват. — Сега вече някои звуци й създава проблеми. — Ишкам ши мъништата и ши ги

ишкам бържо. Парите не ме интересуват. Ижобщо. Дай ми да пия.

— Бутилката е пред вас.

Можеше да се натряска до безсъзнание. Все тая ми беше.

Каръл Прайд се обади:

— Не мислиш ли, че трябва да отидеш в онази бирария да видиш какво ще откриеш?

— На баба ти хвърчилото — рекох. — Идеята ти не струва.

Блондинката размахваше бутилката над двете си чаши. Най-после успя да напълни едната, гаврътна я и побутна купчината пари върху бюрото с лек нехаен жест, като дете, което си играе с пясък.

Взех банкнотите, подредих ги отново и заобиколих бюрото, за да ги сложа в чантата ѝ.

— Ако открия нещо, ще ви уведомя — каза ѝ. — Не е необходимо точно вие да ми давате капаро, госпожо Прендъргаст.

Това толкова ѝ хареса, че едва не си сипа още едно. После обаче размисли, ако все още имаше с какво, изправи се и се упъти към вратата.

Настигнах я тъкмо навреме, иначе щеше да я отвори с нос. Задържах я за ръката и отворих. Отвън, облегнат на стената, чакаше униформен шофьор.

— Айде — пренебрежително каза той, изстреля фаса си и я пое. — Да си ходим, малката. Заслужаваш да те напляскам по дупето. Да пукна, ако не го направя.

Тя се изкиска, овеси се на него и двамата пресякоха коридора, свиха зад ъгъла и изчезнаха от погледа ми. Върнах се в кантората, седнах и отново загледах Каръл Прайд. Тя бършеше бюрото с парцал, който бе намерила някъде.

— Да ти се не види служебната бутилка макар — горчиво каза момичето.

— По дяволите — отвърнах гневно. — Не ѝ вярвам за пет пари. Дано я изнасят по пътя за вкъщи. По дяволите тая история с бирарията.

— Слушай, господин Филип Марлоу, моралът ѝ изобщо не ме интересува. Тъпкана е с пари и изобщо не е стисната. Видях мъжа ѝ, мухльо с непресъхваща чекова книжка. Ако някой е нагласил да оправят оня тип, това е тя. Спомена ми, че от известно време

подозирала, че Пол е кофти човек, но това не я засягало, стига нея да не закачал.

— Ама и този Прендъргаст си го бива, а? Не се и съмнявам.

— Висок, слаб, жълт. Изглежда така, сякаш първото мляко, което е засукал, е било вкиснато и още не може да се отърве от вкуса му.

— Пол не е откраднал огърлицата ѝ.

— Не е ли?

— И не е имала никаква имитация.

Очите на Каръл се присвиха и потъмняха.

— Предполагам, всичко това си го научил от Сукесян Медиума?

— Кой е той?

Тя се наведе малко напред, после отново се облегна и здраво стисна чантичката си.

— Разбирам — продума бавно. — Не харесваш работата ми. Извинявай, че се намесих. Мислех си, че мъничко ти помагам.

— Казах ти, че тази история не ме интересува. Върви ви вкъщи и си пиши статията. Не се нуждая от ничия помощ.

— Мислех, че сме приятели — рече. — Мислех си, че ме харесваш.

И впери в мен тъжни, уморени очи.

— Трябва да си пазя хляба, а не да дразня полицията.

Тя се изправи и ме гледа мълчаливо още известно време. После се приближи до вратата и излезе. Слушах как стъпките ѝ заглъхват по мозаечния под на коридора.

Останах така, почти без да помръдвам, цели десет-петнайсет минути. Опитвах се да отгатна защо Сукесян не ме беше убил. Нищо не разбирах. Слязох на паркинга и седнах в колата си.

7. ПРАВЯ СИ СМЕТКАТА БЕЗ КРЪЧМАРЯ

Хотел „Тремейн“ беше далеч извън Санта Моника, близо до гробището за коли. Околовръстна железопътна линия разсичаше улицата на две платна. Точно когато наближих пресечката, където се намира търсеният от мен номер, се зададе влак с два вагона. Носеше се с осемдесет километра в час и вдигаше шум колкото излитащ транспортен самолет. Аз също увеличих скоростта, подминах пресечката успоредно с влака и спрях на циментираната площадка пред отдавна изоставен пазар. Слязох и надникнах зад ъгъла.

Виждах надписа на хотел „Тремейн“ над тясна врата между две витрини — и двете празни. Стара двуетажна постройка без асансьор. Дървенията сигурно вонеше на газ, абажурите бяха пукнати, памучните пердета — от рехава дантела, а пружините издънени. До болка ми бяха познати тези хотели. Бях спал в тях, следил бях престъпници, бях се карал със зловни мършави съдържателки, в тях бяха стреляли по мен и нищо чудно някой ден да ме изнесат с краката напред от такъв именно хотел. Това са свърталища на всякакъв измет — пияници, наркомани и бандити, които ти теглят куршума, преди да си казал „здрасти“.

Бирарията беше от моята страна на улицата.

Върнах се до „Крайслера“ и влязох вътре, за да напъхам пистолета в колана си. После тръгнах по тротоара.

Над вратата на заведението пишеше „БИРА“ с червени неонов букви. Широк сенник прикриваше витрината — противно на закона. Явно помещението, което заемаше половината от фасадата, някога е било магазин.

Барманът играеше флипер с парите от касата, а на един от столовете седеше мъж с килната на тила шапка и четеше някакво писмо. Цените бяха надраскани с бяло върху огледалото зад бара.

Самият бар представляваше прост тежък дървен тезгях. От двете му страни висеше по един стар каубойски патлак калибър 44, в евтин кобур, какъвто нито един каубой не би носил. По стените висяха

надписи, които предупреждаваха, че не се сервира на кредит, и съветваха какво да се вземе срещу махмурлук и лош дъх. Имаше и снимки на няколко чифта красиви крака.

Заведението не даваше вид, че успява да покрие дори разходите си.

Барманът остави флипера и влезе зад тезгяха. Беше около петдесетгодишен, навъсен, с протрито дъно на панталона. Вървеше тъй, сякаш имаше мазоли. Мъжът върху стола продължаваше да хихика над писмото си, написано със зелено мастило върху розова хартия.

Барманът положи и двете си подпухнали ръце върху тезгяха и ме изгледа с безизразно лице на комедиант.

— Бира — казах аз.

Наточи я бавно и махна пяната със стар готварски нож.

Отпивах от бирата си, като държах чашата с лявата ръка. След малко се обадох:

— Да си виждал напоследък Лу Капака?

Струваше ми се, че въпросът ми звучи съвсем нормално. В нито един вестник не бях прочел дори ред за Лу Капака и Фуенте Мексиканеца.

Барманът ме изгледа безизразно. Кожата над очите му беше грапава като на гущер. Най-послед проговори с дрезгав шепот:

— Не го познавам.

Широк бял белег пресичаше гърлото му. Някога там бе влизал нож, което и обясняваше дрезгавия шепот.

Мъжът с писмото изведнъж се изсмя силно и се плесна по бедрото.

— Трябва да го прочета на Лоса — каза той, като се превиваше от смях. — Това си е извадено направо от кенефа. — И се свлече от стола, бавно се упъти към една врата и излезе през нея. Беше плещест, мургав мъжага, който наглед не се отличавахе с нищо особено. Вратата се затвори зад гърба му.

Барманът дрезгаво изхриптя:

— Лу Капака, викаш? Странно име. Сума народ се влачи тук. Знам ли кой как се казва. Ченге ли си?

— Частно — отвърнах. — Не се притеснявай. Само си пия бирата. Този Лу Капака е от брикетите. Светлокафяв. Млад.

— Ами може и да съм го виждал някога. Не помня.

— Кой е Лоса?

— А, той ли? Това е шефът. Магун Лоса.

Мъжът наикисна тежък пешкир в една кофа, усуква го, изстиска го и го провлече по тезгяха, като го държеше за краищата. Пешкирът образуваше палка, около шест сантиметра дебела и петдесетина дълга. С такова нещо спокойно можеш да изпратиш човек на оня свят, стига да знаеш как да го използваш.

Онзи с розовото писмо влезе от задната врата, като все така се кискаше, пхна листа в страничния си джоб и се насочи към флипера. По този начин оставаше зад гърба ми. Започнах леко да се притеснявам.

Набързо привърших бирата си и слязох от стола. Барманът все още не беше прибрал десетте ми цента. Държеше усукания пешкир и бавно го клатеше напред-назад.

— Хубава бира — рекох. — Е, благодаря.

— Пак заповядайте — прошепна той и преобърна чашата ми.

Това отмести погледа ми за секунда. Когато отново вдигнах очи, задната врата беше отворена и на прага ѝ стоеше огромен мъжага с огромен пистолет в ръка.

Не говореше. Просто си стоеше. Пищовът зееше срещу мен. Приличаше на тунел. Мъжът беше много широкоплещест и доста мургав. С телосложение на борец. Типичен главорез. Определено нямаше вид на човек, чието истинско име е Магун.

Никой не продумваше. Барманът и мъжът с огромния патлак просто се бяха вторачили в мен. И тогава чух, че по околоръстната линия идва влак. Приближаваше бързо и шумно. Това щеше да бъде моментът. Сенникът бе спуснат над цялата предна витрина и никой не можеше да надникне в заведението. Влакът щеше да вдигне страхотна дандания, в която няколко изстрела щяха да потънат незабелязано.

Шумът от приближаващия влак се усилваше. Трябваше да се размърдам, преди да е станал достатъчно силен. Хвърлих се през бара с главата напред. Сред всеобщия трясък нещо глухо изпука, а после издрънча отгоре — очевидно на стената. Така и не разбрах какво е било. Влакът преминаваше, извисявайки тътена си до кресчендо.

Ударих се в краката на бармана и мръсния под почти едновременно. Мъжът седна на врата ми. Така притиснах носа си в

локва вкисната бира, а едното си ухо върху доста твърд циментов под. Едва не завих от болка. Лежах ниско долу зад тезгяха, полуизвърнат на лявата си страна. Измъкнах пистолета от колана си. Истинско чудо беше как не се бе откачил и плъзнал надолу в крачола.

Барманът изхриптя раздразнено, нещо горещо ме парна и за момента не чух повече изстрели. Не го застрелях. Само забих дулото на пистолета си на място, където някои хора са чувствителни. Той се оказа от тях.

Излетях от мен като гнусна муха. И ако не изкрещях, то не беше от липса на желание. Извъртях се още малко и опрях пистолета в дъното на панталона му.

— Мирувай! — изръмжах. — Не искам да ставам вулгарен.

Изстрелях още два изстрела. Влакът беше отминал, но ония не ги беше грижа. Този път оловото мина през дървото. Тезгяхът бе стар и масивен, но не достатъчно масивен, за да спре куршуми калибър 45. Барманът въздъхна над мен. Нещо топло и мокро капна на лицето ми.

— Мене убихте, момчета — изхриптя той и започна да пада отгоре ми.

Изплъзнах се тъкмо навреме, стигнах до края на тезгяха, който беше по-близо до предната витрина на заведението, и надникнах зад ъгъла. Лице с кафява шапка се мъдреше на трийсетина сантиметра от моето, на същото ниво. Гледахме се частица от секундата, която ми се стори достатъчно дълга, че да може едно дърво да достигне зряла възраст, но в действителност бе толкова кратка, че барманът все още падаше зад мен.

Този бе последният ми пистолет и на никого нямаше да позволя да ми го отнеме. Вдигнах го преди още мъжът да разбере какво става. Той не направи нищо. Просто се хлъзна на една страна и от устата му бликна силна червена струя.

Този изстрел го чух. Беше толкова силен, че прозвуча като края на света, толкова силен, че почти не чух затръшването на задната врата. Проплъзях още по-напред, блъснах с погнуса нечий пистолет и показах шапката си иззад тезгяха. Никой не стреля по нея. Подадох едно око и част от лицето си.

Задната врата беше затворена и пространството пред нея — празно. Изправих се на колене и се ослушах. Затръшна се втора врата и изрева автомобилен двигател.

Направо откачих. Пресякох помещението на бегом, рязко отворих вратата и нахълтах оттатък. Бяха ми скроили номер. Затръшнатата врата и шумът от автомобила се оказаха само примамка. Успях да зърна бутилката в замахващата ръка.

Това ми беше третият нокаут през последните двацет и четири часа.

Този път дойдох в съзнание с крясък и острия мирис на амоняк в ноздрите. Понечих да замахна срещу някакво лице, но нямаше с какво. Ръцете ми се бяха превърнали в две четирилонни котви. Пошавах немощно и изстенах.

Лицето пред мен постепенно изкристализира в отегчената и въпреки това внимателна мутра на човек в бяла престилка — лекар от „Бърза помощ“.

— Харесва ли ти? — ухили ми се той. — Някои са го пиели навремето. С глътка вино.

Подръпна ме. Нещо започна да щипе. Усетих боцването на игла.

— Малко морфин — рече. — Главата ти е здравата пострадала. Ще притъпи болката, но ще останеш в съзнание.

Лицето му изчезна. Зашарих с очи. Всичко ми беше като в мъгла. После съзрях лице на момиче — притихнало, съсредоточено, грижовно. Каръл Прайд.

— Да — установих. — Проследила си ме. Естествено.

Тя се усмихна и се отмести. После пръстите ѝ галеха бузата ми, а аз не можех да я видя.

— Момчетата от патрулната кола едва не те изтърваха — каза тя. — Бандитите те бяха омотали целия в един килим, за да те натоварят на някакъв камион отзад.

Не виждах особено добре. Едър червендалест мъж в синьо изплува пред мен. В ръката си държеше пистолет със зейнало дуло. Отнякъде се разнесоха нечийи стенания.

Каръл каза:

— Ония бяха омотали още двама, но те бяха мъртви. Пфу!

— Върви си вкъщи — измърморих сънливо. — Върви да си пишеш статията.

— Това ми го каза и преди, глупчо. — Тя продължи да ме гали по бузата. — Надявах се да измислиш нещо ново. Замаян ли си?

— За всичко сме се погрижили — рязко се обади нов глас. — Закарайте този надупчения някъде, където ще можете да го обработите. Искам го жив.

Рийвис се приближи към мен като през мъгла. Лицето му се оформи бавно — сиво, бдително, малко сурово. То се сниши. Сигурно бе седнал близо до мен.

— Не можеше да не си покажеш рогата — каза той рязко, раздразнено. — Добре, говори. Не ми пука как е главата ти. Намерил си каквото си търсил.

— Дай ми да пийна.

Смътно раздвижване, стъклен отблясък, отворът на бутилка докосна устните ми. В гърлото ми нахлу парлива течност — извор на сила. Една част потече като студена струйка по брадата ми и аз отместих глава.

— Благодаря. Пипнахте ли Магун, най-едрия?

— Тъпкан е с олово, но още мърда. На път е за града.

— Намерихте ли индианеца?

— Ъ? — Рийвис преглътна.

— В храсталаците под Кръста на мира, долу при Палисадите. Аз го убих. Неволно.

— Света Дево...

Полицаят изчезна отново, а пръстите галеха бавно и ритмично бузата ми. Рийвис се върна и пак седна.

— Кой е тоя индианец? — рязко попита той.

— Горилата на Сукесян. Сукесян Медиума. Той...

— Знаем за него — горчиво ме прекъсна Рийвис. — Ти, ченге, беше в безсъзнание цял час. Момичето ни разказа за визитките. Твърди, че тя е виновна, но аз не вярвам. Така или иначе, има нещо гнило в тая работа. Но няколко от момчетата отидоха да проверят.

— Аз бях у тях — рекох. — В къщата му. Той знае нещо, но не съм наясно какво. Беше го страх от мен и въпреки това не ме очисти. Странно.

— Амагьор — сухо каза Рийвис. — Оставил е на Магун Лоса да свърши тази работа. Магун Лоса беше главорез от класа — поне доскоро. Досието му е дълго оттук до Питсбърг... На. Но по-кратко. Това уиски е за предсмъртни признания. Прекалено изискано е за теб.

Бутилката отново докосна устните ми.

— Слушай — обадих се завалено, — това е бил ударният взвод. Сукесян е бил мозъкът, а Линдли Пол доносникът. Сигурно се е опитал да ги измами...

— Глупости — рече Рийвис и точно тогава се чу далечен телефонен звън и един глас извика:

— За вас, лейтенанте.

Рийвис отиде да се обади. Когато се върна, не седна.

— Може би си прав — каза тихо. — Дори не може би, а сигурно. Обадиха се от една къща на върха на хълма в Брентъд Хайтс. На някакъв стол седял златокос мъртвец, а над него плачела жена. Самоубийство. На масата до трупа имало нефритена огърлица.

— Твърде много мъртъвци станаха — рекох и загубих съзнание.

Свестих се в линейката. Отначало помислих, че съм сам. После усетих ръката ѝ и знаех, че не съм. Сега вече бях спял като къртица. Не виждах дори светлината. Цялата ми глава беше омотана в превръзки.

— Лекарят е отпред при шофьора — обади се тя.

— Можеш да ми държиш ръката. Искаш ли да те целуна?

— Ако това с нищо не ме обвързва — отвърнах.

Тя тихичко се изсмя.

— Май ще оживеееш — рече и ме целуна. — Косата ти мирише на уиски. С него ли се къпеш? Лекарят забрани да говориш.

— Халосаха ме с пълна бутилка. Казах ли на Рийвис за индианеца?

— Да.

— Казах ли му, че госпожа Прендъргаст смята, че Пол е бил замесен...

— Изобщо не си споменавал за госпожа Прендъргаст — бързо отвърна тя.

На това не отговорих нищо. След малко Каръл се обади:

— Този Сукесян приличаше ли на сваляч?

— Лекарят е казал да не говоря — отвърнах.

8. ОТРОВНАТА БЛОНДИНКА

Две седмици по-късно отидох в Санта Моника. От тях десет дни бях прекарал в болницата, на собствени разноси, за да ме лекуват от тежко мозъчно сътресение. Магун Лоса изкарал горе-долу същото време в затворническата болница, където от него извадили седем-осем полицейски куршума. Към края на втората седмица го погребали.

Междувременно случаят също беше дълбоко погребан. Вестниците си бяха начесали крастата, други неща се бяха появили, пък и в крайна сметка ставаше дума само за някаква си банда крадци на бижута — занаят, в който се играеха толкова двойни игри, че накрая неминуемо свършваше зле. Така поне твърдеше полицията, а тя би трябвало да знае. Не откриха никакви други бижута, но и не се бяха надявали на това. Предположиха, че бандата е правила единични удари, като е използвала външни хора за черната работа, а после ги е отпращала с полагаемия им се дял. Така че само трима души са знаели как точно стоят нещата: Магун Лоса, който се оказа арменец, Сукесян, който е използвал връзките си, за да разбере кой има подходящи бижута, и Линдли Пол, който е нагласявал работата и е известявал бандата кога да нанесе удара. Или така поне твърдеше полицията, а тя би трябвало да знае.

Беше приятен топъл следобед. Каръл Прайд живееше на „Двайсет и пета“ улица в спретната къщичка от червени тухли с бели корнизи. Отпред имаше жив плет.

В дневната ѝ имаше светлокафяв килим на фигури, бяло-розови столове, черна мраморна камина с високи медни решетки, много високи вградени библиотечни шкафове, груби кремави завеси над същия цвят транспаранти.

Нищо в стаята не подсказваше, че обитателката е жена, освен огледалото в цял ръст с лъщящия от чистота гол под пред него.

Седях в хубаво меко кресло, подпрял с ръка бедната си глава, отпихах от уискито със сода и гледах бухналата ѝ кестенява коса над

високата яка на роклята, която правеше лицето ѝ да изглежда малко, почти детско.

— Обзалагам се, че не си купила всичко това с писане на статии — рекох.

— И баща ми не го е купил с рушвети — озъби се тя. — Имахме няколко парцела в Плая Дел Рей, ако трябва непременно да знаеш.

— А-а-а, малко нефтец — съобразих аз. — Чудесно, но не е нужно да знам. Не започвай да ми се зъбиш.

— Все още ли имаш разрешително?

— О, да — отвърнах. — Хм, хубаво уиски. Сигурно не ти се излиза да се повозиш на една стара таратайка.

— Коя съм аз, че да се присмивам на старите коли? Май си надут не само от боя, дето отнесе последния път.

Усмяхнах се на тънката бръчица между веждите ѝ.

— Целунах те в линейката, ако си спомняш — каза тя. — Но не го приемай на сериозно. Просто ми дожаля, като видях как са те смлели.

— Аз съм делови човек — отвърнах. — И никога не залагам на такива работи. Хайде да се поразходим. Трябва да се видя с една блондинка в Бевърли Хилс. Дължа ѝ малък отчет.

Тя се изправи и ме изгледа зверски.

— А, онази Прендъргаст — процеди злобно. — Онази, дето не я държаха патравите крака.

— Да речем, че са патрави — отвърнах аз.

Момичето се изчерви, бързо излезе от стаята и се върна след не повече от три секунди със смешна осмоъгълна шапчица с червено копче отгоре и карира-но палто с велурени яка и маншети.

— Да вървим — каза задъхано.

Семейство Филип Кортни Прендъргаст живееше на една от онези широки виещи се улици, където къщите са твърде близо за размерите си и за парите, които афишират. Градинар японец фризираше няколко акра мека зелена площ с обичайното за японските градинари презрително изражение. Къщата имаше покрит с плочи покрив в английски стил и двукрила кована порта, хубави екзотични дървета и декоративна решетка с пълзящи цветя. Изискано и

ненатрапчиво. Но Бевърли Хилс е Бевърли Хилс, така че икономът имаше висока колосана яка и произношение на английски лорд.

Поведе ни през зони на мълчание, за да стигнем в стая, в която за момента нямаше никой. Беше обзаведена с широки канапета и тапицирани в бледожълта кожа кресла, подредени около камина. Пред нея върху лъскавия, но не хлъзгав под имаше килим, тънък като коприна и стар като лелята на Езоп. Взрив от цветя в тъгля, втори върху ниска масичка, тапети от блед пергамент, тишина, удобство, простор, уют, намек за много модерното и намек за много старото — изключително луксозна стая.

Каръл Прайд изсумтя презрително.

Икономът отвори едното крило на тапицираната с кожа врата и госпожа Прендъргаст влезе. Облечена бе в бледосиньо с шапка и чанта в тон, напълно готова за излизане. Бледосините ръкавици леко поплясваха по бледосиньото бедро. Усмивка, намек за нещо повече в черните очи, руменина по бузите и още преди да проговори — учебна радост от срещата.

Тя протегна към нас и двете си ръце. Каръл Прайд успя да избегне своя дял. Аз сграбчих моя.

— Колко хубаво, че дойдохте! — извика госпожа Прендъргаст. — Толкова се радвам, че отново виждам и двама ви. Още усещам вкуса на онова уиски, което пих в кантората ви. Беше ужасно, нали?

Всички седнахме.

Аз се обадох:

— Всъщност нямаше нужда да идвам лично и да отнемам от времето ви, госпожо Прендъргаст. Нали всичко се уреди и вие получихте огърлицата си?

— Да. Била е у онзи странен човек. Колко интересно, че се оказа такъв. Аз също го познавах. Знаехте ли?

— Сукесян? Допусках, че го познавате — отвърнах.

— О, да. И то много добре. Сигурно ви дължа цял куп пари. А клетата ви глава? Как е?

Каръл Прайд седеше до мен.

Процеди през зъби с метална нотка в гласа, почти на себе си, но не съвсем:

— Пълна е с талаш. И пак са я налегнали термитите.

Усмигнах се на госпожа Прендъргаст и тя ми отвърна с усмивка, на която прърхаха ангелски крилца.

— Не ми дължите нито цент — подхванах отново.

— Има само една малка...

— Невъзможно. Не мога да приема такова нещо. Но какво ще кажете да пийнем най-напред по малко скоч? — И като държеше чантата върху коленете си, натисна нещо под стола и каза: — Донеси уиски със сода, Върнън. — После засия насреща ни. — Хитро, нали? Микрофонът изобщо не се забелязва. Къщата е тъпкана с подобни джунджурии. Господин Прендъргаст ги обожава. Това нещо се чува в стаята на иконома.

Каръл Прайд рече:

— Обзалагам се, че и онова, дето се чува под леглото на шофьора, също е страшно хитро.

Госпожа Прендъргаст не я чу. Икономът се появи с поднос напитки, раздаде ги и излезе. Госпожа Прендъргаст каза над ръба на чашата си:

— Постъпихте много мило, като не съобщихте на полицията, че подозирах Линдли Пол в... нали разбирате. Или че имам нещо общо с отиването ви в онази ужасна бирария. Между другото, как им го обяснихте?

— Много лесно. Казах им, че самият Пол ми е споменал за нея. Той е бил с вас, нали си спомняте?

— Но той не ви е казвал нищо подобно, разбира се? — Стори ми се, че очите ѝ гледаха малко лукаво.

— Всъщност той не ми каза нищо. Това беше цялата истина. И, естествено, не ми каза, че ви е изнудвал.

Стори ми се, че усетих как Каръл Прайд престана да диша. Госпожа Прендъргаст продължи да ме гледа над ръба на чашата си. За миг лицето ѝ придоби малко глуповато изражение на нимфа, която са заварили да се къпе. После бавно остави чашата си, отвори чантата на скута си, извади носна кърпичка и я захапа. Възцари се тишина.

— Това — тихо изрече тя — надхвърля всякакво въображение.

Аз студено ѝ се усмигнах.

— И полицията е като пресата, госпожо Прендъргаст. По една или друга причина тя не може да използва всичко, което знае. Но това не означава, че можете да я водите за носа. Рийвис не е глупак. И той

като мен нито за миг не допуска, че този Сукесян е ръководел банда закоравели крадци на бижута. Той въобще не би могъл да се справи с такива като Магун Лоса. Те биха го стъпкали само за тренировка. И въпреки всичко огърлицата наистина беше у Сукесян. Това също се нуждае от обяснение. Аз мисля, че той я е купил — от Магун Лоса. За десетте бона от откупа, осигурени от вас, и за някое друго дребно възнаграждение, вероятно платено предварително, за да се накара Магун да свърши работата.

Госпожа Прендъргаст сведе клепки, докато очите ѝ почти се затвориха, после ги повдигна отново и се усмихна. Беше малко зловеща усмивка. До мен Каръл Прайд не помръдваше.

— Някой е желаел убийството на Линдли Пол — продължих. — Очевидно е. Можеш по грешка да убиеш човек с палка, ако не знаеш колко силно да го удариш. Но тогава няма да му размажеш мозъка по лицето. Ако ли пък искаш да го напердашиш за урок, изобщо няма да го биеш по главата. Защото така няма да разбере колко го боли. А ти ще държиш той да го разбере, ако просто му даваш урок.

— Ка... кво общо има всичко това с мен? — дрезгаво попита русокосата.

Лицето ѝ беше като маска. В очите ѝ се спотайваше топла горчицина. Едната ѝ ръка ровеше в чантата. После притихна вътре.

— Магун Лоса би свършил подобна работа — продължих да досаждам аз, — ако му е платено за нея. Той би свършил всякаква работа. А Магун беше арменец, така че Сукесян положително е знаел как да влезе във връзка с него. Сукесян пък е точно от онези, дето си губят ума по някоя луксозна девица и са готови да изпълнят всяка нейна прищявка, дори и човек да убият, особено ако този човек е съперник, особено ако е от ония, дето се търкалят по възглавници на пода и дори правят непринудени снимки на приятелките си по евини костюмчета. Това вече не е толкова трудно за разбиране, нали, госпожо Прендъргаст?

— Я пийни малко, че лигите ти потекоха — процеди ледено Каръл Прайд. — Не е нужно да казваш на тая, че е курва. Тя си го знае. Но кой ще вземе да я изнудва? Човек трябва да има добро име, за да го изнудват.

— Млъкни! — озъбих ѝ се. — Колкото по-малко имаш, толкова повече плащаш, за да го запазиш. — Видях как ръката на русата жена

внезапно мръдна в чантата. — Няма смисъл да вадите пистолета — рекох ѝ. — Знам, че няма да ви обесят. Просто искам да разберете, че не заблуждавате никого и онази клопка в бирарията беше устроена, за да ме довършите, след като Сукесян загуби самообладание. Вие бяхте тази, която ме изпрати там, за да си получа каквото ми бяха приготвили. Останалото и без туй вече никому няма да послужи.

Тя обаче извади пистолета. Подпря го върху бледосиньото си коляно и ми се усмихна. Каръл Прайд запокити чашата срещу нея. Русата се наведе и пистолетът изгърмя. Един куршум меко и възпитано потъна в покритата с пергамент стена, високо някъде, вдигайки точно толкова шум, колкото би вдигнал нахлузен в ръкавица пръст.

Вратата се отвори и в стаята влезе невероятно висок и слаб мъж. — Мен застреляй — каза той. — Аз съм ти само съпруг.

Блондинката го погледна. За част от секундата си помислих, че ще го послуша. После тя просто се усмихна още по-широко, прибра пистолета в чантата си и посегна към чашата.

— Пак ли подслушваш? — попита мрачно. — Някой ден ще чуеш нещо, което няма да ти хареса.

Високият слаб мъж извади кожена чекова книжка от джоба си, повдигна вежди и ми рече:

— Колко ще ви затворят устата — за постоянно?

Погледнах го глуповато.

— Чухте ли какво приказвах?

— Струва ми се, да. Микрофонът е доста добър. Ако не се лъжа, обвинявате жена ми, че има нещо общо с нечия смърт, нали?

Продължавах да го гледам тъповато.

— Е, колко искате? — рязко попита той. — Няма да споря с вас. Свикнал съм с изнудвачи.

— Направете го един милион — рекох. — Освен това тя току-що стреля по нас. Това прави петдесет цента отгоре.

Блондинката се разсмя налудничаво, смехът ѝ премина в писък, а после във вой. В следващия миг тя вече се търкаляше по пода, като пицеше и риташе с крака.

Високият бързо се приближи до нея, сгъна се и я удари с длан през лицето. Плясъкът сигурно се е чул на една миля. Изправи се, лицето му беше тъмночервено, а блондинката лежеше на пода и хлипаше.

— Ще ви изпратя до вратата — каза той. — Обадете се утре в кабинета ми.

— За какво? — попитах и взех шапката си. — И в кабинета си ще бъдете същия глупак.

Хванах Каръл Прайд за ръката и я изведох от стаята. Безмълвно напуснахме къщата. Градинарят японец тъкмо беше измъкнал плевелче от тревата, държеше го високо и презрително му се усмихваше.

Бързо се отдалечихме в посока на хълмовете. Недалеч от стария хотел „Бевърли Хилс“ ме спря червен светофар. Там си и останах. Седях и държах кормилото. Момичето до мен също не помръдваше. И нищо не казваше. Просто гледаше право пред себе си.

— Нещо не ме изпълва законна гордост — обадох се аз. — Не успях да проваля ни един злодей, нито пък да го изправа пред съда.

— А може би не го е планирала хладнокръвно — прошепна Каръл. — Просто е била разгневена и обидена и някой ѝ е продал идеята. Такава жена се захваща с различни мъже и щом ѝ омръзнат, ги захвърля, а те си губят ума, като не могат да си я върнат. Може да е било просто свада между двамата любовници — Пол и Сукесян. Но с господин Магун играта е загубяла.

— Тя ме изпрати в бирарията — отвърнах. — За мен това е достатъчно. А Пол си е имал едно наум за Сукесян. Знаех, че тя няма да уцели. С пистолета, имам предвид.

Сграбчих я. Цялата трепереше.

Зад нас спря кола и шофьорът налегна клаксона. Слушах го известно време, после пуснах Каръл Прайд, излязох от колата и минах отзад. Беше огромен мъжага, седнал зад волана на лимузина.

— Това е светофар — рязко каза той. — Алеята на влюбените е по-нагоре, из хълмовете. Изчезвайте оттук, докато не съм ви избутал.

— Натисни клаксона само още веднъж — примолех му се. — Само веднъж. А после ми кажи коя страна искаш да ти насиня.

Той бръкна в джоба на жилетката си и извади значка на капитан от полицията. После се ухили. И двамата се ухилихме. Определено не беше щастливият ми ден.

Върнах се в колата, обърнах и подкарах обратно към Санта Моника.

— Дай да се приберем вкъщи и да пийнем още малко уиски —
рекох. — Ама от твоето.

ЗАПОЗНАНСТВО НА „НУН СТРИЙТ“

1

Мъжът и момичето минаха бавно, един до друг, покрай мъждиво осветения надпис „Хотел Сюрприз“. Мъжът беше облечен с виолетов костюм и носеше панамена шапка върху лъщящата си, слепнала се от брилянтин коса. Походката му беше патрава като на дюстабанлия и безшумна.

Момичето носеше зелена шапка, къса пола, копринени чорапи и обувки с много висок ток. Парфюмът ѝ бе „Среднощен нарцис“.

На ъгъла мъжът се прилепи до нея и ѝ каза нещо в ухото. Тя се отдръпна от него и се изкиска.

— Ще трябва да купиш пиячка, щом искаш да ме водиш вкъщи, Смайлър.

— Следващия път, кукло. Току-що съвсем ме одрънкаха.

Гласът на момичето загрубя:

— Тогава ти казвам „чао“ на следващата пресечка, красавецо.

— Ти си мислиш — отвърна мъжът.

Лампата на пресечката ги освети. Двамата пресякоха улицата на разстояние един от друг. На отсрещния тротоар мъжът хвана момичето за ръка. То се отскубна и се разкрещя:

— Слушай, скапаняк такъв! Не ме докосвай с мръсните си лапи. Ненавиждам фукльовците! 'айде чупката!

— Колко къркане ти трябва, кукло?

— Много!

Ами като нямам пукната пара, откъде да ти го намеря?

— Ръце нали имаш — подигра се момичето. После гласът ѝ чувствително поомекна. Тя отново се приближи до него. — А може би имаш и патлак, юнако. Имаш ли патлак?

— Да, само че без патрони.

— Мангизлиите по „Сентрал авеню“ не го знаят, нали?

— Не дрънкай глупости! — сопна ѝ се мъжът във виолетовия костюм. После щракна с пръсти и застина на място. — Чакай малко. Хрумна ми нещо.

Той погледна назад към мъждиво осветената хотелска табела. Момичето гальовно го плесна с ръкавица по брадичката. Ръкавицата ухаеше на „Среднощен нарцис“.

Мъжът отново щракна с пръсти и широко се усмихна в мрака.

— Ако онова пиянде още се въргаля в хотела на Док, уредил съм те. Ще ме изчакаш ли?

— Може би вкъщи. Ако не се забавиш много.

— А къде е „вкъщи“, малката?

Момичето го изглежда внимателно. По чувствените ѝ устни пролази усмивчица и застина в ъгълчетата. Вятърът измъкна скъсан вестник от боклука и го лепна върху крака на мъжа. Той ядно го ритна встрани.

— Блокът се казва „Калиопа“. Апартамент четири „В“. На „Двеста четирийсет и шеста“ и „Източна четирийсет и осма“. Кога ще дойдеш?

Мъжът пристъпи много близо до нея, посегна и се потупа по бедрото. Гласът му бе тих, смразяващ.

— Ще чакаш, кукло.

Тя стреснато пое дъх и кимна.

— О'кей, красавецо. Ще те чакам.

Мъжът се върна обратно по напукания тротоар, прекоси улицата и се насочи към мъждивия хотелски надпис. Влезе през стъклената врата в тясно фоайе с цял ред дървени кафяви столове, наредени покрай стената. Останалото свободно пространство беше съвсем малко, колкото да се провреш до рецепцията. Зад бюрото небрежно се бе отпуснал плешив негър и си играеше с голямата зелена щипка на вратовръзката си.

Негърът с виолетовия костюм се облегна насреща му и зъбите му блеснаха в бърза жестока усмивка. Той беше много млад, със слаба остра брадичка, тясно костеливо чело и безизразни блестящи очи на гангстер. Каза тихо:

— Оня чвор с дрезгавия глас още ли е тук? Дето ни обра на зарове снощи?

Плешивият администратор се зазяпа по мухите на тавана.

— Не съм го видял да излиза, Смайлър.

— Попитах се друго. Док.

— Да, още е тук.

— А още ли е къркан?

— Предполагам. Не е излизал.

— Триста четирийсет и девета ли беше?

— Нали си бил там? Защо питаш?

— Изтръска ме до шушка. Трябва да го пребарам.

Плешивият изглеждаше притеснен. Смайълър не сваляше поглед от зеления камък върху щипката му за вратовръзка.

— Омитай се, Смайълър. Тук не тарашим клиентите си. Не сме като ония мошеници от „Сентрал авеню“.

Смайълър произнесе много тихо:

— Той ми е приятел. Док. Ще заеме една двайсетачка. Половината са твои.

Протегна ръка с дланта нагоре. Администраторът дълго гледа ръката. После кимна кисело, мина зад паравана от матирано стъкло и излезе бавно, вперил поглед във входната врата.

Ръката му се протегна и застина над отворената длан. Дланта стисна шперца и го пусна в евтиния виолетов костюм.

Внезапно блесналата усмивка върху лицето на Смайълър бе леденостудена.

— Внимавай, Док... докато съм горе.

— А ти по-живо — обади се администраторът. — Някои от клиентите се прибират рано. — Той погледна зеления електрически часовник на стената. Беше седем и петнайсет. — А и стените никак не са дебели — добави.

Слабият младеж го дари с още една ослепителна усмивка, кимна и предпазливо се промъкна през тясното фоайе към сумрачното стълбище. В хотел „Сюрприз“ нямаше асансьор.

В седем часа и една минута Пийт Англич, агент под прикритие на Отдела за борба с наркотиците, се претърколи върху твърдото легло и погледна евтиния часовник на лявата си китка. Под очите му имаше тъмни сенки, по лицето — набола гъста черна брада. Той стъпи бос на пода и се изправи в евтина памучна пижама, раздвижи мускули, протегна се, изпъшка и вдървено докосна с длани пода пред пръстите на краката си.

Отиде до очуканото бюро и отпи от бутилката с евтино ръжено уиски, намръщи се, запуши шишето и здраво натъпка с длан тапата в гърлото.

— Господи, какъв махмурлук ме гони — измърмори дрезгаво.

Вторачи се в лицето си в огледалото над бюрото, в наболата брада, в грубия бял белег на гърлото близо до трахеята. Гласът му бе дрезгав, защото куршумът, причинил белега, бе направил нещо и с гласните му струни. Но в дрезгавината му имаше мекота, като при блус певците.

Той свали пижамата и остана гол в средата на стаята, а пръстите на краката му опипаха грубите краища на голямата цепка в скъсания килим. Тялото му бе много широко и създаваше впечатление, че е понисък, отколкото бе в действителност. Раменете — приведени, носът — леко сплескан, кожата над скулите наподобяваше напа. Имаше къса, къдрава черна коса, безкрайно спокойни очи и малка непреклонна уста на човек, който бързо мисли.

Влезе в мрачната мърлява баня, стъпи във ваната и пусна душа. Водата бе хладка, но далеч не топла. Застана под нея, насапуниса се, разтри цялото си тяло, помасажира мускулите си, изплакна се.

Свали захабения пешкир и започна да разтрива кожата си до червено.

Лек шум зад недобре затворената врата на банята го накара да застине на място. Той затаи дъх, послуша се и отново чу шума — изскърцване на дъска, изщракване, шумолене на плат. Пийт Англич посегна към вратата и бавно я отвори.

Негърът с виолетовия костюм и панамената шапка стоеше до бюрото и държеше в ръка сакото на Пийт Англич. Пред него, върху бюрото, имаше два пистолета. Единият беше старият верен колт на Пийт Англич. Вратата на стаята беше затворена и на килима до нея лежеше ключ с номер, сякаш изпаднал от ключалката или избутан отвън.

Смайлър пусна сакото на пода и задържа само портфейла. Лявата му ръка повдигна колта. Той се ухили.

— О'кей, бяло момче, продължавай да се бършеш след душа — каза.

Пийт Англич се доизбърса, разтри се за последно и остана гол с мокрия пешкир в лявата ръка.

Смайлър бе изпразнил портфейла върху бюрото и броеше парите с лявата ръка. В дясната все още стискаше колта.

— Осемдесет и седем долара. Хубава сумичка. Част от тях са мои, от играта на зарове, но ще ги прибера всичките. Ти не се притеснявай, мой човек. Приятел съм на управителя.

— Остави ми някакъв изход, Смайлър — дрезгаво продума Пийт Англич. — Това са всичките ми пари на този свят. Остави няколко доларчета, а? — Направи гласа си да звучи тежко, дрезгаво, по пиянски завалено.

Смайлър го дари с блясъка на зъбите си и поклати тясната си глава.

— Не мога, мой човек. Имам среща с маце и зелените ми трябват.

Пийт Англич неуверено пристъпи напред и спря, като се усмихваше глуповато. Дулото на собствения му пистолет бе зейнало насреща му.

Смайлър посегна към бутилката с уискито и я взе.

— Това също може да ми влезе в работа. Сладураната си пада по пиячката. Здравата смуче, ще знаеш. Каквото е останало в панталона, си е за теб. Така е честно, нали?

Пийт Англич отскочи встрани, около метър и нещо. Лицето на Смайлър се сгърчи. Той извъртя пистолета, но бутилката с уиски се изплъзна от лявата му ръка и се стовари върху крака му. Негърът изкрещя, ритна бясно и кракът му се закачи в цепката на съдрания килим.

Пийт Англич замахна с мокрия пешкир и цапардоса Смайлър през очите.

Смайлър се олюля и изрева от болка, а Пийт Англич стисна с желязната си лява ръка китката с пистолета. Изби я настрани и нагоре. Ръката му започна да се плъзга надолу, към ръката на Смайлър, към пистолета. Пистолетът се извъртя навътре и се опря в слабините на негъра.

Остро коляно злостно срита Пийт Англич в стомаха. Той изхълца и пръстът му конвулсивно стисна пръста на Смайлър върху спусъка.

Изстрелът бе глух, притъпен от виолетовия плат на костюма. Очите на Смайлър се превъртяха и подбелиха, тясната му челюст увисна.

Пийт Англич го пусна на пода и остана пребит, задъхан, с позеленяло лице. Пипнешком намери падналата бутилка с уискито,

отпуши тапата и изля част от огнената течност в гърлото си.

Лицето му постепенно загуби зеленикавия си оттенък. Дишането му се нормализира. С опакото на ръката избърса потта от челото си.

Опипа пулса на Смайлър. Нямаше пулс. Беше мъртъв. Пийт Англич измъкна пистолета от ръката му, отиде до вратата и надникна навън в коридора. Празен. От външната страна на ключалката имаше шперц. Той го извади и заключи вратата отвътре.

Нахлузи си бельото, чорапите, обувките, облеche износения син костюм от шевиот, завърза черна вратовръзка около измачканата яка на ризата, бърна се при мъртвеца и измъкна пачката банкноти от джоба му. Напъха малко дрехи и някои дребни тоалетни принадлежности в евтин мукавен куфар и го изправи до вратата.

С молив напъха парченце хартия в дулото на пистолета и подмени използвания патрон, размачка с пета празната гилза в банята, хвърли я в тоалетната и пусна водата.

Заключи вратата отвън и по стълбите се спусна във фоайето.

Плешивият администратор стреснато го погледна и бързо сведе очи. Кожата на лицето му посивя. Пийт Англич се облегна върху бюрото му, разтвори длан и два ключа издрънчаха върху очуканото дърво. Администраторът се втренчи в ключовете и потрепери.

Пийт Англич изрече с бавния си дрезгав глас:

— Да си чул някакъв странен шум?

Администраторът поклати глава, преглътна.

— Зловещо вертепче, а? — констатира Пийт Англич.

Администраторът мъчително размърда глава и сгърчи врат в яката си. Плешивата му глава мрачно намигна под мъждивата лампа.

— Много лошо — продължи Пийт Англич. — Под какво име се регистрирах снощи?

— Не си регистриран — прошепна администраторът.

— А може би дори не съм бил тук? — тихо продума Пийт Англич.

— За пръв път те виждам сега, господине.

— И сега не ме виждаш. И никога няма да ме видиш... за да ме познаеш... нали, Док?

Администраторът размърда врат и опита да се усмихне.

Пийт Англич извади портфейла си и измъкна три банкноти от по един долар.

— Аз съм от ония, дето обичат да си плащат — бавно каза той. — Това е за стая триста четирийсет и девет до сутринта. По до късничко. Момчето, на което си дал шперца, спи доста дълбоко. — Той замълча, задържа студените си очи върху лицето на администратора и замислено добави: — Ако, разбира се, няма приятели, които биха желали да го преместят.

Устните на администратора заизпускаха мехури. Той запелтечи:

— Той да не е... да не е...

— Ами да. Ти какво очакваше? — попита Пийт Англич.

Отправи се към изхода, понесъл куфара си, и остана за миг под мъждивия надпис, загледан в белите заслепяващи отблясъци на „Сентрал авеню“.

После тръгна в обратна посока. Улицата бе много тъмна и доста тиха. Трябваше да измине четири преки, преди да стигне до „Нунстрийт“. Наоколо всичко бе застроено с паянтови къщи. Кварталът бе изцяло негърски.

По пътя си срещна само една негърка — младо момиче със зелена шапка, тънки чорапи и много високи токчета, която пушеше цигара под прашно палмово дърво и гледаше към хотел „Сюрприз“.

2

Закусвалнята се помещаваше в стар вагон-ресторант без колела, загнезден с гръб към улицата в празното пространство между автомонтьорска работилница и евтин пансион. На стените му с избелели златисти букви бе изписано името „Бела Дона“. Пийт Англич изкачи двете железни стъпала в единия му край и се потопи в миризмата на препържено олио.

Точно насреща съзря дебелия бял гръб на негъра готвач. В най-отдалечения край на ниския тезгях бяло момиче пиеше кафе, обронило глава на лявата си длан. Беше облечено в протрито спортно сако с висока обърната яка и евтина кафява филцова шапка. Във вагона нямаше никой друг.

Пийт Англич остави куфара си на пода, седна на столче до вратата и каза:

— Здравсти, Мопси!

Дебелият готвач обърна лътящото черно лице над бялото си рамо. Лицето се разтегна в усмивка. Дебел синкав език се размърда между плътните му бърни.

— Как си, момчето ми? Искаш ли да хапнеш?

— Забъркай две яйца, кафе и препечен хляб, но без картофи.

— Това не е ядене за истински мъж — оплака се Мопси.

— Гази ме махмурлук — жалва се Пийт Англич.

Момичето в другия край на тезгяха изпитателно го погледна, после премести очи върху евтиния будилник на полицата, оттам върху часовника върху облечената си в ръкавица китка. Отпусна глава и отново се вторачи в кафето си.

Дебелият готвач чулна яйцата в тигана, добави мляко и ги разбърка.

— Ще му удариш ли едно, момче?

Пийт Англич поклати глава.

— Отказвам се от алкохола, Мопси.

Готвачът се ухили. Извади кафява бутилка изпод тезгяха, щедро отсипа от нея във водна чаша и я постави пред Пийт Англич.

Пийт Англич неочаквано посегна към чашата, доближи я до устните си и я пресуши на един дъх.

— Май ще се откажа някой друг път — рече той и остави празната чаша.

Момичето се изправи, приближи се и сложи една монета на тезгяха. Дебелият готвач издрънча с касата, върна ѝ рестото. Пийт Англич разсеяно наблюдаваше момичето.

Опърпано, с невинни очи, кестенява коса, накъдрила се на врата и, оскубани до голо вежди, с изрисувани вити дъги на местата им.

— Надявам се, не сте се загубила — каза Пийт с мекия си дрезгав глас.

Момичето бе отворило чантичката си, за да прибере рестото. Силно се стресна, отстъпи назад и я изтърва. Съдържанието ѝ се разпиля на пода. Момичето се вторачи във вещите с широко отворени очи.

Пийт Англич приклепна на коляно и започна да слага нещата ѝ в чантичката: евтино портмоне, цигари, аленочервено картонено кибритче със златист надпис „Клъб Джъгърнот“. Две цветни носни кърпички, смачкана банкнота от един долар и няколко цента.

Той се изправи със затворената чантичка в ръка и я подаде на момичето.

— Извинявай — каза тихо. — Май те уплаших.

Чак дишането ѝ се чуваше. Тя грабна чантичката от ръката му, изтича от вагона и изчезна. Дебелият готвач се загледа след нея.

— На тая кукла мястото ѝ не е в нашия свят — бавно каза той.

Сложи яйцата и препечения хляб в чиния, наля кафе в плътна чаша и го постави пред Пийт Англич. Пийт не докосна храната и каза замислено:

— Сама... и кибрит от „Джъгърнот“. Бърлогата на Тримър Уолц. Нали знаеш какво се случва с такива момичета, когато попаднат в лапите му.

Готвачът облиза устни и бръкна под тезгяха за бутилката с уиски. Наля си в чаша, добави същото количество вода в бутилката и пак я прибра.

— Никога не съм бил гангстер и не желая да се захващам — бавно каза той. — Но до гуша ми е дошло от бели момчета като този. Някой ден ще му видят сметката.

Пийт Англич подритна куфарчето си.

— Да. Наглеждай го вместо мен, Мопси — каза и излезе.

Две-три коли профучаха покрай него в режещата есенна вечер, но тротоарите бяха тъмни и пусти. Цветнокож нощен пазач бавно се движеше по улицата и опитваше вратите на цяла редица магазинчета. На отсрещната страна имаше няколко паянтови къщи и в две от тях се вдигаше врява.

Пийт Англич подмина кръстовището. Три пресечки по-надолу отново видя момичето.

Беше се притиснало до една стена, неподвижно. Малко по-нататък от входа на близката жилищна кооперация се процеждаше мъждива жълта светлина. Следваше малък паркинг с предна част почти закрыта от множество дъски за обяви. Падащата отнейде бледа светлина докосваше шапката на момичето, опърпаното сако с обърната яка, половината лице. Беше сигурен, че е същото момиче.

Пийт влезе в един вход и започна да я наблюдава. Светлината проблесна върху нещо на вдигнатата ѝ ръка. Часовник. Някъде, не особено далеч, удари осем. Ниски, ехтящи звуци.

Остра светлина прониза улицата откъм съседния ъгъл. После бавно изпълзя голяма кола и с появяването ѝ фаровете загаснаха. Тя се запромъква покрай сградите, тъмен блясък от стъкло и лъщяща боя. Във входа Пийт Англич бързо се усмихна. Правен по поръчка дюзенберг на шест преки от „Сентрал авеню“! После застана нащрек — чу се остро тракане на тичащи високи токчета.

Момичето бягаше по тротоара право към него. Колата не бе толкова наблизо, че да я улови в обсега на мътните си фарове. Пийт Англич излезе от входа, сграбчи я за ръката и я придърпа навътре. Изпод сакото му изпълзя дулото на пистолет.

Момичето дишаше запъхтяно до него.

Лимузината бавно подмина входа. Никой не стреля по тях. Униформеният шофьор не промени скоростта.

— Не мога да го направя. Страх ме е — изхлипа момичето в ухото на Пийт Англич. После се отскубна от него и хукна по тротоара, далеч от колата.

Пийт погледна след лимузината. Сега тя беше срещу дъските за съобщения, които закриваха паркинга, и едва пълзеше. Нещо излетя от предния лявпрозорец и сухо плесна върху тротоара. Колата безшумно набра скорост и с мъркане потъна в мрака. На следващата пресечка фаровете ѝ отново блеснаха.

Нищо не помръдваше. Изхвърленият от колата предмет лежеше от вътрешната страна на тротоара, кажи-речи, под една от дъските за съобщения.

Момичето започна да се връща отново, крачка по крачка, несигурно. Пийт Англич я наблюдаваше, без да помръдва. Когато се изравни с него, тихичко я попита:

— Каква е далаверата? Мога ли да ти помогна?

Тя се извърна рязко и приглушено извика, сякаш изобщо бе забравила за съществуването му. Главата ѝ се приближи до него в мрака. Очите ѝ бързо проблеснаха. Гласът ѝ бе тих, забързан, уплашен.

— Ти си онзи от закусвалнята. Видях те.

— Хайде кажи. Какво е това — подкуп?

Главата ѝ отново се раздвижи в тъмното, нагоре-надолу.

— Какво има в пакета? — изръмжа Пийт Англич. — Пари ли?

Думите ѝ излязоха на скоропоговорка.

— Ще го вдигнеш ли вместо мен? Толкова ще ти бъда благодарна. Моля те...

Той се изсмя. В смеха му се долавяха ръмжащи нотки.

— Да го вдигна вместо теб ли, кукло? Аз също използвам пари в моя бизнес. Хайде, каква е далаверата? Изплюй камъчето.

Тя се задърпа, но той не пусна ръката ѝ. Скри пистолета под сакото си и я хвана с две ръце. Когато зашепна, гласът ѝ хлипаше:

— Той ще ме убие, ако не го взема.

Много остро и студено Пийт Англич попита:

— Кой ще те убие? Тримър Уолц ли?

Тя бясно се дръпна, почти се отскубна от хватката му. Но не съвсем. По тротоара се чува стъпки. Две тъмни фигури минаха покрай дъската за съобщения, но не спряха и нищо не вдигнаха. Стъпките приближиха, светнаха цигари. Един глас тихо каза:

— Здравсти, сладурано! Искаш ли да смениш гаджето?

Момичето се скри зад Пийт Англич. Негърът се изсмя, размахвайки червения край на цигарата си.

— По дяволите! Мацето е бяло! Давай да се омитаме! — Те продължиха по пътя си, като се хилеха. Свиха зад ъгъла и се изгубиха.

— Видя ли! — изръмжа Пийт Англич. — Мисля, че ти стана ясно докъде си се докарала. — Гласът му беше студен, гневен. — О, по дяволите, стой тук, а аз ще ида да взема проклетия ти откуп.

Той остави момичето и предпазливо мина покрай фасадата на пансиона. При дъските за съобщения се спря, обходи тъмнината с очи, видя пакета. Беше увит в някакъв тъмен плат, не голям, но достатъчно, за да бъде забелязан. Клекна и надникна под дъските. Не видя нищо зад тях.

Направи четири крачки, наведе се, вдигна пакета, напипа плат и два дебели ластика. Стоеше съвършено неподвижен и се заслушваше.

По далечната главна улица бучаха коли. В една от къщите отсреща, зад врата с матово стъкло, светеше лампа. Над нея имаше отворен прозорец. Беше тъмен.

Пронизителен женски писък се заби в гърба му.

Той замръзна, после рязко се извърна и светлината го удари между очите. Идваше от тъмния прозорец отсреща. Ослепителен бял сноп го приковаваше към дъската.

Лицето му се изкриви в гримаса, очите му премигаха. Не помръдна повече

Някой скочи от високо върху цимента и по-малък лъч го прониза странично, откъм края на дъските за съобщения. Зад лъча небрежен глас каза:

— Не помръдвай дори с клепач, приятел! Отвсякъде си заобиколен с полиция.

Откъм двата края на дъските наизлязоха мъже с пистолети и го наобиколиха. Далеч някъде тракаха токчета. После за миг се възцари тишина. А после кола с червена лампа изхвърча иззад ъгъла и се насочи към групата мъже с Пийт Англич в средата.

Онзи небрежният глас се обади:

— Аз съм Ангъс, лейтенант-детектив. Ще взема пакета, ако не възразяваш. И ако бъдеш така любезен да приближиш ръцете си...

Белезниците сухо изщракаха върху китките на Пийт Англич.

Той напрегнато се заслушваше да чуе потракването на токчетата, които бягаха все по-далеч. Но сега около него имаше твърде много шум.

Отвориха се врати и от околните къщи заизвираха цветнокожи.

3

Джон Вайдори беше висок един и осемдесет и пет и притежаваше най-изящния профил в Холивуд. Беше мургав, обаятелен, романтичен, с интересни посребрени слепоочия. Раменете му бяха широки, бедрата тесни. Имаше талия на английски кралски гвардеец, а смокингът му стоеше толкова хубаво, та чак очите те заболяваха.

Той погледна Пийт Англич така, сякаш се канеше да му се извини, че не го познава. Пийт Англич пък погледна белезниците си, протритите си обувки върху дебелия килим, високия звънящ часовник до стената. По лицето му бе избила червенина и очите му блестяха.

Вайдори произнесе с отчетлив и ясен модулиран глас:

— Не, никога не съм го виждал. — Усмихна се на Пийт Англич.

Ангъс, цивилният лейтенант, се подпря в края на една от дърворезбованите маси и чукна с пръст по периферията на шапката си. Други двама детективи бяха застанали до стената. Четвърти седеше зад малко бюро със стенографска тетрадка пред себе си. Ангъс каза:

— Просто си помислихме, че може би го познавате. Ние не можем да измъкнем нищо съществено от него.

Вайдори повдигна вежди и се усмихна съвсем леко.

— Искрено съм изненадан от това.

Той заобиколи, събра чашите, остави ги на поднос и се зае да налива нови питиета.

— Случва се — каза Ангъс.

— Мислех, че имате начини — внимателно под-метна Вайдори, докато наливаше уиски в чашите.

Ангъс се вторачи в единия си нокът.

— Когато споменах, че не ни е казал нищо, господин Вайдори, имах предвид нищо съществено. Твърди, че се казва Пийт Англич, че е бил боксьор, но не се е състезавал от няколко години. Допреди около година бил частен детектив, но сега е без работа. Спечелил малко пари на зарове, напил се и просто се мотаел наоколо. Така попаднал на „Нун

стрийт“. Видял пакета, подхвърлен от колата ви, и го вдигнал. Можем да го осъдим за скитничество, но това е всичко.

— Може и така да се е случило — тихо каза Вайдори.

Той разнесе чашите две по две на четиримата детективи, повдигна своята и леко кимна, преди да отпие. Пиеше елегантно, с върховна изящност на движенията.

— Не, не го познавам — отново отбеляза той. — Честно казано, не ми прилича на човек, който би ми лиснал киселина в лицето. — Махна с ръка и добави: — Затова, опасявам се, че довеждането му тук...

Внезапно Пийт Англич повдигна глава и се вторачи в Джон Вайдори. Гласът му прозвуча подигравателно.

— Това е голяма чест, Вайдори. Не се случва толкова често да губят времето на четири ченгета, за да водят задържаните по гости.

Вайдори приветливо се усмихна.

— Това е Холивуд — подхвърли той. — Все пак човек има репутация.

— Имал е — натърти Пийт Англич. — Последният ти филм бе истински трън в мястото, което не се споменава пред дами.

Ангъс замръзна на място. Лицето на Вайдори побеля. Той бавно остави чашата и отпусна ръка покрай тялото си. Премина с пружинираща походка по килима и застана пред Пийт Англич.

— Това е ваше мнение — рязко каза той, — но ви предупреждавам...

Пийт Англич го изгледа навъсено.

— Слушай бе, тежкар. Даваш откуп, защото някакъв смахнат е обещал да ти лисне киселина в лицето, ако не си платиш. Аз вдигнах пакета, но дори не съм докосвал хубавите ти нови парички. Ти си ги получи обратно. Направи си реклама за десет бона, без да ти струва нито цент. На това му викам майсторска работа.

— Достатъчно, арестуваният — сръза го Ангъс.

— Така ли? — подигра му се Пийт Англич. — Аз пък бях останал с впечатление, че искате да говоря. Е, сега говоря и мразя шубетата, ясно ли е?

Вайдори дишаше тежко. Съвършено неочаквано сви юмрук и го стовари върху челюстта на Пийт Англич. Пийт разтресе глава и затвори очи. После широко ги отвори, поотърси се и каза хладно:

— Лакътят нагоре, а палецът надолу, Вайдори. Иначе има опасност да си счупиш ръката.

Вайдори отстъпи назад и поклати глава. После погледна палеца си. Лицето му загуби белотата си. Усмивката се прокрадна отново.

— Съжалявам — каза разкаяно. — Много съжалявам. Не съм свикнал да ме обиждат. И тъй като не познавам този човек, по-добре си го отведете, лейтенант. А е и с белезници. Не беше особено спортменско.

— Това го разправяй на понитата си, с които играеш поло. Аз не съм толкова чувствителен — рече Пийт Англич.

Ангъс се приближи до него и го потупа по рамото.

— Ставай да вървим, мой човек. Явно не си свикнал с отбрано общество.

— Не. Обичам негодниците — отвърна Пийт Англич.

Той бавно се изправи и затътри крака по мекия килим.

Двете ченгета, които подпираха стената, тръгнаха след него, прекосиха огромната стая и минаха под един свод. Ангъс и другият ги последваха. Озоваха се в малко фоайе и зачакаха асансьора.

Асансьорът дойде и те се спуснаха надолу към огромното безмълвно фоайе на „Честър тауърс“. Двамата детективи бяха застанали в единия край на мраморен плот, а двама служители стояха зад него, изпълнени с очакване.

Пийт Англич вдигна окованите си ръце в боксьорски поздрав.

— Какво, още ли няма журналисти? — подигравателно попита той. — На Вайдори никак няма да му е приятно, ако историята се потули.

— Върви, върви, умнико — озъби му се единият детектив.

Минаха по коридор и през страничен изход се озоваха в тясна уличка, която се спускаше почти отвесно надолу. Зад върховете на дърветата светлините на града образуваха огромен златист килим, съшит с ослепителни ивици от червено, зелено, синьо и виолетово.

Избръмчаха стартерите на две коли. Пийт Англич беше напъхан върху задната седалка на първата кола. Ангъс и още един седнаха от двете му страни. Колите се спуснаха надолу по хълма, при „Фаунтин стрийт“ завиха на изток, безшумно изминаваха миля след миля във вечерния мрак. „Фаунтин“ пресече „Булеварда на залеза“ и колите се спуснаха към центъра, към високите бели кули на кметството. На

площада първата кола сви по „Лос Анджелис стрийт“ и се отправи на юг. Другата продължи направо.

След малко Пийт Англич поотпусна мускулите на лицето си и изгледа косо Ангъс.

— Къде ме водите? Това не е пътят за участъка.

Ангъс бавно извърна към него мургавото си сурово лице. След това едрият детектив се облегна назад и се прозина. Не му отговори.

От „Лос Анджелис стрийт“ колата зави по „Пето авеню“ на изток до „Сан Педро“, после отново на юг, квартал след квартал, тихи и шумни, къщи, където мълчаливи мъже седяха на разнебитени веранди или пък шумни младежки банди от двата цвята се ежеха и се мъчеха да се надприказват пред евтини ресторантчета, дрогерии и бирарии, пълни с игрални автомати.

На „Санта Барбара“ полицейската кола отново сви на изток и бавно се плъзна покрай бордюра към „Нун стрийт“. Спря на ъгъла зад вагона-закусвалня. Лицето на Пийт Англич отново се напрегна, но той нищо не каза.

— О'кей — измърмори Ангъс. — Свали му железата.

Ченгето от другата страна на Пийт измъкна ключ от джоба си, отключи белезниците и със задоволство ги раздрънка, преди да ги закачи на колана си. Ангъс отвори вратата и излезе от автомобила.

— Слизай — нареди той през рамо.

Пийт Англич излезе. Ангъс подмина уличната лампа, спря и му махна да се приближи. Ръката му се пхна под сако и излезе с пистолет. После тихо каза:

— Наложил се да го изиграем така. Иначе целият град щеше да разбере. Пиърсън е единственият, който те познава. Нещо да ти е хрумнало?

Пийт Англич взе пистолета си, бавно поклати глава и пхна оръжието под собственото си сако, като гледаше тялото му да остане между него и колата край бордюра отзад.

— Предполагам, усетили са клопката — бавно изрече той. — Едно момиче се моташе наоколо, но може и да е било случайно.

Ангъс го изгледа мълчаливо, после кимна и се върна в колата. Вратата се затръшна, колата потегли и постепенно набра скорост.

Пийт Англич тръгна по „Санта Барбара булевард“ и излезе на „Сентрал авеню“, а оттам продължи на юг. След малко насреща му се

появи ослепителен надпис с виолетови букви — „Клъб Джъгърнот“. Заизкачва широкото, застлано с килим стълбище към шумни тълпи и танцова музика.

Момичето трябваше да върви странично, за да се промъкне между масите, нагъсто подредени около малкия дансинг. Бедрата ѝ докоснаха рамото на някакъв мъж, той я сграбчи за ръката и се ухили. Тя се усмихна машинално, издърпа ръката си и продължи напред.

Изглеждаше значително по-добре в сивата лъскава рокля без ръкави, с кестенявата си коса, която се къдреше около врата ѝ, далеч по-добре, отколкото в износеното спортно сако и евтината филцова шапка, по-добре въпреки разголените крака на кокилестите токчета, неподлежащия на съкращения минимум на талията и глуповатата златиста оперетна шапчица, смешно килната над едното ухо.

Лицето ѝ бе изнурено, дребно, миловидно и повърхностно. Гледаше с широко отворени очи. Оркестърът вдигаше пронизителна врява и успешно заглушаваше тракането на съдовете, високия говор и тътренето на крака по дансинга. Момичето бавно се приближи до масата на Пийт Англич, издърпа другия стол и седна.

Подпря брадичка на опакото на дланите си, сложи лакти на масата и се загледа в него.

— Здравей — каза с леко разтреперан глас.

Пийт Англич побутна пакет цигари към нея и я загледа как изтръсква една и я пъха между устните си. Той драсна клечка кибрит. Тя обаче трябваше да я поеме от ръката му, за да си запали цигарата.

— Ще пийнеш ли?

— И още как!

Той направи знак на къдравия сервитьор с бадемови очи и му поръча два коктейла.

Сервитьорът се отдалечи. Пийт Англич се облегна назад в стола си и се вторачи във върха на единия си пръст.

Момичето каза много тихо:

— Получих бележката ти, господине.

— Хареса ли ти? — Гласът му беше студено нехаен. Той не поглеждаше към нея.

Тя се изсмя насила.

— Длъжни сме да угаждаме на клиентите.

Пийт Англич погледна над рамото ѝ към подиума на оркестъра. В единия му край, до микрофона, стоеше мъж и пушеше цигара. Беше набит, твърде стар за конферансие, със зализана сива коса, месест нос и подпухнало лице на пияница. Усмиваше се на всичко и на всички. Известно време Пийт Англич го наблюдава втренчено, следвайки посоката на погледа му. После каза хладно, без да променя нехайната си интонация:

— Но ти и бездруго щеше да си тук.

Момичето се наежи, после отново се отпусна.

— Не е нужно да ме обиждаш, господине.

Той я изгледа бавно, отдолу нагоре, безизразно.

— Загазила си здравата и си затънала до колене в нищото, малката. Често съм изпадал в подобно положение и симптомите са ми до болка познати. Да не говорим как ме накисна тази вечер. Така че ти дължа няколко обиди.

Къдравият сервитьор дойде, остави върху покривката поднос, избърса дъната на двете чаши с мърлявата си кърпа, поднесе им ги и отново се отдалечи.

Момичето обхвана чашата си с ръка, бързо я вдигна и отпи яка глътка. Отново остави чашата си и потрепери. Лицето ѝ беше бяло.

— Разказвай вицове или нещо подобно — бързо каза. — Недей да стоиш просто така. Наблюдават ме.

Пийт Англич докосна чашата си и съвсем целенасочено се усмихна към единия край на подиума.

— Да, май си права. Разкажи ми за онази история на „Нун стрийт“.

Тя бързо се пресегна и докосна ръката му. Острите ѝ нокти се вкопаха в нея.

— Не тук — прошепна. — Не знам как си ме открил и не ме интересува. Заприлича ми на човек, който би помогнал на едно момиче. Бях се побъркала от страх. Но не говори за това тук. Ще направя всичко каквото пожелаеш, ще дойда където поискаш. Само не тук.

Пийт Англич измъкна ръката си изпод нейната и отново се облегна назад. Очите му гледаха студено, но устата му бе смекчила

гънките си.

— Ясно. Тримър ти е наредил. Той наблюдаваше ли какво става?
Тя бързо кимна.

— Не бях изминала и три преки, и той ме настигна. Мислеше, че страшно хитро съм те изработила, но вече няма да си го мисли, като те види тук. Сам се издаде.

Пийт Англич отпи от чашата си.

— Идва насам — каза хладно.

Сивокосото конферансие се придвижваше между масите, кланяше се, разговаряше, но неизменно напредваше към масата на Пийт Англич и момичето. То се беше втренчило в голямото позлатено огледало зад главата на Пийт Англич. Изведнъж лицето ѝ се разкриви, буквално рухна от страх. Устните ѝ неудържимо трепереха.

Тримър Уолц небрежно се приближи до масата и се облегна с ръка отгоре ѝ. Завря месестия си синкав нос в лицето на Пийт Англич.

— Здравсти, Пийт. Не си се мяркал насам, откак погребяха Маккинли. Как я караш?

— Нито зле, нито добре — дрезгаво отвърна Пийт Англич. — Бях в запой.

Гласът на Уолц беше мек, гукащ:

— Отпреди ли познаваш госпожичката, или случайно си я забърсал?

— Просто си търсех компания, за да не пия сам, Тримър. Изпратих ѝ бележка.

— Разбира се. Чудесно. — Уолц повдигна една от чашите и я подуши. Тъжно поклати глава. — Ще ми се да можехме да сервираме по-добър алкохол. Но за тези пари — толкова. Какво ще кажеш да пийнем от по-подходяща бутилка, отзад в моята бърлога?

— И двамата ли ни каниш? — внимателно попита Пийт Англич.

— И двамата, разбира се. След около пет минути. Първо трябва да пообиколя.

Той щипна момичето по бузата и отмина, леко разлюлял рамене в луксозен костюм.

Момичето каза бавно, прегракнало, безнадеждно:

— Значи Пийт се казваш. Сигурно искаш да умреш млад, Пийт. Аз съм Тоукън Уеър. Глупаво име, нали?

— На мен ми харесва — тихо каза Пийт Англич.

Момичето се втренчи в една точка под белезникавия белег на гърлото му. Очите ѝ бавно се напълниха със сълзи.

Тримър Уолц обикаляше между масите, като тук-там се спираше да поговори с някой клиент. Най-после стигна до отсрещния край, застана до подиума на оркестъра и обходи заведението с очи, докато погледът му срещна този на Пийт Англич. Кимна и заднишком потъна между гънките на плътните завеси отзад.

Пийт Англич избута стола си и се изправи.

— Да вървим — каза той.

Тоукън Уеър размачка цигарата в стъкления пепелник с треперещи пръсти, допи питието си и се изправи. Двамата се провряха между масите, минаха по края на дансинга и стигнаха подиума. Зад завесите имаше полутъмен коридор с врати от двете му страни. Протритата червена пътека покриваше пода. Стените бяха олющени, вратите напукани.

— Онази лявата в края — прошепна момичето.

Приблжиха се. Пийт Англич почука. Гласът на Тримър Уолц им извика да влязат. Пийт Англич постоя за миг, загледан във вратата, после обърна глава и погледна момичето с твърди, присвити очи. Бутна вратата и я пропусти пред себе си. Двамата влязоха.

Стаята не беше много осветена. Малка продълговата настолна лампа върху бюрото хвърляше отблясъци върху лакираното дърво, но не чак толкова върху протрития черен килим и дългите тежки червени завеси върху външната стена. Въздухът беше спарен, наситен със сладникавия мирис на алкохол.

Тримър Уолц седеше до бюрото, докосвайки с ръце поднос, върху който имаше кристално шише, няколко инкрустирани със злато чаши, кофичка с лед и сифон за газирана вода.

Той се усмихна и потърка едната страна на големия си нос.

— Паркирайте се, господа. Пиячката е скоч, по шест и деветдесет четвъртинката. Толкова ми струва по цени на едро.

Пийт Англич затвори вратата и бавно огледа стаята — дългите до земята завеси, незапалените лампи на тавана. Разкопча горното копче на самото си с бавен, небрежен жест.

— Топличко е тук — каза тихо. — Има ли прозорци зад завесите?

Момичето седна в кръгъл стол срещу бюрото на Уолц. Той ѝ се усмихна едва забележимо.

— Чудесна идея — каза Уолц. — Бъди така добър да отвориш един прозорец.

Пийт Англич мина покрай бюрото и се насочи към завесите. Подмина Уолц, пхна ръка под сакото си и докосна дръжката на пистолета. Безшумно се приближи до червените завеси. Под тях лекичко се подаваха тъпите върхове на чифт черни обувки.

Пийт Англич протегна лявата си ръка, хвана завесата и рязко я дръпна настрана.

Обувките на пода бяха празни. Уолц сухо се изсмя зад гърба му. После един плътен, студен глас каза:

— Вдигни ги високо, момче.

Момичето издаде хъркащ звук, не успя да изпищи. Пийт Англич отпусна ръце, бавно се обърна и погледна. Негърът беше огромен, горилоподобен, облечен в изторбен кариран костюм, който го караше да изглежда още по-едър. Беше излязъл безшумно, по чорапи, от вградения гардероб и дясната му ръка почти закриваше огромния черен пистолет.

Тримър Уолц също държеше пищов, марка „Савидж“. Двамата мъже безмълвно се бяха втренчили в Пийт Англич. Той вдигна ръце високо във въздуха. Очите му бяха безизразни, малката му твърда уста — стисната упорито.

Негърът с карирания костюм се приближи до него с дълги лениви крачки, опря пистолета в гърдите му и бръкна под сакото. Ръката му се появи отново с пистолета на Пийт. Пусна го зад себе си на пода. После небрежно премести своя и фрасна с плоската му част Пийт Англич по челюстта.

Той залитна и усети соления вкус на кръв под езика си. Премига и каза прегракнало:

— Дълго ще те помня.

Негърът се ухили.

— Не толкоз дълго, приятел. Не чак толкоз.

И отново го фрасна с пистолета, а после изведнъж го напъха в страничния си джоб и огромните му ръчища изхвърчаха напред и сграбчиха Пийт за гърлото.

— Щом са каяци, обичам да ги поизстискам — каза почти нежно.

Палци, огромни и тежки като топки за врати, се впиха в артериите на Пийт Англич. Лицето пред и над него започна да се разраства, едно огромно мъгляво лице, широко ухилено по средата. То се поклащаше в гаснещата светлина, нереално и фантастично.

Пийт замахна немощно и заудря лицето с юмруци, омекнали като детски балончета. Юмруците му не усетиха нищо. Огромното мъжище го извъртя и тикна коляно в гърба му. После го преви одве върху коляното си.

Известно време не чуваше нито звук, освен бученето на кръвта, която се блъскаше в собствената му глава. После му се стори, че някъде отдалеч дочу слаб женски писък, а от още по-далеч гласът на Тримър Уолц промърмори:

— По-кратко вече, Руф. По-кратко.

Непрогледен мрак, пронизан с нажежено червено, изпълни света на Пийт Англич. Мракът се насити с тишина. Сега вече в него нищо не помръдваше, дори кръвта.

Негърът пусна безжизненото тяло на Пийт Англич на пода, отстъпи назад и потри ръце.

— Да, обичам да ги поизстискам — обяви той.

Негърът с кариения костюм седеше на ръба на леглото и вяло подръпваше петте струни на банджото. Едрото му лице бе тържествено и спокойно, дори малко тъжно. Той подръпваше струните бавно, с голи пръсти, свел глава на една страна. От ъгълчето на устата му едва се подаваше смачан изгаснал фас.

Някъде от дълбоко в гърлото му излизаше нисък монотонен звук. Пееше.

Евтиният електрически часовник върху камината показваше 11,15. Дневната беше малка, претъпкана с ярко тапицирани мебели, червен лампион с купчина кукли в основата му, весел килим с огромни ромбоидни шарки, два прозореца със завеси и огледало между тях. В дъното се виждаше открехната врата. Другата до нея, която извеждаше в антрето, беше затворена.

Пийт Англич лежеше на пода по гръб, с отворена уста и разперени ръце. Дишането му бе дрезгаво хриптене. Очите му бяха затворени, а лицето му изглеждаше зачервено и трескаво на червеникавите отблясъци от лампиона. Негърът освободи банджото от огромните си ръчища, стана, протегна се и се прозя. Прекоси стаята и погледна календара над камината.

— Сега не е август — каза възмутено. Откъсна листа от календара, смачка го на топка и го хвърли върху лицето на Пийт Англич.

Топката уцели бузата на изгубилия съзнание мъж. Той не помръдна. Негърът изплю фаса в дланта си, задържа я отворена, перна фаса с нокът и го отпрати в посоката на книжната топка. Пристъпи лениво, наведе се и опипа с пръст ожуленото слепоочие на Пийт Англич. Натисна раната и лекичко се ухили. Пийт Англич не помръдна.

Негърът се изправи и замислено зарита припадналия в ребрата. Ритаеше го отново и отново, но не много силно. Пийт Англич леко се размърда, изхриптя и претърколи глава на една страна. Негърът го

изглежда доволен, остави го и се върна при леглото. Отнесе банджото до вратата към антрето и го подпря на стената. Върху вестник на малка масичка беше оставен пистолет. Той влезе в стаята зад откρηнатата врата и се върна с бутилка джин, пълна до половината. Внимателно избърса бутилката с кърпичка и я остави върху полицата над камината.

— Време е, приятел — замислено каза на глас. — Като се събудиш, може пък и да не се чувстваш особено добре. Може да ти се допие... Хей, хрумна ми нещо по-добро.

Той отново взе бутилката, клекна на коляно и изля джин върху устата и брадичката на Пийт Англич, щедро посипа и предницата на ризата му. Остави бутилката на пода, след като я избърса отново, и захвърли запушалката под леглото.

— Сграбчи я, бяло момченце — тихо каза той. — От много отпечатъци глава не боли.

Взе вестника с пистолета, пусна оръжието на килима и го избута с крак близо до протегнатата ръка на Пийт Англич.

Застана до вратата и внимателно огледа така нагласената инсценировка, кимна и взе банджото. Отвори вратата, надникна навън, после отново погледна в стаята.

— Чао, друже — каза тихо. — Време ми е да се изпарявам. Пред теб няма много бъдеще, но и малкото, което имаш, ще ти се стовари изведнъж.

Той затвори вратата, прекоси площадката и се спусна надолу по стълбите. Радиоапарати тихо бръмчаха зад затворени врати. Входното фоайе на жилищния блок беше пусто. Негърът с карирания костюм се пхна в телефонната кабина в тъмния ъгъл на фоайето, пусна монета и завъртя шайбата.

— Полицейски участък — обади се дебел глас.

Негърът долепи устни до слушалката и занарежда с хленчеца интонация:

— Това ченгетата ли са? В блок „Калиопа“ имаше голяма пукотевица, ще знайш. „Двеста четирийсет и шеста“ и „Източна четирийсет и осма“, апартамент четири „В“, запомни ли?... Та направи нещо бе, дюстабан!

Той бързо затвори, като се превиваше от смях, изтича навън и скочи в малка мръсна кола. Пришпори я и се отправи към „Сентрал авеню“. Почти беше наближил „Сентрал“, когато червеното око на

патрулна кола прелетя край него и отпраши по посока на „Източна четирийсет и осма“ улица.

Негърът се изкикоти в колата и продължи пътя си. После тихичко и гърлено запя.

Щом бравата на вратата изщрака, Пийт Англич откrehна клепачи. Бавно извърна глава, а върху лицето му се появи болезнена усмивка и си остана там, но той продължи да извърща глава, докато успя да се убеди в празнотата на единия край на стаята и на средата ѝ. Отметна глава назад и видя останалата част. Изтъркаля се към пистолета и го взе. Беше неговият. Седна и механично го отвори.

Усмивката изчезна от лицето му. Един от куршумите беше изстрелян. Дулото миришеше на барут.

Той се изправи и се промъкна към откrehнатата вътрешна врата, като непрекъснато държеше главата си ниско наведена.

Когато наближи, наведе се още по-ниско и широко отвори вратата. Нищо не се случи. Пред него имаше спалня с двойно легло, оправено и покрито с розова дамска на златисти фигури.

Някой лежеше върху леглото. Жена. И не помръдваше. Суровата напрегната усмивка отново се появи върху лицето на Пийт Англич. Той се изправи и на пръсти се приближи отстрани на леглото. В дъното отворена врата водеше към банята, но отвътре не се чуваше никакъв шум. Пийт Англич разгледа цветнокожото момиче върху леглото.

Задържа дъха си, после бавно го изпусна. Момичето беше мъртво. Очите му бяха полуотворени, безразлични, ръцете отпуснати отстрани. Краката му бяха леко извити и над единия чорап под късата пола се виждаше гола кожа. На пода се търкаляше зелена шапка. Обувките бяха с главозамайващо високи токове. В стаята ухаеше на „Среднощен нарцис“. Той си спомни момичето пред хотел „Сюрприз“.

Тя беше съвсем мъртва. Мъртва достатъчно дълго, за да може кръвта да се съсире по краищата на опърлената от барут дупчица под лявата ѝ гръд.

Пийт Англич се върна в дневната, надигна бутилката с джин и я изпразни, без да спира и без да се задави. Остана неподвижен един миг, като дишаше тежко и размишляваше. Пистолетът висеше отпуснат в лявата му ръка. Малката му стисната уста почти не се виждаше.

Той избърса отпечатъците от пръстите си по шишето джин, метна го върху леглото, прибра пистолета в кобура под мишницата си, отиде до вратата и тихо се измъкна на площадката.

Тя беше дълга, полутъмна и от нея лъхаше леден въздух. Една-единствена гола крушка осветяваше в жълто горната площадка на стълбището. Стъклена врата извеждаше на балкон над входната козирка на сградата. Луната плискаше сивкави отблясъци в единия ъгъл на стъклената врата.

Пийт Англич безшумно се спусна по стълбите до централното фоайе и посегна към топката на входната врата. Червен лъч прониза вратата от външната ѝ страна и разпиля студени отблясъци по стъклото и мърлявото перденце, което го закриваше.

Пийт се свлече надолу и покрай стената се измъкна настрани. Очите му бързо пребродиха фоайето и се спряха върху тъмната телефонна кабина.

— Истински човешки капан — тихо прошепна той притича до кабината и влезе вътре. Приклекна и полупритвори вратата.

По верандата изтрополиха стъпки, входната врата изскърца и се отвори. Стъпките отекнаха във фоайето, спряха.

Груб глас се обади:

— Май всичко е тихо, а? Сигурно са ни вързали тенекия.

Друг му отвърна:

— Четири „В“. Да му хвърлим едно око, така и така сме тук.

Стъпките отново прошумяха, затропаха по стълбите и прокънтяха на горната площадка.

Пийт Англич бутна вратата на телефонната кабина, промъкна се до входната врата, приклекна и примижа срещу червените отблясъци. Патрулната кола край бордюра бе само тъмен силует, фаровете ѝ светеха покрай напукания тротоар. Вътре нищо не се виждаше. Пийт въздъхна, отвори вратата и тръгна бързо, но не много, надолу по дървените стъпала на верандата.

Патрулната кола беше празна и двете ѝ предни врати зееха отворени. Тъмни сенки предпазливо се промъкваха от другата страна на улицата. Пийт Англич се насочи право към патрулната кола и влезе вътре. Тихо затвори вратите, настъпи стартера и включи на скорост.

Мина покрай събиращата се тълпа от съседни. На първия ъгъл зави и изключи червената лампа. После подкара бързо, влизаше и

излизаше от разни пресечки все по-далече от „Сентрал“. След известно време обърна и се упъти обратно към него. Когато наближи осветената и задръстена от коли улица, сви в странична пряка и остави патрулната кола под прашните дървета.

Тръгна пеша към „Сентрал“.

Тримър Уолц обгърна телефона с лявата си ръка. Допря десния си показалец до ръба на горната си устна, повдигна я и бавно прокара пръст по зъбите и венците си. Празните му безцветни очи се впиха в негъра с кариания костюм, седнал срещу бюрото му.

— Прекрасно — каза безжизнено. — Прекрасно. Измъкнал се е, преди полицията да го залови. Страхотна работа свърши, Руф.

Негърът измъкна фаса от устата си и го размаза между огромния си плосък палец и огромния си плосък показалец.

— Мамка му! Съвсем се беше вдървил — озъби се той. — Патрулната кола ме подмина, преди да стигна „Сентрал“. По дяволите! Не е възможно да се е измъкнал!

— Току-що говорих с него — рече Уолц безжизнено. Отвори най-горното чекмедже на бюрото си и положи тежкия савидж пред себе си.

Негърът погледна пистолета. Очите му станаха мътни и безжизнени като обсидиан. Устните му се нацупиха и премляснаха.

— Онуй маце ми слагаше рога с още двама-трима — изръмжа той. — Отдавна си просеше куршума. О'кей, това вече е стара история. Сега ще ида да пипна копелдака.

Той се намери да стане. Уолц едва докосна с два пръста дръжката на пистолета. Поклати глава и негърът седна отново. Уолц заговори:

— Той се е измъкнал, Руф. А ти си извикал ченгесарите да намерят женски труп. Ако не го заловят с патлака у него — а шансовете са едно на хиляда — няма начин да му лепнат убийството. Тогава оставаш ти. Ти живееш там.

Негърът се ухили, без да сваля помътнелия си поглед от пистолета.

— Започват тръпки да ме побиват — каза той. — А аз съм голям, та бая тръпки ме побиват — каза той. — К'во ще кажеш да се чупя, а?

Уолц въздъхна и отвърна замислено:

— Да, май ще трябва да изчезнеш от града за известно време. От Глендейл. Късният влак за Фриско ще свърши работа.

Негърът го изглежда нацупено.

— Никс на Фриско, шефе. Малко попритиснах една мацка там. Тя ме натопи. Никс на Фриско, шефе.

— Имаш странни хрумвания, Руф — спокойно каза Уолц. Потърка синкавия си нос с пръст и приглади назад посивялата си коса. — Виждам ги в големите ти кафяви очи. Забрави ги. Аз ще се погрижа за теб. Докарай колата в уличката. Ще обсъдим подробностите на път за Глендейл.

Негърът премигна и забърса с огромна длан пепелта от цигарата, посипана по брадичката му.

— И по-добре да оставиш тук голямото си лъскаво пищовче — добави Уолц. — Нуждае се от почивка.

Руф бръкна в задния си джоб и бавно измъкна пистолета. Побутна го с пръст по лъскавата повърхност на бюрото. Някъде в дъното на зениците му се бе стаила едва забележима сънлива усмивчица.

— О'кей, шефе — каза почти замечтано.

Отиде до вратата, отвори я и излезе. Уолц се изправи, приближи се до шкафа и си сложи черна филцова шапка, леко върхно палто и черни ръкавици. Пусна своя савидж в левия си джоб, а пистолета на Руф — в десния. Излезе от стаята и по коридора се отправи към долитащите звуци танцова музика. Открехна завесата, колкото да надникне в заведението. Оркестърът свиреше валс. Имаше прилична тълпа, но доста тиха за „Сентрал авеню“. Уолц въздъхна, погледа малко танцуващите и отново притвори завесата.

Върна се обратно по коридора, подмина кабинета си и се отправи към дъното, където врата извеждаше на стълбището. Друга врата, в дъното на стълбището, водеше към мрачна уличка зад сградата.

Уолц тихо затвори вратата и остана в тъмното, прилепен до стената. До слуха му долетя приглушен шум от работещ двигател, леко потракване на освободен от скорост съединител.

В единия си край уличката беше сляпа, а другият под прав ъгъл извеждаше пред фасадата на сградата. Отблясъци от светлините на „Сентрал авеню“ се плискаха върху тухлената стена в края на уличката, зад чакащата малка кола, която изглеждаше очукана и мръсна дори в тъмното.

Уолц бръкна в джоба си, извади пистолета на Руф и го задържа ниско, прикрит в гънките на палтото. Безшумно се приближи до колата, мина откъм дясната врата и я отвори, за да влезе.

Две огромни ръце се подадоха от колата и го сграбчиха за гърлото. Корави ръце, притежаващи невероятна сила. Уолц издаде глухо гъргорене, преди главата му да увисне назад и почти ослепелите му очи да се оцъклят към небето.

После дясната му ръка се размърда. Движеше се като ръка, която няма нищо общо с вдървеното напрегнато тяло, измъчения врат, изхвъркналите невиждащи очи. Предвижваше се напред предпазливо и леко, докато дулото на пистолета, който държеше, се опря в нещо меко. Изучи мекото нещо внимателно, без да бърза, сякаш искаше да се увери точно какво е.

Тримър Уолц не виждаше, а надали и усещаше нещо. Определено не дишаше. Ръката му обаче изпълняваше командите на мозъка като самостоятелна сила, извън обсега на ужасните ръце. Показалецът на Уолц натисна спусъка.

Ръцете върху гърлото му се отпуснаха, свлякоха се надолу. Той се олюля назад, едва не се строполи на земята, блъсна се с рамо в оградата. Бавно се изправи, като дрезгаво хриптеше и се опитваше да пълни с въздух изтерзаните си дробове. Започна да се тресе.

Почти не забеляза как огромното тяло на горилата му се изтърколи от колата и се тръшна на бетона в краката му. И остана да лежи там отпуснато, грамадно, но вече никого незастрашаващо. А и никого неинтересуващо.

Уолц пусна пистолета върху проснатото тяло. Известно време леко разтрива врата си. Дишането му беше дълбоко, хрипливо, шумно. Опипа вътрешността на устата си с език, усети вкуса на кръв. Очите му измъчено погледнаха към индиговочерната цепка нощно небе над главата му.

След малко каза дрезгаво:

— Бях помислил за това, Руф... Разбираш ли, просто се сетих.

Той се изсмя, потрепери, оправя яката на палтото си, заобиколи проснатото тяло, отиде до колата и изключи двигателя. Тръгна обратно по уличката към задния вход на клуб „Джъгърнот“.

От сенките иззад колата излезе човек. Лявата ръка на Уолц се стрелна към джоба на палтото. Отсреща проблесна лъскав метал. Той

отпусна ръка покрай тялото си.

Пийт Англич каза:

— Така си и помислих, че това обаждане ще те изкара навън, Тримър. Реших, че може би ще наминеш насам. Добре го даваш.

След миг Уолц отвърна дрезгаво:

— Той ме душеше. Беше самоотбрана.

— Разбира се. Сега и двамата сме с пострадали вратове. Моят е на пихтия.

— Какво искаш, Пийт?

— Ти се опита да ме накиснеш за убийство на някакво момиче.

Уолц се изсмя внезапно, почти налудничаво. После тихо каза:

— Когато ме притиснат, ставам гаден, Пийт. Би трябвало да го знаеш. По-добре се откажи от малката Тоукън Уеър.

Пийт Англич премести пистолета и светлината заблестя върху дулото. Той се приближи до Уолц и ръгна желязото в стомаха му.

— Руф е мъртъв — тихо процеди той. — Много удобно. Къде е момичето?

— Какво те засяга?

— Не се прави на ударен. И сам мога да събера две и две. Ти се опита да изцоцаш парици от Джон Вайдори. Аз обаче се изпречих пред Тоукън. Искам да знам останалото.

Уолц стоеше съвсем неподвижен, с пистолет, притиснат в корема му. Пръстите му нервно помръдваха в ръкавиците.

— О'кей — каза глухо. — С колко ще ти запуша устата... и ще остане запушена?

— Две стотачки. Руф ми отмъкна портфейла.

— А аз какво ще спечеля? — бавно попита Уолц.

— Абсолютно нищо. Освен това искам и момичето.

Уолц произнесе много тихо:

— Пет стотака, но без момичето. Пет стотака са тлъстата сума за негодник от „Сентрал авеню“. Послушай разума, вземи ги и забрави останалото.

Пистолетът се отдръпна от корема му. Пийт Англич сръчно го завъртя, отупа джобовите му, взе савиджа и махна с лявата ръка, с която го държеше.

— Съгласен — каза неохотно. — Какво е някакво си момиче за двама приятели? Давай сухото.

— Трябва да ида до кабинета си — рече Уолц.

Пийт Англич сухо се и засмя.

— Само не се опитвай да хитруваш, Тримър. Хайде, води.

Върнаха се обратно по стълбите. Оркестърът зад завесата в дъното свиреше парче на Дюк Елингтън. Чуваше се сподавената жалба на духовите инструменти, мъката на цигулките, тихото потракване на кратунките. Уолц отвори вратата на кабинета си, запали лампата, отиде до бюрото и седна на стола. Бутна шапката на тила си, усмихна се и отвори едно чекмедже с ключ.

Без да го изпуска от очи, Пийт Англич протегна ръка назад и заключи вратата, мина покрай стената до шкафа и надникна вътре, застана зад гърба на Уолц и провери завесите, прикриващи прозорците. Пистолетът все още беше в ръката му. Отново се върна до бюрото. Уолц побутна насреща му разпиляна купчина банкноти.

Пийт Англич не им обърна внимание, надвеси се напред и каза:

— Задръж парите и ми дай момичето, Тримър.

Уолц поклати глава и продължи да се усмихва.

— Откупът на Вайдори е бил хилядарка, Тримър... или е започнал с хилядарка. „Нун стрийт“ е почти в задния ти двор. Трябва ли да плашиш жените, за да ти вършат черната работа? Мисля, че момичето ти е било нужно за нещо друго.

Уолц леко присви очи и посочи към купчината банкноти.

Пийт Англич бавно продължи:

— Едно опърпано, самотно, уплашено хлапе. Вероятно живее в някоя евтина квартирка. Без приятели, иначе нямаше да работи в твоето заведение. Никой няма да се заинтересува от нея освен мен. Ти дори не би я използвал и в публичен дом, нали, Тримър?

— Вземи си парите и се махай — каза Уолц. — Нали знаеш какво се случва с плъховете в този квартал?

— Разбира се, въртят бардаци — тихо отвърна Пийт Англич.

Той остави пистолета и посегна да вземе парите. Юмрукът му се сви и небрежно полетя нагоре. Лакътът му също се повдигна, юмрукът се извъртя и почти нежно се прилепи към ченето на Уолц.

Уолц увисна като торба стари дрехи. Устата му остана отворена. Шапката му падна от главата. Пийт Англич го изгледа и измърмори:

— Това ми достави голямо удоволствие.

В стаята беше много тихо. Оркестърът се чуваше приглушено, като силно намалено радио. Пийт Англич мина зад Уолц и бръкна във вътрешния джоб на палтото му. Извади портфейла и заизтръсква пари, шофьорска книжка, разрешително за носене на оръжие, няколко карти за застраховки.

Прибра всичко обратно, навъсено загледа бюрото, като прекарваше нокът по брадичката си. Точно пред него имаше лъскав бележник. Върху най-горния празен лист се забелязваха следи от букви. Той го погледна странично срещу светлината, а после взе молив и леко започна да драска отгоре. Появиха се неясни букви. Когато целият лист беше надраскан, Пийт Англич прочете: „«Нун стрийт» 4623. Търси Рино.“

Откъсна листа, сгъна го, прибра го в джоба си, взе си пистолета и отиде до вратата. Извади ключа, заключи стаята отвън, отиде до стълбището и се спусна на сляпата уличка.

Тялото на негъра лежеше там, където беше паднало — между малката кола и тъмната стена. Уличката беше пуста. Пийт Англич се наведе, претърси джобовете на мъртвеца и измъкна пачка пари. Преброи ги на мигащата светлина от кибрит, отдели осемдесет и седем долара и започна да пъха останалите обратно на мястото им. Някаква хартийка падна на земята. Едната ѝ страна бе неравно откъсната.

Пийт Англич клекна до колата, запали още една клечка кибрит и видя, че държи половин лист от лъскав бележник, върху който беше написано нещо, което започваше от откъснатото. Останалото гласеше: „...3. Търси Рино.“

Той тракна със зъби и пусна клечката на земята.

— Така е по-добре — промърмори тихо.

Качи се в колата, запали и излезе от уличката.

Номерът беше изписан върху входната врата и леко осветен отзад. Това всъщност беше и единствената светлинка, която се виждаше от цялата къща. А тя бе голяма паянтова постройка, една пресечка над мястото, където бе организирана засадата. Предните прозорци бяха плътно запердени. Зад тях се чуваше шум, гласове, смях, специфичното пеене на млади негърки. Покрай тротоара и от двете страни на улицата бяха паркирани коли.

Вратата отвори висок слаб негър в тъмен костюм и златно пенсне на носа. Зад него имаше втора врата — затворена. Пийт Англич се озова в нещо като тъмна кутия между двете врати.

— Рино? — каза той.

Високият негър кимна, без да отговори.

— Дошъл съм за момичето, което Руф остави, бялото момиче.

За миг високият негър остана съвършено неподвижен, загледан нейде над главата на Пийт Англич. Когато заговори, гласът му се оказа лениво шипящ звук, който сякаш идваше от съвсем друго място.

— Влез и затвори вратата.

Пийт Англич пристъпи напред и затвори външната врата. Високият негър отвори вътрешната. Тя бе масивна, тежка. Заля ги върна от шум и светлина. Виолетова светлина. Той влезе в преддверието.

Виолетовата светлина идваше от арката над входа към просторна дневна. Вътре се виждаха тежки кадифени завеси, дивани и дълбоки фотьойли, стъклено барче в ъгъла и негър в бяло сако зад бара. В стаята имаше четири двойки, отпуснати удобно разположени, с чаши в ръце. Елегантни негри с лъщящи от брилянтин коси и момичета голи ръце, тънки копринени чорапи и изскубани вежди. Меката виолетова светлина правеше сцената нереална.

Рино погледна разсеяно нейде над рамото на Пийт Англич, после сведе тежките си клепачи и каза изнурено:

— Та какво рече?

Негрите зад виолетовата арка мълчаливо се бяха вторачили в тях. Барманът се наведе и пхна ръце под тезгяха.

Пийт Англич бавно бръкна в джоба си и измъкна смачканата хартийка.

— Това няма ли да помогне?

Рино взе листчето и го заразглежда. Апатично бръкна в джобчето на жилетката си и извади друга хартийка със същия цвят. Съедини двете парченца. Отметна глава назад и се втренчи в тавана.

— Кой те изпрати?

— Тримър.

— Не ми харесва — провлачи негърът. — Написал ми е името. Това никак не ми харесва. Не е разумно. Освен това мисля, че трябва да те проверя.

Той се обърна и се заизкачва по дълго, стръмно стълбище. Пийт Англич го последва. Един от младите негри в дневната високо се изхили.

Рино неочаквано спря, обърна се, заслиза обратно, мина под арката. Приблужи се до присмехулника.

— Това е бизнес — каза изтощено. — Тук бели не влизат. Ясно ли е?

Момчето, което се беше изхилило, отвърна:

— О'кей, Рино. — И повдигна високата си запотена чаша.

Рино отново се заизкачва по стълбите, като си мърмореше на глас. Горے в коридора имаше много затворени врати. От яркочервените стенни лампи се процеждаше слаба розова светлина. Рино извади от джоба си ключ и отвори една врата в дъното на коридора.

Отдръпна се настрани и каза троснато:

— Вземай я. Тук бяла мърша не държа.

Пийт Англич мина покрай него и влезе в някаква спалня. В ъгъла, близо до пищно легло, натруфено с крещящи воланчета, светеше оранжев лампион. Прозорците бяха затворени, въздухът тежък, спарен.

Тоукън Уеър лежеше настрани върху леглото с лице към стената и тихо плачеше.

Пийт Англич пристъпи напред и лекичко я докосна. Тя рязко се обърна и се сгърчи. Втренчи се в него с широко отворени очи и уста, готова да се развика.

— Хей, здравей — каза той тихо и много нежно. — Къде ли не те търсих.

Момичето продължаваше да го гледа втренчено. Бавно всичкият страх изчезна от лицето му.

Фотографът на „Нюз“ вдигна стойката на светкавицата високо в лявата си ръка и се надвеси над фотоапарата си.

— А сега усмивката, господин Вайдори — каза той. — Онази, тъжната, която ги кара да се задъхват.

Вайдори се позавъртя в стола и застана с профил към апарата. Усмихна се на момичето с червена шапка, а после обърна усмихнатото си лице и към апарата.

Светкавицата блесна, камерата изцрака.

— Не беше лошо, господин Вайдори, въпреки че съм виждал и по-добри.

— Бях подложен на огромно напрежение — тихо каза Вайдори.

— И още как! Киселина в лицето не е шега работа! — съгласи се фотографът.

Момичето с червената шапка се изкиска, а после се изкашля зад елегантната ръкавица, общита с червени тегели.

Фотографът събра принадлежностите си. Беше възрастен мъж в излъскан костюм от син шевиот, с тъжни очи. Той поклати посивялата си глава и оправи шапката си.

— Да, киселина в лицето никак не е шега работа — повтори. — Е, надявам се, че нашите момчета ще мога да ви видят сутринта, господин Вайдори.

— С удоволствие — изнурено отвърна Вайдори. — Само им кажи да ми позвънят от фоайето, преди да се качат. А ти пийни нещо на излизане.

— Аз съм шантав — рече фотографът. — Не пия.

Преметна чантата през рамо и се отправи към вратата. Дребно японче в бяла униформа изскочи като изпод земята и го изпроводи, след което отново изчезна.

— Киселина в лицето — каза момичето с червената шапка. — Ха-ха-ха! Голям майтап, ако едно възпитано момиче може да се изрази така. Може ли да си наляя?

— Че кой те спира — изръмжа Вайдори.

— Никой никога не го е правил, скъпи.

Тя кръшно се отправи към масичката с четвъртит китайски поднос отгоре и си забърка силен коктейл. Вайдори се обади разсеяно:

— Май това беше последното за днес. „Бюлетинът“, „Прес Трибюн“, трите радиостанции и „Нюз“. Не е зле.

— Дори чудесно — обади се момичето с червената шапка.

Вайдори я изглежда смръщено.

— Но никого не са заловили — тихо добави той. — Освен някакъв невинен минувач. Ти не знаеш нищо за това изнудване, нали, Ирма?

Усмивката ѝ бе ленива, но студена.

— Аз да те изнудвам за някаква въшлива хилядарка? Достатъчно си голям, Джони, вече мина четирийсетте, за да ги дрънкаш такива. Аз играя на едро.

Вайдори се изправи, приближи се до резбован дървен шкаф, отключи едно чекмедже и извади оттам голямо кристално кълбо. Върна се до стола си, седна, наведе се напред, стиснал кълбото между дланите си, и се загледа в него почти разсеяно.

Момичето с червената шапка го наблюдаваше над ръба на чашата си. Очите му се разшириха, придобиха стъклено изражение.

— По дяволите! Този пак се прави на ясновидец — прошепна тя. Силно тръшна чашата на подноса, приближи се и се надвеси над него. Гласът ѝ бе гукащ, но напрегнат. — Да си чувал за старческо оглупяване, Джони? Случва се често с извънредно жестоки мъже, когато прехвърлят четирийсетте. Чалдисват на тема цветя и играчки, изрязват книжни куклички и си играят със стъклени топки... Възможно ли е... За Бога, Джони! Още не си превъртял.

Вайдори не откъсваше поглед от кристалното кълбо. Дишаше бавно, дълбоко.

Момичето с червената шапка се надвеси още по-близо до него.

— Да отидем да се повозим, Джони — изгука тя. — Обичам нощния въздух. Кара ме да си спомня, че имам сливици.

— Не искам да се возя — разсеяно отвърна Вайдори. — Усещам... усещам нещо. Някаква надвиснала заплаха.

Момичето внезапно се наведе и изби кълбото от ръцете му. То тежко тупна на пода и бавно се търкулна по дебелия килим.

Вайдори скочи с изкривено лице.

— Искам да излезем да се повозим, скъпи — студено каза момичето. — Вечерта е чудесна и ти имаш чудесна кола. Така че искам да се повозя.

Вайдори я гледаше с омраза в очите. После бавно се усмихна. Омразата се стопи. Той се пресегна и докосна устните ѝ с два пръста.

— Разбира се, че ще се повозим, кукло — каза тихо.

Вдигна кълбото, заключи го в чекмеджето и влезе във вътрешната стая. Момичето с червената шапка отвори чантичката си, начерви се, отърка устни една в друга, оплези се на себе си в огледалцето, взе грубо вълнено палто в бежово, гарнирано с червено, внимателно се сгуши в него и праметна през рамо края на голямата си шал-яка.

Вайдори се върна, облечен с палто и шапка, праметнал пухкав шал с ресни над яката си. Двамата се отправиха към вратата.

— Да се измъкнем през задния вход — каза той. — В случай че още вестникари се навъртат наоколо.

— Защо, Джони? — Момичето с червената шапка подигравателно вдигна вежди. — Хората ме видяха, че влизам. Видяха ме и тук, вътре. Ти да не искаш да си помислят, че приятелката ти е останала за през нощта?

— По дяволите! — грубо изруга Вайдори и рязко отвори вратата.

Телефонът в стаята иззвъня. Вайдори изруга отново, пусна дръжката на вратата и зачака дребничкият японец в бялата униформа да вдигне слушалката.

Момчето остави слушалката, усмихна се умолително и размаха ръце.

— Вие обади, моля? Мене не разбира.

Вайдори се върна и вдигна слушалката. Каза:

— Да? Джон Вайдори на телефона.

После се заслуша. Пръстите му бавно стиснаха слушалката. Цялото му лице се напрегна, побеля. Произнесе бавно и дрезгаво:

— Почакайте малко.

Остави слушалката настрани, хвана се за масата и се облегна на нея. Момичето с червената шапка застана зад него.

— Лоши вести ли, скъпи? Пребледнял си като платно.

Вайдори бавно обърна глава и я изглежда.

— Омитай се оттук! — беззвучно каза той.

Тя се изсмя. Той се изправи, направи една-единствена голяма крачка и я зашлеви през устата. Силно.

— Казах омитай се оттук! — повтори със съвършено безжизнен глас.

Тя престана да се смее и докосна устните си с облечената в ръкавица ръка. Очите ѝ бяха станали кръгли, но не и шокирани.

— Хей, Джони. Ти направо ме срути — каза учудено. — Та ти си бил страхотен. Разбира се, че ще си отида.

Тя бързо се обърна, леко отметна глава назад, отиде до вратата, махна му с ръка и излезе.

Вайдори не гледаше към нея, докато му махаше. Щом вратата се затвори, той вдигна слушалката и каза мрачно:

— Ела тук, Уолц... и то бързо!

Пусна слушалката върху билката и остана за миг с изпразнен поглед. Влезе отново във вътрешната стая и излезе, но вече без палтото и шапката. В ръката си държеше къс автоматичен пистолет. Пусна го с дулото надолу във вътрешния джоб на смокинга си, бавно вдигна слушалката отново и каза студено и твърдо:

— Ако някакъв господин Англич иска да ме посети, изпратете го горе. Англич.

Повтори името буква по буква, внимателно остави слушалката и седна на стола до телефона. Скръсти ръце и зачака.

Японецът белодрешко отвори вратата, надникна, усмихна се и учтиво изсъска:

— А, вие влиза вътре, моля. Влиза оттук, моля.

Пийт Англич потупа Тоукън Уеър по рамото и я побутна към просторната луксозна стая.

Момичето изглеждаше безкрайно жалко и нещастно на красивия фон. Очите ѝ бяха почервенели от плач, устата подпухнала.

Вратата се затвори зад тях и дребното японче безшумно изчезна.

Двамата тръгнаха по дебелия килим покрай забулени лампиони, библиотечни шкафове, потънали в стената, лавици от алабастр и слонова кост, отрупани с джунджурийки от порцелан и нефрит, огромно огледало в рамка от синьо стъкло, цялата заобиколена фриз от снимки, надписани с обич, ниски масички с удобни фотьойли, високи масички с цветя, още столове, още килими — и Вайдори, който седеше усамотен в ъгъла и ги гледаше студено.

Той махна небрежно с ръка и огледа момичето от горе до долу.

— Ах, да, мъжът, когото полицията ми беше довела. Мога ли да направя нещо за вас? Чух, че били сгрешили.

Пийт Англич леко извъртя един стол и бутна Тоукън Уеър да седне в него. Тя се отпусна бавно, вдървено, облиза устни и зяпна Вайдори с безмълвно обожание. Учтиво отвращение сгърчи устните на актьора. Очите му бяха нащрек.

Пийт Англич също седна. Извади дъвка от джоба си, обели я и пхна между зъбите си. Изглеждаше изтощен, очукан, изморен. По лицето и врата му се виждаха тъмни петна от кръвонасядания. Все още не се беше обръснал.

— Това е госпожица Уеър — бавно каза той. — Момичето, което трябваше да вземе пакета с парите ви.

Вайдори се наежи. Ръката му, която държеше цигара, затропа нервно по ръкохватката на стола. Той погледна момичето, но не каза нищо. Тя се опита да се усмихне и цялата пламна от смущение.

Пийт Англич продължи:

— Често се мотая по „Нун стрийт“, познавам престъпниците и знам на кого мястото му е там и на кого — не е. Тази вечер забелязах това момиче в една закусвалня на „Нун стрийт“. Изглеждаше неспокойна и непрекъснато гледаше часовника. Мястото ѝ определено не беше там. И когато излезе, я последвах.

Вайдори леко кимна. Пепелта се отрони от цигарата му. Той я погледна разсеяно и кимна отново.

— Тя тръгна по „Нун стрийт“ — продължи Пийт Англич. — Много неподходяща улица за бяло момиче. Намерих я скрита в един вход. Тогава иззад ъгъла изпъзля голям дюзенберг със загасени светлини и отвътре подхвърлиха парите ви на тротоара. Тя беше изплашена до смърт. Помоли ме да ги взема и аз ги взех.

Вайдори каза спокойно, без да поглежда към момичето:

— Няма вид на измамница. Съобщихте ли на полицията за нея? Предполагам, че не сте, в противен случай нямаше да сте тук.

Пийт Англич поклати глава и праметна дъвката из устата си.

— Да кажа на полицията ли? Сто пъти не. Това за нас е дюшеш. Искаме си пая.

Вайдори силно се стресна, чак подскочи, сетне застина. Ръката му престана да потропва по ръкохватката на стола. Лицето му пребледня, стана студено и мрачно. После бръкна във вътрешния джоб на смокинга си, безмълвно измъкна автоматичния пистолет и го положи върху коленете си. Лекичко се наведе напред и се усмихна.

— Изнудвачите — каза мрачно — винаги са били интересни. Колко смятате, че трябва да бъде вашият дял и... какво ще ми продадете срещу него?

Пийт Англич замислено погледна пистолета. Ченето му невъзмутимо продължи да премята дъвката. В очите му не се четеше никакво притеснение.

— Мълчание — мрачно отвърна той. — Само мълчание.

Вайдори внезапно и рязко замахна с пистолета.

— Говорете — каза. — И говорете бързо. Не обичам тишината.

Пийт Англич кимна и рече:

— Заплахите за заливане с киселина бяха чиста измислица. Никой не ги е отправял. Опитът да се откупите беше фалшив. Рекламен трик. Това е всичко.

Той се облегна назад в стола си.

Вайдори погледна към дъното на стаята, покрай рамото на Пийт Англич. Започна да се усмихва, но изведнъж лицето му се вкамени.

Тримър Уолц се беше промъкнал в стаята през отворена странична врата. Държеше тежкия савидж в ръката си. Бавно и съвършено безшумно се придвижваше по килима. Пийт Англич и момичето не го бяха забелязали.

Пийт Англич продължи:

— Фалш от начало до край. Чиста инсценировка. Ще кажете, че са само предположения? Естествено, но помислете за миг. Обърнете внимание колко деликатно се действаше в началото... и как, след като аз се намесих, играта загубя. Момичето работи за Тримър Уолц в „Джъгърнот“. Няма пари, отчаяно е и лесно се плаши. А Уолц изпраща именно нея с подобна задача. Защо? Защото идеята е да я пипнат. Засадата е била подготвена. Ако пропее за Уолц, той се изсмива, обръща внимание на факта, че всичко е станало почти под прозорците му, че сумата е била нищожна и заведението му печели добре. Освен това момичето, изпратено да вземе откупа, е толкова загубено, че нима хитрец като него би му възложил подобна задача? Изключено. Ченгетата почти ще му повярват, а вие ще направите огромен жест и ще се откажете да съдите момичето. Ако не пропее, пак ще откажете да я съдите. И в двата случая шумотевицата и рекламата за вас ще бъдат едни и същи. А реклама ужасно ви е нужна, защото сте в застой и ще си я получите, и то само срещу онова, което ще платите на Уолц — или поне така си мислите. Налудничаво ли ви звучи? Толкова ли е трудно един дребен холивудски изнудвач да се сети за тези неща? Кажете ми тогава защо федералната полиция не присъстваше на случая? Защото тези момчета щяха да се ровят, докато измъкнат мишлето, и тогава щяха да ви обвинят, че сте заблудил съда. Ето защо. А на местната полиция изобщо не ѝ пука. Тя толкова е свикнала с кинаджийските ви номера, че само ще се прозине и ще заспи отново.

Уолц вече беше стигнал средата на стаята. Вайдори не поглеждаше към него. Погледна момичето и лекичко му се усмихна.

— А сега да видим как играта загубя, след като аз се намесих в нея — продължи Пийт Англич. — Отидох в „Джъгърнот“ и започнах да разговарям с момичето. Уолц ни примамва в кабинета си и огромна маймуна, която работи за него, едва не ме удуши. Когато дойдох в

съзнание, разбрах, че се намирам в някакъв апартамент, в компанията на мъртво момиче. Беше застреляно и един куршум от пистолета ми липсваше. Патлакът лежеше на пода до мен, аз вонях на джин, а патрулната кола вече завиваше зад ъгъла. Междувременно тук намиращата се госпожица Уеър беше заключена в един бардак на „Нунстрийт“. Защо се пипаше така грубо ли? Защото Уолц вече беше задействал операция „Изнудване до смърт“. И щеше да ти точи кръвчицата, докато станеш по-бял и от ангелско крилце. Половината от всеки спечелен от теб долар щеше да е негова. И ти щеше да му я даваш и да си доволен, Вайдори. Защото щеше да бъдеш популярен и да имаш протекция. Но на каква цена!

Уолц вече беше близо. Дори твърде близо. Вайдори внезапно се изправи. Пистолетът му зейна срещу гърдите на Пийт Англич. Гласът му бе станал тънък, като на старец. Той замечтано каза:

— Убий го ти, Уолц. Твърде нервен съм за подобна работа.

Пийт Англич дори не се обърна. Лицето му се вкамени като индианска маска.

Уолц опря дулото в гърба му. Стоеше леко усмихнат, подпрял с пистолета гърба на Пийт Англич, но впери поглед през рамото му в лицето на Вайдори.

— Клетият Пийт — сухо каза той. — Тази вечер много ти дойде. Трябваше да стоиш далеч оттук, но се досетих, че няма да устоиш.

Вайдори леко се отмести настрани, разкрачи крака и здраво стъпи на пода. Красивото му лице бе станало някак странно зеленикаво, дълбоките му очи болезнено блестяха.

Тоукън Уеър се беше втренчила в Уолц. В очите ѝ блестеше див ужас. Тя така широко се бе ококорила, че се виждаше бялото на очните ѝ ябълки. Уолц каза:

— Тук не мога да направя нищо, Вайдори. Но от друга страна, предпочитам да не съм сам, когато го извеждам навън. Вземи си шапката и палтото.

Вайдори кимна едва забележимо. Главата му почти не помръдна. Очите му все още болезнено блестяха.

— А какво ще стане с момичето? — попита шепнешком.

Уолц се ухили, поклати глава и още по-силно притисна пистолета към гърба на Пийт Англич.

Вайдори се отмести още малко встрани и отново разкрачи крака. Пистолетът не трепваше в ръката му, но и не сочеше към нищо конкретно.

Той затвори очи, постоя така кратък миг, после широко ги отвори. Произнесе бавно и внимателно:

— Когато го замисляхме, всичко изглеждаше добре. Такива дръзки, безскрупулни ходове и друг път са правени в Холивуд. Честно. Аз обаче не предполагах, че това ще доведе до нараняване на хора, до убийство. Аз просто... просто не съм толкова закоравял престъпник, за да продължа, Уолц. Бях дотук. Най-добре си прибери пистолета и си върви.

Уолц поклати глава и се усмихна особено, напрегнато. Той се поотдръпна от Пийт Англич и леко измести пистолета встрани.

— Картите са раздадени — студено каза той. — И ти ще играеш. Хайде да вървим.

Вайдори въздъхна и клюмна. Изведнъж се бе превърнал в самотен, изоставен мъж, далеч не млад.

— Не — каза тихо. — Аз бях дотук. Това бе последният отблясък от не чак толкова добрата ми репутация. В крайна сметка ролята беше моя. Вярно, аматьорска, но затова пък моя. Прибери пистолета, Уолц, и изчезни оттук.

Лицето на Уолц стана студено, непоколебимо, безизразно. Очите му се превърнаха в безизразните очи на убиец. Той отмести пистолета още малко встрани.

— Вземи си шапката, Вайдори — произнесе много отчетливо.

— Съжалявам — отвърна Вайдори и стреля.

Пистолетът на Уолц изтрещя в същия миг, двете експлозии се смесиха. Вайдори се олюля, леко се извърна, после отново изправи тялото си. Той се втренчи в Уолц, без да мига.

— Късметът на аматьора — каза и зачака.

Пийт Англич вече бе извадил колта, но от него вече нямаше нужда. Уолц бавно се свлече на една страна. Бузата и месестият му синкав нос се сплескаха върху килима. Той леко размърда лявата си ръка, опита се да я прехвърли през гърба си. После изхърка и застина.

Пийт Англич изрита савиджа далеч от проснатото му тяло.

Вайдори попита провлечено:

— Мъртъв ли е?

Пийт Англич изръмжа, не отговори. Гледаше момичето. То се бе подпряло с гръб на масичката с телефона и прикриваше с ръка устата си — класическата поза на стаения ужас. Толкова банална, че изглеждаше глупава.

Той обърна очи към Вайдори и каза кисело:

— Късметът на аматьор — факт. Но я си представете, че не го бяхте уцелил? Той само блъфираше. Просто искаше да хлътнете още малко, че да не се раздрънкате. Между другото, аз бях неговото алиби в случай на убийство.

— Съжалявам... много съжалявам — каза Вайдори. Изведнъж седна, наведе глава назад и затвори очи.

— Господи, колко е красив! — каза Тоукън Уеър с благоговение. — И смел.

Вайдори хвана лявото си рамо с ръка и силно го притисна. Между пръстите му бавно прокапа кръв. Тоукън Уеър сподавено изписка.

Пийт Англич огледа стаята. Японецът белодрешко бе пропъзлял вътре и стоеше в ъгъла — дребна безмълвна фигурка, сгъшена до стената. Отново погледа към Вайдори. Много бавно, сякаш неохотно, произнесе:

— Госпожица Уеър има роднини в Сан Франциско. Можете да я изпратите вкъщи с някой дребен подарък. Това е естествено и честно. Тя ме насочи към Уолц. Така и аз влязох в играта. Казах му, че сте разбрал намеренията му, и той дойде да ви затвори устата. Гангстерски прийоми. Ченгетата ще има да се смеят, но в шепа. В крайна сметка за тях също ще пишат по вестниците. И вече всичко ще бъде истинско, а не нагласено. О'кей?

Вайдори отвори очи и произнесе немощно:

— Вие... вие постъпихте много благородно. Няма да го забравя.

Главата му се клюмна.

— Той припадна! — извика момичето.

— Така е — рече Пийт Англич. — Дай му една хубава голяма целувка и ще се свести... А ти ще има какво да си спомняш цял живот.

Той изскърца със зъби, отиде до телефона и вдигна слушалката.

Издание:

Реймънд Чандлър. Пълна колекция разкази, том 1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.